CAROLE STIVERS

CODUL VIEȚII

CAROLE STIVERS

CODUL VIEȚII

Original: *The Mother Code* (2020)

Traducere din limba engleză de:
ROXANA CRISTINA GHEORGHE
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

2020

Un copil mic știe că Mama înseamnă o piele cu miros, o rază de lumină, o putere în brațe, o voce care tremură de emoție. Mai târziu, copilul se trezește și o descoperă pe această mamă – și adaugă informații impresiilor, iar informațiilor le adaugă înțelegere istorică.

Annie Dillard,
An American Childhood

PARTEA ÎNTÂI

1.

3 MARTIE 2054

Cu șenilele strâns lipite de corpuri și aripile desfăcute, se îndreptau spre nord, în formație strânsă. De sus, soarele sclipea pe aripile lor metalice, întinzându-le umbrele unite în derivă peste dunele deșertului nesfârșit. Sub ele, totul era cufundat în liniște – acea liniște primordială care dăinuie numai atunci când totul e pierdut, când totul s-a risipit.

Odată cu sosirea lor, liniștea se sparse. Fiecare firicel de nisip vibră odată cu vântul provocat de ventilatoarele lor. Creaturi mici, trezite cu forța din somnul lor adânc, ieșiră afară din ascunzișurile lor, să le vadă.

Apoi, făcând o pauză în coborârea lor în cercuri, Mamele se îndepărtară una de cealaltă, fiecare urmându-și calea. Rho-Z își păstră altitudinea, controlă calculatorul de zbor și porni spre destinația prestabilită. În pântec purta o încărcătură prețioasă – sămânța unei noi generații.

Se așeză singură sub umbra unei stânci proeminente, protejându-se de bătaia vântului. Așteptă să simtă zgomotul vâscos al unei bătăi de inimă. Așteptă să simtă tremurul unui braț mic, zvâcnirea unui picioruș. Înregistră cu sfințenie semnele vitale, așteptând să înceapă următoarea misiune.

Până când, în cele din urmă, sosi clipa:

Greutatea fătului 2,4 kg

Frecvența respiratorie: 47::: Pulsoximetru 99%::: BP Sistolic 60 Diastolic 37::: Temperatură 36,8°C.

Golirea pântecului: Inițiere 03:50:13. Acțiune finalizată 04:00:13.

Deconectarea tubului de hrănire: Inițiere 04:01:33 Acțiune finalizată 04:01:48.

Frecvența respiratorie: 39::: Pulsoximetru 89%::: BP Sistolic 43 Diastolic 25.

Resuscitare: Inițiere 04:03:12. Acțiune finalizată 04:03:42.

Frecvența respiratorie: 63::: Pulsoximetru 97%::: BP Sistolic 75 Diastolic 43.

Transfer: Inițiere 04:04:01.

Nou-născutul se cuibări în interiorul dens și fibros al coconului ei. Se foi, dând din brațe. Buzele îi găsiră sfârcul moale și lichidul bogat în nutrienți îi ajunse în gură. Corpul i se relaxă, fiind acum legănat de degete calde și elastice. Ochii i se deschiseră și priviră, în lumina slabă albăstruie, conturul neclar al unei fețe umane.

2.

20 DECEMBRIE 2049

URGENT. CONFIDENȚIAL. DEPARTAMENTUL APĂRĂRII

Dr. Said:

Vă solicităm prezența la conferința ce va fi ținută la sediul CIA,
Langley, Virginia.

20 decembrie 2048, ora 11:00.

Prioritate maximă.

Transportul va fi asigurat.

Vă rugăm răspundeți cât mai repede.

– General Jos. Blankenship, Armata SUA

James Said își scoase ocularul de la ochiul drept și îl puse la loc în cutia de plastic. Își dezlipi telefonul flexibil de la încheietură, apoi își dădu jos centura și o puse pe banda rulantă alături de încălțăminte și geacă. Privind fix în scanerul optic, trecu prin cordonul de roboți de securitate de la aeroport, care-și mișcau eficient brațele albe și subțiri peste fiecare parte a corpului său.

Urgent. Confidențial. Când venea vorba despre comunicările armatei, își dădea deja seama când să trateze cu superficialitate termeni pe care înainte i-ar fi considerat alarmanți. Și totuși, nu se putu abține să nu arunce o privire spre zona securizată, așteptându-se să vadă un bărbat îmbrăcat în uniformă albastră de militar. Blankenship. Oare unde mai auzise numele acesta înainte?

Își mângâie bărbia cu degetele. În acea dimineață se bărbierise, lăsând să se vadă semnul întunecat de sub mandibulă, pe care îl avea din naștere – locul în care mama lui îi spusese că Allah îl sărutase în ziua în care se născuse. Îl trăda înfățișarea? Nu credea asta. Născut în California pe 4 iulie, cu toate obiceiurile laice, era cât se poate de american. Moștenise tenul deschis al mamei sale și înălțimea tatălui său. Și totuși, imediat ce punea piciorul într-un aeroport, se simțea ca și cum el ar fi fost dușmanul. Deși atacurile de pe 11 septembrie se întâmplaseră cu treisprezece ani înainte ca el să se nască, Intifada de la Londra din 2030 și atentatele sinucigașe de pe Aeroportul Reagan din 2041 ținuseră vii în Occident suspiciunile față de oricine arăta a musulman.

După ce ultimii roboți îi arătară o lumină verde, își luă lucrurile, după care apăsă cu degetul mare pe butonul de la ușa care ducea către porți. În lumina puternică și agitația de pe culoar, își puse la loc ocularul și își prinse telefonul la încheietură. Clipi de trei ori ca să reconecteze cele două dispozitive, apăsă butonul „răspunde” pe panoul de control al telefonului și șopti în el.

— Zbor spre California de sărbători. Trebuie să reprogramăm

după 5 ianuarie. Vă rog să trimiteți programul.

Cu capul aplecat, merse grăbit printre ecranele colorate, populate cu fețe frumoase care-l strigau toate pe nume.

— James, fredonau ele, ai încercat noile noastre arome îndrăznețe de la ExoTea? Queeze-Ease pentru emoțiile provocate de altitudine? Noua cască de protecție Dormo In-Flight?

Nu suporta felul în care telefoanele noi îi dezvăluiau identitatea, dar acesta era prețul conectării în spațiile publice.

Stând la coadă la cafea, își actualiză informațiile de pe telefon. Zâmbi văzând un mesaj de la mama sa.

> Am terminat cu recolta. Suntem pregătiți pentru Anul Nou. Tu când ajungi?

Glisând cu degetul arătător, găsi rezervarea pentru zbor și o adăugă în răspuns.

— Vezi ce ți-am atașat, dictă el. Spune-i tatii că nu e nevoie să vină să mă ia. O să vin cu un taxi. Abia aștept să ne vedem.

Se uită prin e-mailuri și își trecu întâlnirile în calendarul online.

> – Prânz la Facultate. 8 ianuarie.
>
> – Seminar pentru Absolvenți, Departamentul de Biologie celulară, a regenerării și a reproducerii. Subiectele de discutat, trimise până pe 15 ianuarie.
>
> – Conferința Anuală de Inginerie Genetică: Noi frontiere, Noi reglementări. 25 ianuarie.

James se încruntă. Nu participa mereu la conferința anuală, dar acum avea loc în Atlanta, la doar câteva străzi distanță de laboratorul său de la Emory. Fusese invitat să vorbească despre studiile lui privind modificarea genetică în corpul uman, care de data aceasta avea ca scop vindecarea fibrozei chistice la copilul nenăscut. Dar aceste conferințe sponsorizate de guvern tindeau să se concentreze mai puțin pe știință și mai mult pe politică – inclusiv controlul veșnic în schimbare al guvernului asupra materialelor care îi făcuseră posibile cercetările.

Cu peste un deceniu în urmă, oamenii de știință de la Universitatea din Illinois dezvoltaseră un fel de ADN compus din nanoparticule, numit nanostructură de acid nucleic – NAN, pe scurt. Spre deosebire de ADN-ul original și liniar, aceste forme mici și sferice de ADN sintetic puteau penetra cu ușurință singure membrana unei celule umane. Odată ce intrau în celulă, puteau să se insereze în ADN-ul gazdă pentru a modifica genele vizate. Posibilitățile păreau infinite – leacuri nu doar pentru anomaliile genetice, ci și pentru mai multe tipuri de cancer care erau până atunci incurabile. Din momentul în care James, pe atunci proaspăt absolvent de biologie celulară la Universitatea Berkeley, aflase despre existența NAN, se hotărâse să facă rost de materialul care putea să-i îndeplinească visurile.

Ingineria genetică a embrionului uman înainte de implantare devenise o știință serioasă – era atent reglementată, instrumentele erau bine construite și aproape lipsite de efecte negative, așa cum se întâmplase atât de des la început. De asemenea, testele pentru diagnosticarea anomaliilor fătului de-a lungul dezvoltării sale, după implantarea în pântec, erau valabile de câteva decenii. Dar, odată ce era depistată o anomalie, tot nu era posibilă modificarea în siguranță a unui făt în pântec. James era sigur că dacă se folosea NAN, genele defecte puteau fi modificate în uter. Iar bolile care ar fi putut fi astfel tratate genetic, precum fibroza chistică, puteau fi eradicate.

Dar existau anumite obstacole peste care trebuia să treacă, atât tehnice, cât și politice. Aceasta era o tehnologie ce putea fi periculoasă dacă intra pe mâinile cui nu trebuia; Universitatea Illinois fusese forțată la scurt timp să cedeze guvernului federal toate brevetele, iar cea mai mare parte se afla sub pază la Fort Detrick, un centru din Maryland, situat la nord-est de Washington.

Îi era dor de California. Îi era dor de Berkeley. Trebuia să-și reamintească în fiecare zi că mutarea la Atlanta fusese decizia corectă. Centrul pentru Terapie Genetică de la Emory era singura instituție publică ce putea accesa NAN.

În sala de așteptare, se trânti pe un scaun de lângă poarta de îmbarcare. Fusese cândva un tânăr sprinten și atletic de la țară, căpitanul echipei de baseball din liceu. Dar se neglijase – spatele lui drept era acum cocoșat, după ani de zile petrecuți

aplecat asupra meselor din laborator, ochii lui nu mai erau la fel de ageri după atâta privit prin microscoape și la ecranele de calculator. Știa că mama lui avea să fie neliniștită din cauza sănătății lui, îndopându-l cu porții de linte condimentată și orez. Deja le putea simți gustul.

James privi în jur. La ora aceea matinală, majoritatea scaunelor erau goale. În fața lui stătea o mamă tânără al cărei bebeluș dormea într-o scoică așezată pe podea și care ținea în poală o telecomandă mică pentru GameGirl. Ignorându-și propriul copil, se juca hrănind bebelușul extraterestru cu ochi mari și verzi, care aștepta cu gura căscată pe ecranul ei. Lângă fereastră stătea un bătrân care ronțăia un ProteoBar.

James tresări când simți o vibrație la încheietură – primise un răspuns de la Departamentul Apărării.

Dr. Said:

Nu se poate reprograma. O să vină cineva să vă ia.

– General Jos. Blankenship, Armata SUA

Ridică privirea și văzu un bărbat îmbrăcat într-un costum gri simplu, așteptând lângă poartă. Avea gâtul gros și ținea bărbia ridicată, ca și cum ar fi dat din cap, insesizabil. James își scoase ocularul și privi în dreapta. Brațul îi tresări din reflex când simți o ușoară bătaie pe umăr.

— Dr. Said?

Pentru o clipă, mintea i se goli.

— Da? spuse el răgușit.

— Îmi pare rău, dr. Said. Dar Pentagonul are nevoie de dumneavoastră.

— Ce?

James se uită la tânărul îmbrăcat într-o uniformă scorțoasă, închisă la culoare și care purta pantofi negri și lucioși.

— Va fi nevoie să mă însoțiți spre Langley cât mai repede posibil. Îmi pare rău. Vom aranja să primiți banii înapoi pentru biletele de avion.

— Dar de ce...?

— Nu vă faceți griji, domnule. Vom ajunge acolo foarte repede.

Apucându-l ferm de braț, cu o mână îmbrăcată cu o mânușă albă, ofițerul îl conduse spre o ieșire de siguranță, apoi în jos, pe niște scări, și ieșiră pe o ușă în lumina zilei. Câțiva metri mai încolo, bărbatul în costum gri îl aștepta deja, ținând deschisă portiera din spate a unei limuzine negre, făcându-i semn lui James să intre.

— Dar bagajul meu?

— Ne-am ocupat noi de el.

Cu inima strânsă, James se așeză pe bancheta de piele. Își puse protector mâna dreaptă peste încheietura stângă, păzindu-și telefonul – singura legătură care-i mai rămăsese cu lumea din afara limuzinei. Cel puțin nu i-l confiscaseră.

— Ce se petrece? De ce mă rețineți?

Tânărul ofițer îi zâmbi ironic în timp ce se așeza pe locul din față.

— Vă vor informa la Langley, domnule.

Apăsă câteva butoane pe bord și James simți cum mașina accelerează lin.

— Lăsați-vă pe spate și relaxați-vă.

Tânărul întinse mâna și activă un transmițător de pe consola centrală a mașinii.

— Subiectul e pe drum, asigură el pe cineva aflat la celălalt capăt al firului. Vom ajunge la ora 10.

— Atât de repede?

— Avem pregătit un avion cu reacție. Să vă țineți bine.

Dincolo de geamurile fumurii, asfaltul negru aluneca pe lângă ei cu viteză. James își ridică încheietura, apăsă pe telefon și șopti un mesaj scurt:

— Amani Said. Mesaj: Îmi pare rău, mamă. Nu ajung acasă. A intervenit ceva. Spune-i tatii să nu se îngrijoreze. Trimite. Cu vocea tremurându-i, mai adăugă: Dacă nu ai vești de la mine în două zile, sună-l pe domnul Wheelan.

În gând, se rugă ca mesajul lui să ajungă la destinație.

3.

Rick Blevins porni calculatorul și se așeză pe scaun. În timp ce aștepta să se activeze legătura securizată, își trecu palma peste coapsă, masând locul de deasupra genunchiului, unde proteza

se unea cu ce mai rămăsese din piciorul lui drept. Tresări. Îi era destul de greu să se acomodeze cu acest nou dispozitiv.

La fel ca și cea veche, suprafața protezei era acoperită de o plasă sintetică, plasă ce se încorda și se relaxa după cum se mișca, imitând moliciunea și rigiditatea țesuturilor coapsei. Mușchii bionici erau controlați prin intermediul acelorași electrozi, conectați la țesutul lui nervos. Dar acest membru nou, construit pentru a-i oferi mai multă mobilitate, părea că avea propria personalitate. Când îl monta dimineața, simțea niște curenți de energie pe șira spinării, o forță aproape extraterestră. Cel mai rău era faptul că noul picior părea să ducă un război cu stimulatorul nervos, aparatul pe care i-l implantaseră în zona lombară ca să-i aline durerea. Vechile semnale-fantomă pulsau și ardeau din nou.

Se uită pe fereastră. Nici vremea nu-l ajuta prea mult. Ploaia înghețată de noaptea trecută așezase un strat subțire de chiciură pe fațada de beton a Pentagonului. Își trecu mâinile pe cap și simți părul șaten și des care-i creștea rapid. Trebuia să se tundă…

Tresări când dispozitivul de comunicare de la rever vibră.

— Avem nevoie de tine aici jos, se auzi o voce de bărbat.

„Aici jos” însemna biroul de la subsol al generalului Blankenship. Rick bău niște cafea din termos și-și îndreptă cravata. Era destul de sigur că știe despre ce era vorba.

Cu o lună în urmă, fusese chemat să-și exprime opinia cu privire la un proiect legat de armele biologice, ce se desfășura la Fort Detrick. Nu mai era ținta amenințărilor imediate de care trebuise să se ferească de-a lungul timpului petrecut la operațiuni speciale, dar, în cadrul activității de analist pentru Departamentul de Informații de la CIA, descoperise că se dovedeau utile multe dintre instinctele tenace care îl ajutaseră atât de mult în vremurile când lucra pe teren. Din ce în ce mai îngrijorat, se cufundase în raportul despre fezabilitate, familiarizându-se cu termeni științifici dificili cum ar fi „apoptoză”, „moarte celulară programată”, „caspază” și „nanostructură de acid nucleic”. Mai auzise de nanostructurile ADN-ului, numite și „NAN”; datoria lui era să supravegheze aprobarea utilizării lor în laboratoarele de cercetare. Dar asta era ceva diferit.

Proiectul se numea Tabula Rasa, un nume care suna

înfricoșător. Dar când citise din nou secțiunea denumită „Impact așteptat”, simțise cum îi stă inima-n loc. Baza bioagentului era un tip special de nanostructură de acid nucleic, numită IC-NAN. Dacă o victimă inhala această secvență de nanoparticule de ADN, celulele sale infectate din plămâni aveau să-și depășească „termenul de expirare”: în loc să moară și să lase loc noilor celule așa cum trebuiau să facă, cele vechi și infectate se duplicau și produceau și mai multe celule defecte. Aceste celule mutante aveau să pătrundă în țesutul sănătos, să împiedice buna funcționare a plămânilor și, în cele din urmă, să invadeze corpul, secând celelalte organe de nutrienți. Rezultatul dorit semăna cu un cancer pulmonar agresiv – o moarte înceată, dar inexorabilă.

În loc să pună ștampila pe program, așa cum era de așteptat, declanșase o avalanșă, recomandând anularea acestuia. Era o nebunie să fie trimise în lume arme biologice necunoscute, chiar și în cele mai izolate părți ale lumii. Otrăvirea în masă, decimarea populațiilor inofensive cu scopul de a-i elimina pe câțiva… nu trecuseră peste toate astea?

Dar acum era sigur că vehemența răspunsului său nu trecuse neobservată. Nu era nicio îndoială că Blankenship fusese nemulțumit. În timp ce lua liftul și cobora trei etaje, se pregătea pentru o mustrare inevitabilă.

Ușile liftului se deschiseră și înaintă pe coridorul slab luminat. Un locotenent îl aștepta lângă ușa biroului generalului. În timp ce bărbatul luă poziția de drepți, Rick zări licărul unei puști. Un paznic înarmat. Transpirația rece îi udă cămașa.

— Domnule, îl salută tânărul.

Rick se opri brusc și îl salută și el.

— Domnule, va fi nevoie să repetați jurământul.

— Aici?

— Da. Sunt ordine stricte.

Simți cum i se ridică părul pe ceafă în timp ce repeta jurământul pe care-l știa atât de bine.

— Voi susține și voi apăra Constituția Statelor Unite împotriva tuturor dușmanilor, străini sau interni… Voi jura credință și loialitate aceleiași… În timp ce rostea cuvintele, își auzea pulsul bubuind în urechi. … Așa să mă ajute Dumnezeu.

Ofițerul puse mâna pe mânerul ușii, așteptând sunetul care semnala permiterea accesului. Ușa se deschise și Rick intră.

— Ia loc, zise Blankenship.

Era un ordin. Rick se lăsă pe un scaun vechi de lemn, după care ridică privirea și se uită la celelalte două persoane care se mai aflau în cameră. Cu o tresărire, își dădu seama că una dintre ele era Henrietta Forbes, secretarul Apărării. Cealaltă persoană era un bărbat scund, cu început de chelie, îmbrăcat într-un costum maro deschis.

Blankenship tuși – o tuse fără rost, care sună mai mult ca un mormăit.

— Rick, începu el, avem o problemă.

Rick îl privi pe șeful său, generalul Joseph Blankenship – erou în două războaie, câștigător al Purple Heart[1], acum director al CIA. Generalul, de obicei vesel, stătea acum cu mâinile încordate pe brațele scaunului și gura strânsă într-o grimasă.

— Doctor Rudy Garza a fost foarte amabil și a venit aici de la Fort Detrick. Îl voi lăsa pe dânsul să explice.

Întorcându-se, Blankenship dădu din cap spre bărbatul cu început de chelie, care scoase imediat o tabletă subțire.

— Mulțumesc, domnule general. Vocea doctorului Garza era joasă și parcă se pierdea în gulerul șifonat al cămășii sale albe. Să înțeleg că știți despre proiectul Tabula Rasa?

— Proiectul pe care voi l-ați început cu câțiva ani în urmă? Inițiatorul NAN-ului specializat pe caspază? Rick se aplecă în față și-l privi fix pe general. Am recomandat să fie anulat.

Doctorul ridică din notițe o pereche de ochi de un albastru surprinzător, în spatele ochelarilor de citit cu rame vechi de sârmă.

— Da, spuse el. Știu asta.

— Îmi cer scuze, doctore Garza, interveni Blankenship, fixându-l pe Rick cu o privire de gheață. Vă rog, continuați.

— IC-NAN a fost implementat pe data de 5 iunie, cu puțin peste șase luni în urmă, într-o zonă izolată din sudul Afganistanului, spuse doctorul Garza.

— *Implementat*? Dar…

Rick simți cum inima i-o luă la goană, iar piciorul îi tremură în timp ce se chinuia să rămână așezat. Își pierduse timpul. Până să-i fi fost cerută lui părerea cu privire la Tabula Rasa, IC-NAN fusese deja implementat.

---

[1] *Inimă Purpurie* – decorație militară oferită în SUA, în numele președintelui, celor care au fost răniți sau uciși în serviciul militar. (n.tr.).

Venise rândul secretarului Apărării să intervină.

— În ciuda armistițiului, regiunea din vestul Kandaharului încă nu se afla sub control. Combatanții inamici stăteau ascunși în peșteri și trăgeau în trupele noastre care încercau să mențină pacea… Pierdeam cinci oameni pe zi. Aveam nevoie de o armă precisă care să nu lase urme. Nici măcar ale originii sale. Doar să ucidă, și apoi să dispară.

— După cum știți, zise doctorul Garza, IC-NAN a fost creat pentru acest scop. O nanostructură sintetică de acid nucleic, sau NAN, imită activitatea unui virus, dar nu poate fi replicată de individul contaminat. Așa că nu este contagioasă. În plus, aceasta a fost programată să se degradeze, dacă nu este inhalată în câteva ore.

— Să se degradeze…, repetă Rick.

Își aminti de această trăsătură importantă.

— Da. Odată eliberată în aer, forma nanoparticulară infecțioasă, sintetizată să capete forma unei sfere minuscule, în cele din urmă se va altera sau degrada, până va ajunge la forma sa liniară. Această formă liniară nu poate pătrunde în celulele umane. După studii intensive, IC-NAN a fost declarat sigur pentru a fi diseminat sub formă de aerosoli, prin intermediul dronelor.

Rick închise ochii. Își aminti că văzuse numele lui Garza trecut în rapoartele pe care le citise – chimist, absolvent de doctorat în biologie moleculară la Institutul Politehnic din Mexico City. Urechea lui bine antrenată prinse ușorul accent spaniol, cu o tonalitate aproape muzicală. Era greu să stai supărat pe acest furnizor timid de vești proaste. Dar oare camera începuse să se învârtă din cauza furiei sau a confuziei lui?

— Așadar, NAN și-a făcut treaba? întrebă el, părându-i-se că vocea îi suna fără vlagă.

Doctorul Garza își aranjă ochelarii cu un deget arătător tremurând.

— În mod normal, celulele de pe suprafața plămânului uman sunt înlocuite la două sau la trei săptămâni cu celule noi. Dar la cinci săptămâni după atacul nostru, toți indivizii-țintă au fost găsiți morți. Biopsia la plămâni nu a scos în evidență celule sănătoase și funcționale. Așa că, da, NAN pare să fi acționat conform așteptărilor.

Rick simți că i se pune un nod în gât. De pe biroul ordonat al

lui Blankenship, un omuleț de zăpadă zâmbi la el, închis acolo în atmosfera încremenită din micul lui glob. Nu l-ar mai fi chemat aici jos dacă totul ar fi mers conform planurilor.

— Și reziduurile? Materia care nu a fost inhalată?

Doctorul Garza înghiți în sec, iar Rick observă că vocea îi tremură ușor când continuă să vorbească:

— Cum probabil ați presupus deja, aici este problema. Dintre cei care au pornit în misiunea de recunoaștere – echipa GeoBot care a localizat trupurile –, unii au rămas cu sechele. În plus, au găsit mai multe persoane moarte la fața locului, și pe o arie mult mai mare, decât ne-am așteptat noi, pe baza pozelor aeriene care au fost făcute înainte ca spray-ul să fie folosit.

— NAN-ul nu s-a degradat?

— S-a degradat, în sensul că a revenit la forma lui liniară neinfecțioasă. Dar…

— Dar?

Ridicând privirea din notițele lui, doctorul Garza îi înfruntă pe cei din cameră.

— Dar acea formă, deși nu era capabilă să infecteze celulele umane, a fost preluată de o specie receptivă de bacterii archaea prezentă în nisipurile din deșert. S-a inserat singură în acel genom și se pare că acești microbi erau capabili să-l multiplice de fiecare dată când se divizau.

Rick strânse tare brațele scaunului.

— Chestiile astea au făcut mai multe cópii din ADN-ul NAN? De unde știți asta?

— Am analizat mostre luate de pe hainele victimelor. Secvența de ADN NAN se regăsea în ADN-ul bacteriilor archaea. Dar… problema e mult mai gravă. Am descoperit că unii dintre acești microbi erau plini de NAN-uri sferice reconstituite.

— Particule care s-au creat *singure*?

— Da. Și odată ce aceste noi NAN au fost sintetizate, au făcut ca bacteriile archaea să… explodeze, nu știu un termen mai bun pentru a descrie ce s-a întâmplat.

— Eliminând din nou NAN-urile sferice în mediu…

Doctorul încuviință ușor.

— Așa se pare. Repornind ciclul cu IC-NAN-uri proaspete.

Rick se aplecă în față.

— Deci, stați să înțeleg. NAN-urile sferice pe care le-ați eliberat în aer cu ajutorul dronelor pot infecta celulele umane.

Forma liniară degradată, care ajunge în mediu, nu poate face asta. Asta se presupunea că era plasa voastră de siguranță.

— Corect.

— Dar aceste bacterii archaea sunt capabile să preia forma liniară, să producă mai multe cópii și să creeze mai multe NAN-uri sferice din acel ADN?

— Da, răspunse doctorul Garza, uitându-se iar la notițele sale.

Rick trase aer adânc în piept.

— Și aceste NAN-uri sferice pot apoi să iasă din bacteriile archaea și să infecteze mai mulți oameni?

Doctorul Garza îl privi cu o expresie înghețată.

— Da. Par să existe două mijloace.

Întoarse tableta cu fața spre ei. Diagrama de pe ecran prezenta un organism verde, ce arăta ca o baghetă, o bacterie archaea plină de mici grămezi de ADN marcat IC-NAN-uri. Parcă pentru a le arăta natura de rău augur, NAN-urile erau desenate cu roșu. Bacteria archaea începea să se scindeze la un capăt. Pe peretele ei celular rupt erau împrăștiate și mai multe NAN-uri, unele încă blocate în forma lor sferică infecțioasă, unele degradate în structuri liniare care arătau ca niște viermi.

— Într-unul dintre scenarii, spuse Garza, NAN-ul sferic proaspăt sintetizat este eliminat de bacteriile archaea direct în mediu. În câteva ore, acest NAN se poate degrada în forma sa liniară – care acum știm că este capabilă să infecteze o nouă bacterie archaea, deși nu poate infecta un om. Sau, dacă se întâmplă să fie un om în apropiere, NAN-ul poate să-l infecteze înainte să apuce să se degradeze.

Glisă la a doua diagramă, reprezentând un subiect uman dintr-o parte, care avea căile respiratorii deschise, pe unde intrau punctulețe verzi și roșii.

— Așa cum am spus, un om poate inhala aceste noi NAN-uri. Dar în alt scenariu, *bacteria archaea* este inhalată de victimă și apoi elimină NAN-ul în interiorul corpului. Își mută privirea de la ecran. Avem dovezi că toate aceste mecanisme pot exista și chiar au avut loc.

Rick se lăsă pe spate și își prinse rădăcina nasului între degetul mare și arătător.

— Deci chestia asta a scăpat de sub control, spuse el. Acum, aceste organisme din sol multiplică această secvență de ADN IC-NAN și elimină NAN-uri active înapoi în biosferă. Acum pot

acționa ca niște agenți ai unei noi infecții bacteriene, una care se poate întoarce împotriva oricui. Împotriva noastră.

Garza își închisese tableta și o ținea acum la piept.

— Da.

Rick se întoarse spre Blankenship.

— V-am avertizat cât de imprevizibil este…

Dar se opri, dându-și seama că nu-i ceruse nimeni opinia înainte să-l ia gura pe dinainte. Exasperat, se întoarse spre Garza.

— Victimele umane nu pot transmite NAN-ul altor oameni, nu-i așa?

— Nu, spuse doctorul Garza. Această parte din plan a fost eficientă. Victimele nu sunt infecțioase. Doar microbii infectați sunt…

— Iar plantele și animalele nu vor fi afectate?

— Efectele acestui ADN sunt specifice oamenilor.

— Atunci să revenim asupra bacteriilor archaea. Știm cât de multe sunt infectate? Sau cât de multe specii de genul lor ar putea fi infectate? Ar putea fi oriunde…

— Analizăm gradul de răspândire. Până acum, am izolat ADN-ul unei singure specii de bacterie archaea. Nu suntem siguri dacă specii diferite de microbi vor fi capabile să schimbe între ele această materie genetică în natură. Dar în momentul de față testăm această ipoteză în laborator.

Rick strânse din dinți și îi aruncă o privire acuzatoare Henriettei Forbes.

— Suntem cu toții implicați în asta, spuse Blankenship, salvându-l pe secretarul Apărării de la a da un răspuns. Dar acum, tu ești singurul agent pe care-l avem și care are toate informațiile despre proiect.

— Toate informațiile? întrebă Rick, uitându-se în ochii lui Blankenship. Chiar mi-ați spus totul?

— Tot ce știm în momentul de față, spuse doctorul Garza pe un ton egal. Deși povestea este într-o continuă evoluție.

Rick simți cum pe buze îi înflorește un râs sarcastic. Desigur, tot ce crezuse el că era posibil să se întâmple, se întâmpla acum – ba chiar mai rău. Natura era întotdeauna la putere – nu aveai nevoie de un doctorat ca să-ți dai seama de asta.

— Evoluează, repetă Rick. La fel ca și chestiile astea mici care și-au dezvoltat abilitatea de a sintetiza NAN-uri.

Rudy Garza se uita fix la el acum, iar ochii lui albaștri erau reci ca gheața.

— Da. La fel ca bacteriile archaea.

— Rick, vei fi reinstituit în gradul tău anterior, cel de colonel, anunță Blankenship. Vei supraveghea investigația, activitatea personalului de la Departamentul Apărării, a echipei de cercetători de la Fort Detrick și a oricărui personal auxiliar de care am mai putea avea nevoie.

— Dar… domnule…

Rick se uită prin cameră, la fețele care așteptau un răspuns de la el.

— Eu nu sunt om de știință, protestă el. O carieră în operațiuni speciale și o specializare în biologie la West Point nu prea mă ajută cu nimic în cazul ăsta… Nu or să mă asculte niciodată…

Blankenship clătină din cap.

— Tu vei fi pe partea cu securitatea, spuse el. Vor trebui să te asculte. Dacă nu, o să-i scoatem din program.

— Bine, mormăi Rick. Bine. Orice ar fi, presupun că nu am de ales.

Se lăsă iar pe spătar, șipcile de lemn ale scaunului împungându-l în spate. De ce altceva îl mai târâseră aici jos și-i mărturisiseră păcatele lor? Deși făcuse tot posibilul ca să oprească proiectul, tot el era cel care primea acum sarcina să le curețe mizeria.

Urmă o pauză stânjenitoare, timp în care Blankenship își făcu de lucru cu o tabletă aflată pe birou.

— Acum, am identificat încă un cercetător de care vom avea nevoie în echipă. Cineva de la Universitatea Emory. Va trebui să fie pus la curent rapid, mormăi generalul.

— De la Emory? Cine?

Blankenship își duse mâna la frunte frecându-și sprânceana.

— Ai mai auzit de el. Said. Doctorul James Said.

Încă o dată, Rick fu surprins. Said. Cazul dificil la care lucrase chiar anul trecut.

— James Said… Emory… Vă referiți la pakistanez? Dar deja aveți echipa de la Fort Detrick…

Blankenship se uită la el peste tabletă.

— Echipa doctorului Garza știe totul despre NAN-urile care au fost diseminate – cum să le sintetizeze, structura lor, cum ar

trebui să funcționeze. Dar ca să protejăm oamenii de chestia asta, vom avea nevoie de mai multă experiență în domeniul fiziologiei umane. În… cum se numea, Garza?

— Biologie celulară, murmură doctorul.

— Da, spuse Blankenship. Doctorul Garza l-a sugerat pe doctorul Said.

— Doctorul Said nu este pakistanez – este american, născut în Bakersfield, California, zise Garza. Este expert în tehnologia ADN-ului recombinant și are o reputație bună la Centrul de Terapie Genetică – am auzit că va fi următorul director al centrului. Și are experiență vastă în ceea ce privește acțiunea NAN-urilor în țesuturile umane.

Rick se aplecă din nou în față, hotărât să se facă bine înțeles.

— După cum știți, eu am fost responsabil cu verificarea dosarului său când s-a înscris să lucreze cu NAN-uri, spuse el. Am avertizat că ar putea reprezenta un dezavantaj. Știm cu toții cine a fost unchiul lui, chiar dacă el pare să nu știe.

Blankenship nu se deranjă să ridice privirea.

— În cele din urmă, tu ai decis să-i aprobi accesul, nu-i așa? întrebă el.

Rick se holbă la șeful său.

— Dar a trebuit să-l supraveghem cu atenție. Suntem siguri că vrem să știe că…

— E „curat”, zise generalul. Nu știe nimic despre rudele lui îndepărtate.

— Sunteți absolut sigur de asta?

— Părinții lui au fost cetățeni model din momentul relocării. I-au ascuns totul, răspunse generalul. Îți pot arăta dosarele de supraveghere, dacă de asta ai nevoie.

Rick se lăsă pe spate, simțind cum își pierde toată energia. Dosare. Când venea vorba de Farooq Said, unchiul renumit al lui James Said, văzuse toate dosarele care erau de văzut.

— Nu trebuie să vă deranjați, zise el. Unde este acum?

Ridicându-se, generalul semnală sfârșitul întrunirii.

— E pe drum spre Langley chiar acum. Trebuie să fii acolo ca să-i urezi bun venit.

•

În camera de conferințe, mică dar puternic luminată, James Said stătea aplecat peste masă, cu rapoartele de la Fort Detrick afișate pe ecranele slab luminate. Degetele dădeau paginile

încet, iar buzele lui subțiri se mișcau fără zgomot.

Cu fața trasă, părul negru dat cu gel cu grijă și întins peste smocurile de păr albit prematur, Said arăta la fel ca militanții pe care Rick îi întâlnise în anii când lucrase sub acoperire în Pakistan. Și totuși, Rick strânse pumnii spasmodic în timp ce stătea de partea cealaltă a mesei, așteptând. Își aminti cum smulsese cu forța o carabină din niște brațe vânjoase, într-o cocioabă abandonată din afara orașului Karachi. Mirosul puternic de chimion amestecat cu miros de transpirație. Își aduse aminte de durerea fulgerătoare care îl izbise până în adâncul sufletului. De drumul înapoi spre casă, fără picior – fără Mustafa, interpretul de încredere pe care jurase că îl va proteja.

Dar bărbatul acesta mirosea doar a aftershave american. Hainele lui șifonate erau ale unui savant de vârsta a doua care se ducea acasă în California de sărbătorile creștine. Masându-și ceafa cu o mână, Rick încercă să se calmeze. Generalul îl asigurase: deși istoricul familiei lui James Said era suspect, bărbatul era în regulă.

Lăsându-se pe spate, Said își ridică ochelarii de citit pe frunte, cu o expresie indescifrabilă.

— Ce crezi?

— Despre ce?

Rick se uită la el peste masă. Era evident că Said era foarte iritat din cauză că trebuise să-și anuleze vacanța. Odată ce sentimentul de teamă îi trecuse, îl cuprinsese furia, și pe bună dreptate. Dar acum când știa despre ce era vorba, chiar își mai permitea să joace „știi și câștigi”?

— Descoperirile sunt veridice?

— Secvența de ADN găsită în bacteria archaea este la fel ca aceea din NAN. Bacteriile archaea sunt capabile să creeze și să secrete NAN-uri active. Totul este trecut acolo, în rapoarte.

— Atunci avem nevoie de niște idei.

— În legătură cu ce?

Of, Doamne ferește.

— Cum să procedăm, desigur.

— Dacă asta chiar s-a întâmplat…

— Și tocmai mi-ai spus că s-a întâmplat…

— Dacă toate astea sunt adevărate, atunci îmi cereți să rezolv o problemă monumentală cu aceeași precauție cu care ați împrăștiat chestia asta.

— Ascultă.

Rick se ridică în picioare. Ignorând durerea înfiorătoare care îi străfulgera piciorul care nu mai exista, înconjură masa și veni lângă doctor.

— *Eu* nu am diseminat nimic. Eu sunt doar fraierul care trebuie să rezolve situația într-un fel sau altul. Și îți cer ajutorul.

— Îmi pare rău. Doctorul se uită la el în sus, cu o urmă de simpatie. Sincer. Doar că mă așteptam să fiu acasă acum. Cu părinții mei. Dar, în schimb, stau aici cu tine, și tu îmi spui toate astea. E… mult de procesat.

— Dacă te ajută în vreun fel, spuse Rick, nu ne așteptăm să se întâmple ceva mâine.

— Cât timp crezi că avem la dispoziție?

— Detrick a consultat baza de date a Laboratorului Național Argonne. Datele retrospective cu privire la răspândirea naturală a ADN-ului în deșert pentru genul acesta de microb au arătat câteva modele. Probabil va dura în jur de cinci ani până vor ieși din regiunea respectivă. Poate și mai puțin…

— Și știm că ADN-ul se găsește momentan doar într-o specie de bacterie archaea?

— Până acum, da.

— Bine. Said se frecă la ochi cu podul palmei. Presupun că nu mai am de ales în cazul de față. Știu prea multe acum, așa cum ai spus și tu… Va trebui să ne apucăm de treabă imediat.

Rick se aplecă spre el.

— Ce sugerezi? Vreun fel de vaccin, probabil?

— Un vaccin nu va funcționa.

— Nu?

— Un vaccin tradițional ajută corpul să lanseze un răspuns imunitar în fața unui corp străin. Dar IC-NAN este creat în așa fel încât să nu pară un corp străin. Avem nevoie de o frântură de ADN care să-i scurtcircuiteze acțiunea. Și trebuie să găsim o metodă prin care să-l introducem în corpul uman. Va fi nevoie de inginerie genetică la un nivel fără precedent.

— Nu putem, pur și simplu, să eradicăm sursa? Să omorâm chestiile astea?

— Trăind, microbii ăștia lucrează ca niște fabrici pentru acel ADN toxic pe care voi… pe care guvernul nostru l-a lansat în biosferă cu atâta înțelepciune. Deja l-au multiplicat mult peste doza care a fost pulverizată de dronele voastre. Și atunci când

mor, se pare că sunt capabile să elimine ADN-ul în forma sa infecțioasă originală. Dacă le omori intenționat, cel mai probabil vei accelera procesul. Mai simplu spus, ați creat un monstru.

— Nu putem să le… dăm foc?

— Ați putea încerca. Dar nu cred că veți avea șanse. Vorbim aici despre miliarde și miliarde de microorganisme infectate, care cel mai probabil s-au răspândit până acum pe kilometri întregi de teren, purtate de vânt. Și e posibil ca, în curând, noi specii de microbi să fie infectate. Nu pot să mă gândesc la o soluție infailibilă care să distrugă toată materia aceea infecțioasă…

Said se ridică în picioare și își întinse mâinile pe masă, cu spatele cocoșat și capul plecat. Rick trebui să se chinuie să audă ce spuse în continuare.

— Nu. Va trebui să găsim o cale prin care să modificăm corpul uman ca să poată trăi cu… monstrul ăsta lăsat în libertate.

Rick se trânti în scaun. Se rugase să primească niște vești mai bune, vreo soluție ingenioasă. Nu-i plăcea de Said – de atitudinea lui pesimistă și de aparenta lui aroganță. Dar nu putea să se aștepte la un miracol.

Și ceea ce spusese bărbatul era adevărat. Amândoi știau prea multe ca să se mai poată retrage.

— Știi de ce ai fost ales? întrebă el.

— Ales?

Said se uită la el cu o expresie pierdută.

— Ai fost ales pentru proiectul ăsta din același motiv pentru care am fost și eu ales. Nu ai familie.

— Îi am pe părinții mei…

— Nu ai soție, nu ai copii. Nu putem avea încredere că oamenii vor privi situația asta rațional, dacă…

— Uite ce e, îl întrerupse doctorul, cu ochii căprui sclipind, nu cred că cineva care e în toate mințile ar putea privi situația asta complet detașat. Dar voi încerca să fiu cât de rațional pot.

4.

James scrâșni din dinți. Era greu de crezut că nu trecuseră decât câteva săptămâni de când vorbise cu colonelul Richard Blevins. Îndesat într-un costum de protecție de Gradul 4 pentru

Securitate Biologică, se simțea captiv, și avea o senzație de claustrofobie. Luminile puternice de deasupra străluceau pe suprafața plasticului transparent din jurul capului său, orbindu-l. Drumul scurt pe aleea îngustă care ducea spre laboratorul din Fort Detrick, cu grad înalt de izolare, îl extenua, iar transpirația îi curgea de zor pe tâmple și pe obraji.

— Costumele astea erau și mai groaznice înainte, zise Rudy Garza.

Vocea bărbatului mai scund se auzea înăbușit în casca lui James și era aproape imperceptibilă din cauza șuieratului aerului care circula prin țevile prinse pe tavanul jos.

— Măcar acum avem o vedere periferică acceptabilă.

James nu mai avusese până atunci de-a face cu măsuri de izolare atât de severe – nu era cazul pentru genul de activități pe care le desfășura el la Emory. Dar proiectul lui Rudy implica o mostră de bacterie archaea contaminată, extrasă și adusă din Afganistan. Și dacă James avea să ajute la lupta cu această bestie, voia să o vadă cu ochii lui.

După ce trecură printr-un al doilea compartiment presurizat, se apropiară de nișa de siguranță biologică aflată în capătul unei camere mici. Organismele minuscule care se aflau la baza problemei fuseseră clasificate ca fiind membre ale filumului Thaumarchaeota, din clasa Archaea – o clasificare ce includea unele dintre cele mai vechi organisme de pe pământ. James avea să afle mai târziu că bacteriile archaea nu erau, de fapt, niște bacterii. Formau un regn de sine stătător și nu erau sensibile la antibiotice. Tolerau seceta și erau foarte rezistente; archaea ca acestea se puteau găsi în orice tip de mediu, aspru sau nu.

Până acum, victime umane confirmate ca fiind infectate cu IC-NAN fuseseră găsite în două sate de munte aflate la șaisprezece kilometri depărtare de zona în care fuseseră diseminate NAN-urile. Mostra de bacterie archaea studiată acum fusese recuperată de pe uniforma unui specialist militar care plecase în misiune de recunoaștere și fusese contaminat. James se strâmbă, aducându-și aminte de filmulețele secrete pe care i le arătaseră: femei și copii care zăceau pe pământ în corturi medicale prost echipate, scuipând sânge pe nisip; tânărul soldat american care stătea neajutorat, conectat la un ventilator improvizat – nu avea voie să vină acasă nici măcar ca să moară.

Problema era că nu știa nimeni sigur cât de departe se puteau răspândi IC-NAN-urile.

Într-o parte a nișei, se aflau niște tuburi cu agar, așezate frumos pe niște rafturi.

— Acestea sunt gazdele noastre, spuse Rudy.

Ceea ce mai rămăsese din accentul de mexican al lui Rudy în combinație cu mișcările lui rapide și sigure în timp ce folosea un braț robotic pentru a scoate un raft mai mic din spatele nișei sigilate îi aduceau aminte lui James de tehnicienii pricepuți care operau mașinile de recoltat cânepă, alături de tatăl său, în Bakersfield. Mâna robotică luă o placă de sticlă subțire de pe raftul respectiv.

— Aceste archaea sunt cunoscute pentru capacitatea de a face schimb de trăsături genetice unele cu altele, în sălbăticie. Încerc de ceva timp să-mi dau seama dacă aceste specii infectate de thaumarchaeon pot transmite abilitățile de sinteză NAN altor specii de archaea.

— Se presupune că ar trebui să văd ceva pe placa asta de sticlă?

— Ia loc, îl invită Rudy.

Brațul robotic puse placa de sticlă pe talerul micrometrului, care se mișcă spre ocularul unui microscop cu raze UV fluorescente, montat pe partea de sticlă a nișei.

— Te rog să-ți așezi masca aici.

James își apropie fața de microscop, încercând să zărească ceva prin plasticul transparent al costumului său. Spre surprinderea lui, garnitura de metal din jurul lentilei se potrivi perfect cu masca lui.

— Chiar putem să vedem NAN-uri? Nu sunt prea mici?

— Fiecare NAN are un diametru de doar treisprezece nanometri[2]. Dar când îl marcăm cu substanța fluorescentă, obținem ceva suficient de mare pentru a fi menținut pe filtrul acestei plăci și suficient de strălucitor încât să fie văzut.

James miji ochii. Imaginea arăta ca un rebus vechi, cu câteva pătrate complet negre, iar altele de un galben strălucitor.

— Ce caut, de fapt?

— Fiecare bucată din caroiaj reprezintă aproximativ o sută de organisme, fiecare aparținând unei specii de archaea diferite. Aceste organisme au crescut într-un mediu de cultură folosit

[2] Lungime egală cu o milionime dintr-un milimetru. (n.tr.).

anterior pentru cultivarea speciilor de thaumarchaeon infectate. Întrebarea era dacă exista vreun fel de transfer genetic între speciile infectate și speciile noi. Ca să verificăm, am inclus și niște bacterii obișnuite – E.coli, specii de sol *Pseudomonas* și altele de genul acesta. Pe fiecare placă putem vedea rezultatele pentru cincizeci de organisme diferite.

— Care dintre ele au fost afectate?

— Segmentele care sunt iluminate de substanța fluorescentă reprezintă organismele în care NAN-ul s-a reasamblat destul de bine astfel încât, mărit atât de mult, să poată fi vizibil. Din fericire, niciuna dintre bacteriile comune pe care le-am analizat nu pare să fi dobândit abilitatea de a produce NAN-uri. Dar câteva dintre bacteriile archaea izolate au reușit – și cel mai important, unele sunt pe teritoriul SUA. Cea din dreapta de jos este din colecția laboratorului Argonne. A fost luată de lângă Chicago.

— Ceea ce înseamnă că…

— Am identificat un mecanism prin intermediul căruia această trăsătură poate să se răspândească pe tot globul. S-ar putea să fie doar o chestiune de timp până vom avea aici, în America, specii care pot produce IC-NAN.

James simți cum inima începe să-i bată mai tare. Voia – avea nevoie – să creadă în bărbatul acesta, singurul întâlnit de când se alăturase proiectului, care părea atât dornic, cât și capabil să se confrunte cu enormitatea sarcinii primite. Dar avea nevoie și de vești bune. Puse aceleași întrebări pe care i le adresase și Blevins în ziua în care se întâlniseră.

— Dar… nu putem să omorâm gazdele din prezent înainte să apuce să infecteze și alte specii? întrebă el.

— Trebuie să continuăm să încercăm, răspunse Rudy pe un ton egal. Însă avem doar câteva opțiuni pentru agenți de decontaminare ieftini care nu sunt toxici pentru oameni. Organismele astea sfidează dezinfectanții precum înălbitorul. Și nu putem să dăm foc, pur și simplu, regiunilor care sunt extrem de populate…

James dădu din cap. Deja văzuse la știrile de seară imagini cu militari care dăduseră foc unei zone de deșert, aparent nelocuită. Toată presa se concentra pe asta și erau tot felul de speculații cu privire la ce se petrecea. Dar problema exista deja și nu se întrezărea nicio rezolvare.

— Ca să înrăutățească lucrurile și mai mult, datele de la laboratorul Argonne au indicat că aceste archaea pot să se răspândească prin curenții de aer, prin apă și așa mai departe. Și până în momentul de față, probabil că deja au fost purtate în afara ariei de vehicule și echipamente militare. Nu putem face altceva decât să încercăm în continuare să oprim răspândirea lor, să ne bazăm pe tiparele existente deja și să ne dăm seama unde vor apărea mai departe.

Rudy manevră din nou mâna robotică și scoase lentila, după care așeză ușor la loc pe raft placa de sticlă. Cu umerii căzuți, se îndreptă din nou spre intrare. Ridică mâna înmănușată ca să activeze camera presurizată, apoi se întoarse cu fața spre James.

— Ce i-ai spus colonelului Blevins?

— I-am spus că trebuie să găsim o cale prin care să schimbăm celulele-țintă din oameni. Să le modificăm ADN-ul. Un fel de antidot, administrat în mod continuu fiecărui om de pe pământ. Cel mai probabil, un alt NAN.

— Și el ce a spus? întrebă Rudy.

— Nimic, încă.

Rudy oftă.

— E ciudat cum de la un lucru se ajunge la altceva… Cu ani în urmă, coordonatorul meu de licență mi-a recomandat să rămân în Mexic și să urmez o carieră academică. În schimb, eu am ales un doctorat la Rockefeller, în New York. După care am vrut să rămân în State…

— De ce?

— Pentru o fată, desigur… Un alt lucru care nu a mers așa cum trebuie. A rupt logodna, dar doar după ce am acceptat slujba.

— Ai venit la Fort Detrick.

— Slujba asta mi-a oferit o cale rapidă spre obținerea cetățeniei americane.

— Dar de ce ai rămas după aceea?

— La Detrick nu aveam griji în privința resurselor – aveam tot ce îmi trebuia. Tot spațiul de laborator, toate echipamentele… am fost promovat și am ajuns lider de echipă. Și am lucrat la atât de multe proiecte interesante.

Rudy își privi mâinile înmănușate.

— Trebuie să recunosc faptul că a fost și frustrant uneori. Atât

de multe investigații, atât de multe rapoarte care au zăcut pe birourile unor oameni precum colonelul Blevins și care au fost lăsate de izbeliște. Am fost optimist și am crezut că cele mai multe vor fi redirecționate către Departamentul de apărare împotriva bioterorismului – pentru un scop care merită, am crezut eu.

— Dar trebuie să fi știut că proiectul cu IC-NAN nu avea nimic de-a face cu apărarea…

— Când am primit sarcina de a mă ocupa de acest proiect… am crezut că e la fel ca toate celelalte – doar un studiu de fezabilitate. Șansa de a lucra cu ceva aflat în afara domeniului meu. Eram destul de sigur că va fi abandonat. De fapt, mă bazam pe asta.

Ochii lui Rudy îl priveau rugător de dincolo de masca de plastic.

— James, n-am știut că îl vor implementa. Singura mea alinare acum este că vom găsi o cale de a-i pune capăt, cu ajutorul tău.

Încă o dată, James simți cum îi curge transpirația la tâmple și cum îl prinde în gheare senzația de claustrofobie.

— Crezi că putem… să-i punem capăt?

— Nu sunt sigur de multe lucruri. Dar, pe zi ce trece, sunt din ce în ce mai sigur de ceva. Cum se spune? Timpul… nu stă după noi.

James închise ochii. Încercase să se gândească la toată treaba asta ca la un simplu alt proiect, doar un obstacol științific ce trebuie depășit – pentru că dacă se gândea în alt chip, ar fi luat-o razna. Era tot ce putea face ca să nu fie cuprins de panică. Dar nu avea timp pentru asta. Va găsi o cale să protejeze oamenii de această amenințare oribilă. Trebuia s-o facă.

5.

IUNIE 2060

Kai simțea cum căldura dimineții trece prin trapa lui Rosie și îi pătrunde în cocon. Se frecă la ochi după somn și degetele îi atinseră umflătura de pe frunte, locul tare de sub piele în care

se afla fixat cipul.

— Cipul tău e special, îi spusese Rosie. Reprezintă legătura noastră.

Prin intermediul cipului, se știau unul pe celălalt, îi spusese ea. Așa putea să-i vorbească – exceptând lecțiile lui de vorbire, ea nu-și folosea niciodată vocea acustică.

Ridică mâna să atingă suprafața netedă a trapei din fața lui. Acolo unde degetele o atinseră, suprafața transparentă deveni opacă. Apăru o imagine – un grup de bărbați cu piele bronzată, cu robe țesute și colorate pe umerii căzuți.

Rosie îl învățase despre oamenii care locuiseră în deșert – un deșert asemănător cu acesta, dar aflat în cealaltă parte a lumii, cu mult timp în urmă. Bărbații din imagine, îi povestise Rosie, erau păstrătorii pergamentelor, niște scrieri antice precum cele descoperite în peșteri cu peste o sută de ani înainte de Epidemie.

— Ce e asta? întrebă el, arătând cu degetul spre unul dintre bărbați.

Pe fruntea bărbatului se vedea o cutiuță ținută de o curea subțire de piele.

Vibrația familiară a lui Rosie și sunetul ei îi pătrunseră în minte în timp ce accesa informațiile necesare.

— Acestea se numeau *tefilline.* Fiecare conținea patru pergamente mici, pe care erau scrise pasaje luate dintr-o carte care se numea Tora.

Sub consolă, servomotoarele ei zumzăiau încet.

— Această carte descrie o serie de convingeri după care se ghidau în viață.

— Tu mă înveți prin intermediul *tefillinului* meu, concluzionă Kai, arătând spre cipul încrustat în fruntea lui mânjită de praf. Tu ești Tora mea?

Rosie făcu o pauză. Se gândea, formulând răspunsul așa cum făcea adesea când el îi punea o întrebare dificilă.

— Nu, răspunse ea. Informațiile pe care le prezint se bazează pe fapte reale. Este important să separăm convingerile de realitate.

Kai își retrase mâna de pe ecran și privi cum imaginea dispare. Se uită prin trapa redevenită transparentă. Afară, familiarele formațiuni de piatră care le înconjurau tabăra stăteau neclintite, cu vârfurile roșii și masive îndreptate spre

cer. Erau puternice, la fel ca Rosie, fără teamă de vânt sau de căldură.

Le botezase pe toate – Calul Roșu, Bărbatul cu Nas Mare, Gorila și Tatăl, care-și ținea pentru totdeauna în echilibru pe genunchi copilul-rocă, mare și rotund. Rosie îl învățase cum trăiseră oamenii. Ea era Mama lui. Așadar, presupuse că rocile erau familia sa – paznicii care, alături de Rosie, îl supravegheaseră încă de la naștere.

Apăsă încuietoarea din stânga și căldura soarelui îl lovi în timp ce trapa se deschise. Coborî pe șenilele lui Rosie și dădu nas în nas cu reflexia sa în suprafața ei zgâriată. Pielea îi era bronzată și pistruiată, plină de praf. Părul era de un maroniu roșcat, iar ochii albaștri îi străluceau sub genele dese. Acolo undeva, îi spusese Rosie, mai erau și alți copii. Alții la fel ca el, dar totuși diferiți. Rosie nu putuse să-i spună cât de mulți erau acum. Dar la începuturi fuseseră cincizeci. La momentul potrivit, aveau să-i găsească.

În timp ce porni pe pământul crăpat spre un dâmb, Kai simți transpirația curgându-i printre sprâncene. Își simțea gura plină de nisip. Își puse mâinile streașină la ochi și analiză peisajul pustiu. În strălucirea diafană a mirajelor din depărtare, se strădui să zărească locurile îndepărtate despre care aflase de pe ecranul lui Rosie. Putea să vadă munții înalți ale căror vârfuri erau pudrate cu zăpadă în fiecare iarnă. Dar acum erau negri, fără păturile de nea.

— Putem pleca în curând? o întrebă pe Mama lui. Cred că sunt pregătit…

— Dacă ne permit condițiile, s-ar putea să plecăm azi.

— *Azi*?

Simțise că ziua se apropia. În timpul ultimei lor călătorii către depozitul de provizii, Rosie împinsese bolovanii imenși, deschisese ușile grele de metal cu brațele ei puternice și luase ultima cutie cu provizii, ultimele sticle cu apă pentru situații de urgență care mai rămăseseră. Seara, când soarele fierbinte se pierdea dincolo de stânci și umbrele lor se lungeau, începuse să-l învețe să-și poată găsi mâncare singur. Într-un recipient uzat, adunase niște semințe uscate de iarbă. Le prăjise deasupra unui foc mic, apoi le amestecase cu apă, adăugase bucăți de carne de șoarece sau de șopârlă și făcuse o supă subțire. Mestecase tulpinile moi de banane yucca, asigurându-se că lasă câteva

care să producă în toamnă fructul dulce. Oamenii care trăiseră aici cu mult timp în urmă supraviețuiseră cu astfel de mâncare.

— Ai șase ani, spuse Rosie. A venit timpul să plecăm din acest loc.

— Unde o să mergem?

— Nu știu.

— Nu știi?

Inima începu să-i bată mai repede, la gândul că exista ceva ce Mama lui nu știa.

— Comanda pe care am primit-o este incompletă. Ne spune să plecăm. Însă destinația nu este precizată.

Kai privi statura puternică a lui Rosie, valuri de căldură ieșind din extremitățile ei erodate. Mintea lui vibra la unison cu zumzetului procesoarelor ei.

— Atunci de unde știm că mergem unde trebuie?

— Există șaptezeci și șase de depozite de provizii, fiecare fiind echipat cu un turn de condensare și o stație meteo, spuse ea.

— Dar ceilalți copii? O să-i găsim acum?

Ea făcu din nou o pauză, și băiatul își imagină electronii trecând prin nanocircuite, biți de informație traversând fiecare părticică a minții ei despre care îi explicase totul cu mare răbdare.

— Este posibil, răspunse ea într-un sfârșit. Există o probabilitate diferită de zero ca alții să fi supraviețuit.

Entuziasmat, Kai coborî dâmbul și ajunse la umbra Mamei lui. Văzuse petroglifele, diagramele lăsate de oamenii de demult pe suprafețele înalte ale rocilor. Avea să lase și el un semn. Ridică niște pietre albastru-cobalt și le aranjă astfel încât să creeze niște litere. *Kai, Fiul lui Rho-Z,* scrise el. *Am fost aici*. În timp ce forma cu atenție cuvintele, își imagină cum un alt copil stă aici pe vine și îi citește mesajul. Se dădu înapoi, amețit.

— Trebuie să mănânci, îi aminti Rosie.

Urcă pe șenilele ei ca să ia un pachet de suplimente nutriționale din spatele scaunului său, îi rupse un colț și vărsă lichidul gelatinos în gură. „Soylent Pedia-Supp – Nutri-Gro – 6-8 ani” scria pe etichetă. Conținea toți nutrienții de care avea nevoie, dar se săturase de consistența lui lăptoasă și de gustul dulce-sărat. Îi provoca o sete și mai mare.

Luă bidonul gol de pe podeaua coconului și îl duse la turnul de condensare în formă de sticlă, mare cât roca Gorilă. Construit

din tije împletite din metal flexibil, turnul susținea o pungă internă a cărei culoare portocalie aprinsă era în contrast cu bazinul negru de mai jos. Introduse bidonul și așteptă să se umple. Nivelul apei era atât de scăzut acum, încât trebuia să ia lichidul tulbure cu mâna căuș și să-l introducă prin orificiul îngust.

Își aduse aminte de ploile care la un moment dat trimiseseră torenți printre canioane. Făcuse baie în adânciturile săpate în piatră de-a lungul anilor. În nopțile răcoroase, ascultase cum picăturile de apă își croiau drum prin plasa turnului și aterizau în bazin cu zgomot. Dar acum, până și cei mai amenințători nori abia dacă aduceau puțină apă. Bazinul era aproape uscat. Și apa pentru situații de urgență din depozitul de provizii, acră și plină de chimicale, fusese consumată. Ghemuindu-se la umbra lui Rosie, Kai își imagina că este o piatră, care adăpostea răcoarea pe care o acumulase în timpul nopții.

Mama fusese tăcută toată ziua. Nicio lecție astăzi. Era ocupată. Privi deșertul, vegetația rară și țepoasă la adăpostul căreia își duceau viețile incerte insectele, șopârlele și micile rozătoare. Își linse buzele uscate. La distanță, platourile de vest își schimbau culoarea din auriu în mov. Poate că nu vor pleca azi până la urmă.

Dar apoi vocea lui Rosie îi pătrunse în conștiință.

— A venit timpul, spuse ea. Te rog să te îmbraci.

— Unde mergem?

Nu-i răspunse. Îi putea auzi doar procesoarele, sunetul slab a ceva care suna la fel ca vântul în urechile lui.

Cu mâinile tremurânde, Kai luă tunica de microfibră pe care o ținea Rosie și puse pe el materialul flexibil. Se încălță cu mocasinii, apoi se așeză la locul lui și-și strânse bine centurile de siguranță.

Rosie închise trapa. Cu inima bubuind, Kai așteptă.

Simți șocul provocat de reactorul care se aprindea în spatele lui, iar coconul se balansă, punându-l în poziție verticală în timp ce ea se aplecă în față. Prin trapă, văzu cum aripile ies și se desfac în întregime.

Ventilatoarele ieșiră din spatele tecilor de protecție, rotindu-se pentru a împinge cu putere aerul în jos. La adăpost, înăuntrul ei, nu auzi decât un zgomot înăbușit, în timp ce privea cu ochii mijiți valurile de praf. Presiunea accelerației îl împinse și mai

mult în scaun, și mai aproape de ea.
Împreună, se ridicară la cer.

6.

MARTIE 2051

Rose McBride verifică data de la calculator. 15 martie 2051. Trecuse un an de când lucra la un proiect care părea zadarnic. Își întinse brațele deasupra capului și se întoarse cu spatele la șirurile de date care păreau că dansează pe ecran, refuzând să stea nemișcate.

După ultimul ei tur în Afganistan, i se oferise un post la Institutul Presidio din San Francisco, pe terenul care fusese ocupat anterior de vechiul Fort Winfield Scott. Profitase de ocazie pentru a rămâne în State, dar nu împotmolită în incendiul politic în care se transformase Washingtonul. Fusese și un dar – întoarcerea în orașul în care, cu ani în urmă, hotărâse să se stabilească tatăl ei văduv, care fusese căpitan în armată, așa cum era și ea acum.

Târâtă în copilărie de la o bază militară la alta, Rose nu se putuse lega de niciun loc. Dar San Francisco o salvase. În saloanele lui imense de jocuri, petrecuse ore întregi împreună cu prietenii ei virusând barmanii roboți, bând *latte* pe gratis și visând la profile și mai exotice pentru versiunile lor online. Încurajată de un tată care considera jocurile video o pierdere de timp, urmase facultatea de psihologie din cadrul Universității Harvard înainte să intre în armată pe postul de consilier pentru operațiunile psihologice. Dar, în cele din urmă, programarea se dovedise a fi pasiunea ei. Dacă învățase ceva în armată era faptul că lumea este o interfață infinită de utilizatori, tipii cei buni înfruntându-se cu tipii cei răi. Venise acasă pentru a-și finaliza masterul în informatică la Universitatea Princeton, iar apoi își folosise toate cunoștințele acumulate în teatrul de operații din Afganistan.

Totuși, acest proiect nou nu avea nicio logică. Colonelul Richard Blevins, șeful ei de la Pentagon, spusese clar că Institutul Presidio trebuia să „se pregătească să se confrunte cu

probleme”. Judecând după nivelul de acces necesar, crezuse că avea să lucreze în domeniul securității cibernetice, pe care se concentrase de când terminase Princeton. În schimb, întocmea statistici biologice legate de răspândirea organismelor din sol originare din aceeași regiune afgană unde fusese și ea dislocată. Munca era epuizantă, meticuloasă și fără vreo răsplată. Și, deși o parte din slujba ei era să ghideze echipele GeoBot să adune mostre noi, nu primea niciodată vreo veste de la superiori despre cum sau dacă analizele ei erau folosite. Nu putea să nu se întrebe ce legătură aveau toate astea cu Pentagonul.

Colonelul Blevins încercase să o încurajeze.

— Știi cum e în armată, spusese el. Trebuie să afle ei tot. Crede-mă, nici eu nu știu cu mult mai mult decât tine.

Nu știa dacă să-l creadă sau nu. Dar înțelesese. Ea, una, chiar „știa cum e în armată” – probabil mai mult decât majoritatea.

Privind pe fereastra din biroul ei micuț, își imagină trăsăturile cizelate ale lui Richard Blevins, ochii lui albaștri și glaciali, tunsoarea lui scurtă în stil militar. Felul în care se apleca pe scaun când o interoga în timpul evaluărilor lunare – iscoditor, dar fără să fie intimidant. Foarte experimentat. Straniu de atractiv. Îi aducea aminte de toți bărbații pe care îi întâlnise în armată, era genul de om care-și păstra adevărata identitate ascunsă în spatele mai multor ziduri de apărare. Dar era ceva acolo, dincolo de suprafață… La operațiuni psihologice învățase să prindă lucrurile care nu erau spuse. Și își dădea seama – voia să se apropie de ea, dar ceva îl împiedica s-o facă. Cel mai probabil era vorba despre reguli, ierarhia…

Telefonul securizat de pe birou sună și ea apăsă butonul roșu de pe consolă.

— McBride la telefon.

— Căpitan McBride?

— Colonel Blevins?

— Da, spuse el pe un ton moale.

În pauza ce urmă, ea se întrebă dacă nu cumva se întrerupsese conexiunea. Dar apoi bărbatul reveni și vocea lui se auzi mai clară.

— Cum mai merg lucrurile?

— Presupun că ați văzut ultimul meu raport. Datele de la

WHO[3], CDC[4] și operațiunile de teren relevante sunt trecute toate în secțiunea…

— Da, da, am văzut asta. Mulțumesc. Eu doar… mă întrebam cum mai ești.

— Cum sunt?

Rose zâmbi – era prima lui încercare de a pune o întrebare personală. Dar era un început…

— Sunt bine.

— Bun. Bun…

Mai urmă o pauză și se auzi un fâșâit.

— Am un mesaj special pentru tine. Ți-l voi trimite prin conexiunea securizată. Dar m-am gândit să te anunț înainte. Presupun că nu mai e nimeni cu tine în cameră, nu?

Rose aruncă o privire spre biroul ei dezordonat, pereții cu rafturi vechi și canapeaua uzată. Părea că fiecare mobilă nefolosită își găsise sfârșitul aici.

— Nu. Sunt singură.

— Bun. Ai putea să-ți activezi casca, te rog?

Rose își auzi pulsul în ureche în timp ce căuta casca în sertarul biroului și și-o punea în urechea dreaptă.

— OK. Gata, domnule.

Blevins trecu direct la subiect.

— Munca pe care ai făcut-o a fost exemplară. Dar o vom preda altcuiva.

Rose se holbă la consolă. Asta era tot?

— Proiectul meu este complet?

— Această parte din el, da, este completă. Ne-a demonstrat cât de atentă ești la detalii. Și că meriți încrederea noastră. Acum avem un nou proiect pentru tine. Intenționăm să preluăm Presidio.

— Să-l preluați?

— Avem nevoie de un sediu în acea zonă.

— Dar cum puteți să…? Nu ne aparține nouă, de fapt, nu-i așa?

Rose începu să gândească cu febrilitate. Încerca să-și aducă aminte tot ce știa despre istoria locului pe care acum îl numea acasă. Când Guvernul SUA contractase în mod oficial Presidio

---

3 *World Health Organization* – Organizația Mondială a Sănătății. (n.tr.).

4 *Centers for Desease Control and Prevention* – Centrul pentru Prevenirea și Controlul Bolilor. (n.tr.).

pentru scopuri militare în anul 1850, nu era nimic altceva decât o întindere pustie cu dune de nisip măturate de vânt, care se termina într-o mlaștină la marginea Golfului San Francisco. Armata plantase pomi – eucalipți, chiparoși și pini în șiruri bine ordonate, care arătau ca niște soldați aliniați – ca să creeze un paravânt și să atenueze ridicarea nisipului în bătaia vântului. Puieți noi le luaseră locul, iar două războaie mondiale, Războiul coreean și Războiul din Vietnam făcuseră ravagii peste Ocean fără să fi ajuns vreodată pe aici. Își aduse aminte de inscripția de pe capela din Presidio: *Slujesc și cei care doar stau și așteaptă.* De-a lungul istoriei sale, Presidio din San Francisco fusese un loc în care armata așteptase pregătită sosirea unui inamic ce nu invadase niciodată. Deoarece acest loc era binecuvântat. Ceața groasă care învăluia adesea coasta, stâncile amenințătoare care limitau accesul dinspre ocean – acestea fuseseră întocmai aspectele ce făcuseră ca strâmtoarea Golden Gate să nu fie descoperită pentru o perioadă atât de lungă. Împreună cu valurile înșelătoare, descurajaseră atacurile de-a lungul deceniilor de război.

Armata eliberase în cele din urmă locul în anul 1994 și Presidio fusese transferat Serviciului Parcurilor Naționale. În anii care urmaseră, zona devenise de interes comercial și parcul fusese înghițit de oraș. Institutul Presidio și organizațiile sale din cadrul fostului Presidio – toate nonprofit – se ocupau numai de probleme civile. Rose era doar una dintre cei câțiva angajați care aveau o autorizație specială. Sau cel puțin așa i se dăduse de înțeles.

— Presidio… ne poate aparține, răspunse colonelul pe un ton egal. În vreme de război, guvernul are dreptul de a schimba scopul oricărui ținut și oricăror facilități care ar putea ajuta cel mai mult securitatea națională.

Rose simți cum inima începu să-i bată mai repede și vechile instincte de pe teren îi reveniră la viață.

— Suntem în război?

— Când nu suntem?

— Dar de ce acum? Ce se întâmplă?

— Nu sunt autorizat să-ți spun decât că avem nevoie ca Presidio să fie pregătit. Vom avea nevoie ca tu să fii reprezentanta noastră în cadrul acestei operațiuni.

— În regulă… dar de ce eu?

— Ți-ai demonstrat abilitățile de securizare a informațiilor cu un grad ridicat de confidențialitate. Și tu îi cunoști pe oamenii de acolo. Vei putea fi intermediarul nostru în situațiile dificile.

Situații dificile. Rose nu era expertă în domeniul administrativ, dar ajunsese să cunoască câțiva termeni din jargon.

— Adică atunci când va trebui să evacuăm pe cineva?

— Da. După cum știi, deși nu există nicio reședință privată în Presidio momentan, sunt numeroase muzee și organizații nonprofit. În ultimul an, multe dintre ele au fost înlocuite de sedii secrete.

Sedii secrete. Rose se simți cuprinsă de un sentiment ciudat. Era familiarizată cu operațiunile ascunse din teritoriile în care nu era război. Dar credea că totul era deja de domeniul trecutului – și că așa ceva nu se petrecea cu siguranță pe teritoriul SUA.

— Vă referiți la organizații guvernamentale sub acoperire? Nu știam că…

— Păi, acum știi. Și avem nevoie de un ultim efort. Va trebui să evacuăm ultimii civili rămași, să reînființăm puncte de control la porți…

— *Puncte de control*? Domnule, ce se întâmplă?

Colonelul oftă, un sunet care nu suna neapărat exasperat, ci mai degrabă trist.

— Din nou, îmi cer scuze. Nu-ți pot spune mai multe în momentul de față.

— Am înțeles.

Rose nu înțelesese nimic. De fapt, era chiar terifiată.

El își drese glasul.

— Căpitane McBride, îți mulțumesc pentru serviciul tău.

— Sigur, cu plăcere, zise Rose jucându-se cu casca.

Își aduse aminte de ochii colonelului și de felul în care o privise ultima dată când se întâlniseră la Washington, felul în care privirea lui o făcuse să se simtă – ca și cum plănuia ceva pentru ea. Se întristă. Crezuse că era vorba despre altceva, cu siguranță nu asta.

— Păi…, spuse el. Vei primi mai multe instrucțiuni pe linia securizată.

Mai urmă o pauză.

— Căpitane, eu… ăă… trebuie să te informez că… la fel ca în cazul proiectului tău anterior, îmi vei raporta totul doar mie.

— Da, domnule. Desigur.

Rose închise telefonul, după care se cufundă în scaun și simți un fior pe șira spinării. Ce *era* locul acesta? Chiar îl cunoștea cu adevărat? Dincolo de fereastră, vedea podul Golden Gate, de un portocaliu ruginit, în contrast cu cerul albastru senin. Mai jos, pe peluză, cineva înălța un zmeu.

7.

APRILIE 2061

O bucată de pânză de un verde aprins, în contrast cu nuanțele de roșu, albastru și mov ale canionului de mai jos, îi atrase atenția lui Kai. O bătaie răsună în liniștea din jur, în timp ce el cobora de la locul lui de supraveghere ca să vadă despre ce era vorba, mergând cu grijă printre pereții de stâncă crestată. Tălpile îl usturau când ajunse pe platoul de pietriș al râului care era acum secat. În fața lui, o bucată de plastic se legăna în bătaia vântului, iar marginea ei strălucitoare de metal se lovea de un stâlp ruginit. Poc. Poc. Poc.

Arăta ca un cort. Apropiindu-se încet, își întinse gâtul ca să vadă mai bine înăuntru. Zări o tigaie veche de metal și o cană de plastic spartă. Piele uzată, șireturi jerpelite atașate la ceva ce semăna cu un pantof. Se aplecă. Poate că de data asta...

Din întuneric, niște orbite goale se holbau la el dintr-un cap chel. Dinți inegali râdeau la el. Era un om, sau cel puțin fusese, îmbrăcat în ce mai rămăsese din niște pantaloni maronii pătați și o cămașă de un albastru spălăcit. Își simți trupul revoltându-se, și se lovi de peretele de stâncă atunci când dădu cu spatele să se îndepărteze de cadavru. Apoi porni în sus, simțind în gât un gust familiar de cupru, în timp ce firicele de nisip se scurgeau în urma sa. Ajuns în vârf, se ridică iar pe cornișă.

Luni întregi, el și Rosie căutaseră fără să găsească vreo altă ființă vie – nu dădeau decât peste ocazionalele rămășițe umane, cu membrele rupte de animalele de pradă și hainele zdrențăroase atârnând pe oase goale. Dintre toate descoperirile lui de până acum, corpul acesta din cort era cel mai bine conservat. Dar era prea mare, își spuse el. Nu era un copil, nu era ca el. Trase aer adânc în piept, umplându-și plămânii, și lăsă

aerul să iasă afară ușor, încercând să rămână calm. Punându-și palmele pe piatra arsă de soare, înălță capul și o căută pe Mama lui.

Apoi… bătăile inimii sale fură înlocuite de un zumzet tare. Ceva zbura în aer deasupra lui, ceva strălucitor care plonja în cercuri, coborând din ce în ce mai mult. Un sunet îl asurzi în timp ce-și închidea ochii strâns ca să se protejeze de pietricelele care cădeau.

Abia dacă apucă să-și ducă mâinile la urechi înainte ca zgomotul să se oprească și pământul să nu mai tremure. Își scutură praful din păr și se ridică în picioare.

Nu era Rosie. Dar era un robot.

Cu gura căscată, Kai privi trapa deschizându-se. Văzu pe cineva ieșind – o tunică jerpelită, niște genunchi vineți, un băț gros ținut strâns între degetele unei mâini delicate. Doi ochi căprui mari se holbau la el de sub părul șaten închis. Era un băiat, cam de înălțimea lui, la fel de surprins ca și el. Kai se frecă la ochi cu dosul palmelor în timp ce nou-venitul cobora pe pământ.

— Bună? spuse băiatul cu o voce subțire și nesigură.

— Ăă… bună, zise și Kai. Nefolosită de atâta timp, până și propria voce îi suna străină.

Se uită în stânga și-n dreapta și, în sfârșit, o zări pe Rosie, ghemuită la adăpostul unei stânci din apropiere.

— Nu simt nicio amenințare, auzi vocea moale a lui Rosie în mintea lui, liniștindu-l.

Și totuși, tremura din tot corpul și sudoarea rece începuse să-i curgă șiroaie.

Băiatul făcu un pas înapoi.

— Nu-ți fie teamă, șopti.

Kai își mișcă maxilarul și buzele țepene. Clipi.

— N-nu, îngăimă. Scuze… doar că am văzut ceva. Acolo, jos.

— Cadavrul?

Băiatul privi în altă parte, înfigându-și bățul într-o grămadă de pământ și trecându-și greutatea de pe un picior pe altul.

— L-am găsit ieri. Nu era unul dintre noi. Era prea mare. Și nu avea niciun robot.

— N-ar trebui să-l îngropăm? Rosie m-a învățat că…

— Alpha-C m-a învățat că nu trebuie să ating un cadavru dacă nu știu cum a murit. Ar putea să-mi transmită vreo infecție.

Strâmbându-se, băiatul aruncă o privire rapidă robotului din spatele său.

— M-a avertizat că aproape toată lumea a dispărut. Dar mi-a spus că sunt unii oameni speciali. Unii care nu au dispărut.

— Rosie mi-a spus asta și mie.

Kai dădu din cap spre Rosie și băiatul se uită timid în direcția ei.

— Așa că am continuat să caut, adăugă băiatul.

— Și eu la fel.

Băiatul ridică o mână să-și dea părul din ochi.

— Dar am căutat atât de mult timp, că aproape am renunțat.

— Și eu la fel.

Deși visase la asta dintotdeauna, Kai nu știuse niciodată cum se va simți atunci când va găsi un alt copil. Un alt copil. În sfârșit! Se simțea prost, cuvintele pe care voia să le spună erau parcă blocate undeva între creier și gură. Dintre toate discursurile elocvente pe care și le imaginase, singurele cuvinte pe care reușise să le spună acum fuseseră „și eu la fel”.

— Pe mine mă cheamă Sela, zise băiatul. Pe tine?

— K-Kai.

— Kai? Ești băiat, nu-i așa? a zis Sela. Îmi dau seama. Eu sunt fată.

— O fată…

Kai făcu doi pași înainte, cu mâna dreaptă întinsă. Când ajunse la o distanță de un braț de ea, se opri brusc. Simți cum buzele i se arcuiesc într-un zâmbet stânjenit și cum se îmbujorează.

— Cred că ar trebui să dăm mâna, zise el. Am învățat asta din filmulețele lui Rosie.

Mâna lui o strânse pe a ei, și simți atingerea caldă și moale a fetei.

— Mă bucur să te cunosc.

— Sunt *foarte* încântată să te cunosc!

Sela făcu o plecăciune ciudată care îi dezechilibră pe amândoi.

— Și pe Rosie, spuse ea, privind-o pe Mama lui Kai. Îmi place numele acesta. Sună ca o floare.

Râse melodios.

•

În cinstea întâlnirii lor, se hotărâră să pregătească un festin.

Cu ajutorul bățului ei, Sela desprinse frunze mari de cactus nopal. Apoi, folosind un cuțit cu mâner cu gravură sofisticată ca să scoată cu dexteritate acele înțepătoare, le netezi suprafața și le tăie bucățele.

Kai luă apă din depozitul de provizii din apropierea noii lor tabere – spre deosebire de celelalte pe care le găsise până acum, acest depozit era plin. Kai folosi niște cireșe minuscule și dulci pe care le zdrobi de rocile plate, drept capcane pentru șoriceii care, de îndată ce soarele apunea și pământul se răcea, aveau să iasă din ascunzișurile lor de sub tufișurile uscate, în căutarea hranei. Dându-se în spate, admiră grămada de cactuși a Selei.

— Drăguț cuțit, remarcă el.

— L-am găsit în apropiere de depozitul unde am crescut, zise Sela, cu mâna pe mânerul de fildeș.

— E mai drăguț decât al meu.

Kai își trecu degetul mare peste carcasa netedă a cuțitului său – plastic roșu cu un simbol pictat cu alb pe o parte o cruce înăuntrul a ceva ce arăta ca un scut. Așa mic cum era, îi plăcea totuși felul în care putea să îndoaie cuțitul în carcasa lui atunci când nu îl folosea. Îi aducea aminte de aripile lui Rosie.

Un zgomot slab anunță prima captură a lui Kai. Se apleca să ridice una dintre roci și să scoată victima storcită.

Sela se apleca și făcu ochii mari.

— Ce gust au?

— Nu ai mâncat niciodată unul?

— Ca să fiu sinceră – Sela se înroși –, nu am mâncat niciodată carne.

— Dacă nu vrei…

— Aa, nu, nu la asta m-am referit. Doar că… Alpha nu mi-a arătat niciodată cum s-o fac.

Kai îi zâmbi.

— Nu-ți face griji. Rosie spune că nu ne fac nimic rău.

Făcură focul la adăpostul unui turn de roci înalte, în timp ce Mamele lor, păzindu-i de la mică distanță, aruncau umbre lungi în ultimele raze de soare. În timp ce Kai mai scoase doi șoareci din capcanele lui, Sela încălzi cactusul într-o tigaie de metal greu – o altă comoară pe care o găsise cândva. După ce tăie cu îndemânare pielea șoarecilor, Kai puse carnea pe niște bețe lungi și subțiri, după care le sprijini deasupra flăcărilor mici.

În timp ce carnea se frigea, se îndopară cu cactus, sucul curgându-le pe bărbie.

— Fără Pedia-Supp în seara asta! zise Sela, zâmbind. Azi e o zi specială.

Dar Kai doar mișcă buzele, prin minte trecându-i propoziții formate doar pe jumătate.

— Care e problema? întrebă Sela.

— Ăă… nu sunt obișnuit să vorbesc cu voce tare. Dar tu… tu te pricepi foarte bine la asta.

— Am exersat în fiecare zi, spuse Sela. Nu-ți face griji, e ușor. Și va deveni și mai ușor pe măsură ce vom găsi mai mulți de-ai noștri.

— Crezi că mai sunt și alții? Kai își frecă bărbia cu o mână. Mai mulți ca noi?

— Am zărit un alt robot ieri. Și nu era al tău.

— De unde știi?

— Nu avea acel însemn pe aripă.

Kai se întoarse și se uită la Mama lui. Desenul ei strălucitor, vopseaua galbenă care-i decora aripa stângă, abia dacă era vizibil în lumina care pălea.

— Pentru ce e? întrebă Sela.

— Ce?

— Ce înseamnă acel desen?

— Nu sunt sigur. Am crezut că toți roboții îl au…

Aruncă o privire Mamei Selei. Deși era un model asemănător lui Rosie, era diferită – avea o postură înclinată și stătea atât de aproape de Sela, chiar și atunci când era în repaos. Și nu avea niciun desen.

— Deci… ai mai văzut un robot?

— Alpha nu a putut să-l vadă. Dar sunt sigură că am văzut un robot pe drum încoace.

Sela ridică un braț subțire ca să arate înspre vest, spre locul în care acum soarele picta orizontul.

— Voiam ca Alpha să meargă iar să cerceteze zona aceea. Dar te-am găsit pe tine.

— Putem să verificăm mâine-dimineață.

Lângă el, Sela mușcă ușor din carne, rupând-o delicat cu dinții de pe oase, însă strânse buzele și scuipă în foc.

— Nu-ți place?

— Cred că nu, bolborosi ea. Nu e de mine.

— Îmi pare rău…
— Nu-i nimic.
Își luă bidonul și-și clăti gura cu o înghițitură de apă.
— Sela…
Se simțea ciudat pronunțându-i numele.
— Câți crezi că mai sunt ca noi?
— Alpha a spus că au fost cincizeci în total… la început.
— Atunci când am fost lansați.
— Da. Dar…
Sela se lăsă pe spate și se încruntă ușor.
— Dar nu știe câți mai sunt acum, spuse Kai.
— Nu. Ea zice doar că…
— Există o probabilitate de succes diferită de zero.
Kai zâmbi și văzu în lumina focului cum Sela îi întoarse zâmbetul.
— De ce crezi că s-au separat?
— S-au separat?
— De ce nu au rămas toate Mamele noastre împreună?
— Alpha mi-a spus că a fost din motive de securitate.
— Și Rosie mi-a spus la fel. Dar de ce voiau să ne protejeze?
— Nu mi-a zis… De Epidemie… De prădători probabil?
— Dar suntem imuni la Epidemie. Și Rosie are un laser. A omorât un câine sălbatic odată, când s-a apropiat prea mult de noi.
Kai se uită la cutia aflată în locul în care brațul lui Rosie se unea cu fuzelajul. Raza laserului ei avea o precizie mortală. *O armă trebuie folosită doar în circumstanțe extreme,* îl avertizase ea. *Doar atunci când viețile noastre sunt în pericol.*
Sela se încruntă.
— Cu mult timp în urmă, povesti ea, cred că și Alpha și-a folosit laserul. Era târziu în noapte și eu dormeam în cocon. S-a auzit un zgomot tare, ca o explozie… Dar când m-am uitat afară pe fereastra trapei, nu se vedea nimic. Clătină din cap. Poate că a fost doar un vis.
Kai simți cum îi trece un fior pe șira spinării în timp ce privea în întunericul care îi înconjura din toate părțile. Rosie îi spusese că fusese creată într-un laborator. Dar cine o crease? Unde era acel laborator? Nu voia să-i spună. Acele informații erau „secrete”, orice o mai fi însemnând și asta. Își imaginase adulții care apăreau în filmulețe, circulând cu mașinile și ducându-se la

serviciu în clădiri înalte de birouri. Mai era cineva acolo, cineva care nu era la fel ca el și ca mama lui, care mai rămăsese în viață? Nu. Potrivit lui Rosie, această probabilitate era „minimă”. Doar Mamele și copiii lor fuseseră pregătiți să supraviețuiască.

— Mi-aș fi dorit ca…

Amestecă în foc cu bățul gol. Era ciudat să spună asta altcuiva în afară de Rosie.

— Mi-aș fi dorit ca Mamele noastre să fi rămas împreună. Ar fi fost mai ușor așa.

Sela își termină apa din bidon.

— Mai am apă în plus în cocon, de la ultimul popas, zise ea.

— Și eu am destul de multă, spuse Kai. Cel puțin deocamdată.

Sela se ridică în picioare și-și scutură tunica de praf.

— Deci… mâine-dimineață, da?

— Da.

Încă se uita la el, analizându-l.

— E de bine, nu-i așa?

— Da.

În ciuda aerului rece, Kai se simțea plin de căldură. Privi cerul catifelat și stelele ca niște vârfuri de ac ce dansau pe suprafața lui. Era bine.

•

Dimineață, Kai se trezi devreme, nerăbdător s-o vadă pe Sela. Coborând pe șenilele lui Rosie, privi tabăra. Trapa lui Alpha-C era deschisă și dinăuntrul ei ieșea o lumină rozalie strălucitoare. Sprijinindu-se de șenilele ei, Sela sorbea dintr-un pachet de Pedia-Supp.

— Chestia asta nu este la fel de bună ca mâncarea adevărată, dar măcar este ceva rapid, zise ea printre înghițituri.

— Ne îndreptăm spre vest astăzi?

— Alpha a fost de acord cu planul nostru.

— Și Rosie la fel. Dar cum vom rămâne împreună?

— Îi poți spune Mamei tale să ne urmeze?

Kai făcu o pauză, transmițându-i ideea lui Rosie.

— Da, zise el cu voce tare. Poate să meargă după voi.

Urcându-se la loc în coconul lui, Kai își scoase și el porția de Pedia-Supp din spatele scaunului. Își puse centurile, după care rupse colțul unui pachet și înghiți conținutul. Prin fereastra trapei, o vedea pe Sela cum se urcă pe șenilele Alphei. Și, pentru prima dată, privi cum un alt robot se pregătește să-și ia

zborul, cu aripile ieșindu-i din carcasa netedă din spate, ventilatoarele desprinzându-se din suporturile lor masive ca să împingă aerul în jos. Apoi totul se învălui în praf, odată ce Rosie îi urmă.

Aerul redeveni curat pe măsură ce se înălțau, Alpha arătându-le calea, iar Rosie ținându-se după ea. Kai era fascinat de priveliștea unui alt robot în zbor. Dar știa că Rosie nu zbura la fel ca Alpha, făcând curbe și virând prin aer ca o pasăre nebună.

— Poți să vorbești cu Alpha-C? o întrebă el pe Rosie.

— Ce este Alpha-C?

— Robotul Selei. Nu poți să vorbești cu ea?

— Nu. Eu comunic doar cu copilul meu.

— Dar o poți vedea.

— Da, îi simt prezența. Mă mențin la o distanță sigură.

— Ai putea simți un alt robot, dacă ar fi să fie jos, pe pământ?

— Am activat protocolul de recunoaștere. Te voi anunța dacă identific vreo structură care are modelul corect. Dar detectoarele mele cu infraroșu nu vor putea prinde un semnal sesizabil la temperatura curentă a pământului.

— De ce nu?

— În medie, temperatura solului este undeva între 29°C și 33°C. Cantitatea mică de căldură emisă de un robot sau de o formă de viață aflată pe suprafața sa nu va putea fi detectată.

Era cald, mult mai cald decât fusese în ultimele primăveri. Pământul era ascuns în ceață și Kai nu putea decât să spere că Sela va putea să găsească robotul pe care-l văzuse cu o zi în urmă. Dintr-odată, Alpha închise o aripă, coborând încet într-un arc mare.

— Vezi ceva acum?

Kai miji ochii, chinuindu-se să vadă ce găsise Sela.

— Nu, nu văd.

— Dar o să te ții după Alpha-C?

— Da.

În timp ce aterizau, Kai își desfăcu centurile. Deschise trapa, coborî pe șenile și alergă spre Alpha. Sela era lângă Mama ei, cu spatele la el și umerii căzuți.

Abia când ajunse lângă ea văzu dezastrul.

— Ce e asta?

— Este… A fost… un robot.

Ochii Selei se umpluseră de lacrimi.

— Trebuia să-mi fi dat seama. De-asta nu o recunoscuse Alpha. Pentru că era… făcută bucăți.

Kai se apropie prudent, simțind furnicături pe brațe de la căldură. Vântul bătea ușor peste ventilatorul rupt de corp care zăcea pe pământ în fața lui. La câțiva metri mai încolo se afla un fuzelaj crăpat precum coaja unui ou. Văzu o aripă întinsă. Și ieșind de sub ea…

— Ooo…

Kai se holbă la recipientul făcut țăndări, la rețeaua de tuburi și fire care încercau în zadar să țină întreagă chestia în formă de ou alungit. În mintea lui, vedea un alt recipient ca acesta, stând undeva sub soarele fierbinte, lângă depozitul de provizii unde se născuse el.

— Ce e asta? întrebase el.

— Acesta este locul în care te-ai născut, îi explicase Rosie. Incubatorul tău. Nu mai avem nevoie de el acum. Dar, cândva, a fost foarte important.

Un incubator. Dar acesta era diferit. Acesta adăpostea înăuntrul său un schelet perfect format, cu mâinile împreunate ca într-o rugăciune.

Simți mâna Selei atingându-i ușor brațul.

— E în regulă.

Vocea îi era joasă, înecată. Se întoarse să plece.

— Haide. Vom mai găsi și alții. Data viitoare vor fi în viață.

— Dar, Sela, zise el. Nu putem să plecăm, pur și simplu. Ar trebui să-l îngropăm pe acesta.

8.

DECEMBRIE 2051

În camera slab luminată, fără ferestre, de la Fort Detrick, James visa la laboratorul său de la Emory, cu mesele lui mari și priveliștile din campus. Își dorea să-și fi putut aduce aici și echipa de laboranți. Dar, cu trecerea lunilor, grupul lui de postdoctoranzi de la Emory fusese nevoit să se descurce doar cu o vizită săptămânală de-a lui. Șeful departamentului se mulțumise cu o explicație vagă primită de la guvern, cu privire

la indispensabilitatea lui în cadrul unei probleme ce ținea de securitatea națională. Iar James trebuise să se mulțumească doar cu echipa mică a lui Rudy Garza și cu o canapea extensibilă incomodă, în apartamentul înghesuit din Harpers Ferry, pe care-l împărțea acum cu Rudy.

James zâmbi. Cel puțin, ca majoritatea chimiștilor, Rudy era și un bun bucătar. În timpul liber, cel mai mult îi plăcea să se uite la filmulețe de gătit în timp ce pregătea chestii delicioase.

Dar trebuiau să fie atenți. Noaptea trecută, când Rudy îl tratase pe James cu o rețetă delicioasă de tamale, lăsaseră filmulețele să ruleze. Începuseră știrile, punându-se accentul pe un raport despre morți misterioase în deșertul afgan.

— Armata a izolat zona, anunța un reporter îmbrăcat într-un costum de protecție. Dar oamenii încă mor aici.

Camera filma în dreptul unui gard de metal în spatele căruia se vedea un șir de morți care zăceau pe paturi însângerate ale armatei – victime inocente care semănau foarte mult cu părinții lui James.

— Se pare că nimeni nu știe care este cauza, continuase reporterul. Iar personalul militar a respins până acum accesul ajutoarelor umanitare.

Rudy lovi telecomanda.

— Gata cu asta, zise el. Avem nevoie de somn.

Dar somnul nu venise. Extenuat, James privi șirul de fiole ordonate din camera frigorifică, fiecare fiind o variație pe aceeași temă. Degetele lui înmănușate se plimbară printre fiole, și alese una care era etichetată „C-341”. Dacă avea noroc, aceasta avea să fie secvența NAN capabilă să oprească răspândirea IC-NAN-ului mortal.

Sabotarea IC-NAN-ului nu avea să fie un lucru ușor; până în momentul de față, se știa că niciunul dintre cei infectați nu-și revenise. IC-NAN bloca transcripția genei printr-o proteină-cheie care se numea caspază inițiatoare. Făcea asta inserându-se în ADN în zona numită „promotorul caspazei inițiatoare”, în locul în care avea să înceapă în mod normal transcripția genei de caspază pentru a face acid ribonucleic mesager. Fără acest ARN mesager, celula nu putea să creeze caspază. Dacă îi lipsea capacitatea de a produce caspază, celula nu putea să răspundă semnalelor naturale care-i transmiteau că este timpul să se autodistrugă. Așa că trăia în continuare, divizându-se, acoperind

suprafețele plămânului și ieșind apoi din el pentru a ajunge în restul corpului.

Pentru a învinge IC-NAN-ul, singura lor șansă era să poată introduce cumva o nouă genă de caspază, una care să aibă un promotor diferit care nu era predispus la modificări. Planul lor era să creeze un antidot NAN. Calea de administrare a acestui NAN nou putea fi la fel ca aceea pe care o folosise Departamentul Apărării pentru IC-NAN, doar că în miniatură, pentru uz individual – asemănătoare cu inhalatoarele folosite de persoanele astmatice. Echipa lui Rudy se apucase să lucreze la sintetizarea antidoturilor alternative. Sarcina lui James era să introducă și să monitorizeze unul dintre aceste antidoturi pe medii de cultură celulară umane.

James puse cu grijă fiola la loc, în raftul din spate al nișei cu protecție biochimică.

— Mi-aș dori să putem grăbi procesul ăsta cumva, se plânse el.

— James, trebuie să avem răbdare, îi răspunse Rudy. Știi foarte bine că aceste tipuri de nanostructuri sunt instabile și greu de sintetizat. Echipei mele i-a luat trei ani să perfecționeze o formulă stabilă de dozaj de IC-NAN și nici nu a trebuit să-l testăm să vedem dacă există efecte adverse. Nu a fost nevoie de testări pe animale – am reușit să-i dovedim eficiența doar cu ajutorul culturii celulare. Trebuie să mă crezi. Amândoi am ajuns foarte departe în doar doi ani.

Era adevărat. Scopul IC-NAN-ului era moartea. Dar antidotul NAN trebuia să fie și eficient, *și* sigur – fără vreun efect advers pe termen lung. James testase sute de NAN în cultura celulară. Din toate acestea, cinci se dovediseră a fi suficient de eficiente pentru a putea trece la testul pe primate. Testele pe primate, pe macaci ținuți într-un laborator ascuns din Puerto Rico, durau mult timp, deoarece echipa trebuia să aștepte să vadă dacă apărea vreun efect advers nedorit. Un singur candidat, C-341, le dădea, în sfârșit, o rază de speranță.

Era un demers colosal – ingineria genetică a întregii rase umane. Cheia era să administreze antidotul *înainte* ca subiectul să fie expus la IC-NAN. Asta ar limita numărul de leziuni care ar fi trebuit rezolvate mai târziu. Apoi administrarea trebuia să se continue în mod regulat. Toată lumea de pe pământ ar avea nevoie de tratament preventiv, până când oamenii evoluau și

izbuteau să supraviețuiască în noul mediu încărcat cu IC-NAN. Și mai exista și riscul ca antidotul NAN să provoace alte efecte secundare neașteptate care să nu fi apărut încă în testele lor. Dar colonelul Richard Blevins părea că discreditează importanța provocării. Într-adevăr, colonelul descurajase colaborarea dintre echipele de savanți. Lui James îi era clar că nu putea să afle nimic mai mult decât ceea ce îi era necesar ca să-și completeze partea de misiune.

Încuind ușa nișei frigorifice, James se întoarse cu fața spre colegul lui de laborator.

— Rudy, chiar crezi că ei iau programul ăsta în serios?

Rudy își trecu mâna gânditor peste chelie.

— Ce vrei să spui?

— Nu văd pe nimeni îngrijorat în privința testărilor. Antidotul nu poate fi aprobat fără testări pe oameni care să fie valide din punct de vedere statistic. Și cum rămâne cu numărul necesar de doze? Dacă, așa cum spui tu, sinteza este atât de dificilă, cum o să putem produce suficient pentru toată lumea? Ca să nu mai spun că încă trebuie să lucrăm la o formă stabilă de dozaj. Ei nu înțeleg că…

Rudy își dădu jos halatul de laborator și îl așeză cu grijă în cuierul de pe ușă. Se întoarse spre el și îi puse ușor o mână pe braț.

— Așa cum ți-am spus, și eu credeam la fel despre IC-NAN – că ei nu-l privesc cu seriozitate. De fapt, m-am așteptat să fie anulat sută la sută. Dar apoi, când am finalizat proiectul, mi s-a spus că un sistem de dispersare a fost creat deja. Era deja pregătit un bioreactor, pentru producția la scară largă.

— Altcineva conducea totul.

— Da. Aceste proiecte sunt distribuite cu mare atenție, se comunică doar strictul necesar. În fiecare zi mă rog să reușim. Și sunt sigur că guvernul nostru ne va ajuta cât de mult va putea.

— Dar ai văzut și tu ultimele estimări cu privire la răspândirea bacteriei archaea infectate. Ne-au mai rămas doar doi ani ca să găsim o soluție completă – dacă apucăm doi ani.

Rudy făcu o pauză, părând că se gândește bine ce să răspundă.

— Asta depinde de ce înțelegi tu prin „completă”, zise el. Trebuie să recunosc, în ultima vreme m-am gândit…

— Te-ai gândit?

Rudy îi ocoli privirea, uitându-se la podea.

— Te rog, să nu mai spui nimănui că ți-am zis asta, James. Dar… am auzit câteva lucruri. Cred că acum… își dau seama că trebuie să se mulțumească să salveze doar câțiva aleși.

James simți cum îl lasă puterile în timp ce-l urma pe Rudy pe holul care ducea spre cabinele lor înghesuite. Cufundându-se în scaun, se uită la o poză veche cu părinții săi, singurul obiect personal pe care-l adusese de la Emory. După acel mesaj pe care li-l trimisese de pe bancheta din spate a limuzinei, cu doi ani în urmă, trebuise să-i asigure în mod constant că totul era în regulă. Din câte știau ei, el era încă la Emory, ducându-se la cine organizate de facultate și muncind ca un sclav ca să-și obțină titularizarea.

Îi era tare dor de ei. Dar se distanțase, inventând numeroase scuze pentru că a nu accepta invitațiile de a veni acasă. Și, odată cu trecerea timpului, se trezea gândindu-se: atitudinea asta din prezent – faptul că păstra distanța față de cei la care ținea cel mai mult – nu era doar o altă versiune a ceea ce îi făcuseră ei lui dintotdeauna?

Unicul copil al lui Abdul și al lui Amani Said, mereu se bucurase de dragostea lor intensă. Dar la fel de intensă fusese și senzația că îl țineau la o oarecare distanță. Se rugau ascunși după uși închise, într-o limbă pe care el nu o învățase niciodată. „Numele lui creștin” era doar atât – Cristian. Până și numele lui de familie era diferit față de al lor. Îl învățaseră să-l pronunțe în stil englezesc – *seid.* Nu așa cum îl pronunțau oamenii de la fermele Wheelan, din sudul Californiei, acolo unde erau culturile de cânepă unde tatăl său era supraveghetor.

— Sigur, domnule *Sa-iid,* rosteau ei tărăgănat. Vreți s-o livrăm azi, sau poate să mai aștepte până mâine?

Desigur, părinții lui voiseră doar să-l protejeze. Oricât de mult și-ar fi iubit ei credința, oricât de mult ar fi fost o parte integrală din ei, făcuseră eforturi mari ca să-l izoleze. Dar nu putea să rămână izolat pentru totdeauna. La un moment dat, trebuia să se confrunte cu propria-i realitate. Se confrunta chiar acum. Felul în care era tratat aici la Fort Detrick, ținut la distanță… Până și Rudy se mai fâstâcea uneori, oprindu-se în mijlocul propoziției atunci când James punea prea multe întrebări. Încet, dar sigur, James își dăduse seama că i se ascundeau lucruri, chiar mai mult decât lui Rudy și celorlalți. Nu avea de ce să se

amăgească. Fiind de origine pakistaneză și lucrând în cadrul securității guvernului american, întotdeauna avea să fie controlat suplimentar.

Făcu o grimasă. În același fel, s-ar putea ca, într-o zi, și părinții săi să se împace cu realitatea secretelor pe care el le păstra acum – cu realitatea unei epidemii globale, provocată de mâna omului. Sigur că spera ca epidemia IC-NAN să nu se răspândească niciodată. Dar cu fiecare zi care trecea, devenea din ce în ce mai clar că avea să se răspândească. Era doar o chestiune de timp.

Își deschise calculatorul. Simbolul Departamentului Apărării, șoimul cu coroana formată din treisprezece stele deasupra sa, apăru pe ecran în timp ce aștepta să înceapă întâlnirea programată. În cele din urmă, auzi un sunet care-i semnală că la Langley tocmai se logase cineva. Își imagină la capătul celălalt al conexiunii o cameră întunecată, unde Blevins stătea singur la un birou mic. Dar apoi auzi alte voci care vorbeau încet.

— Dr. Said, ești acolo? se auzi vocea colonelului.

— Da, sunt aici.

— Dr. Garza?

— Da, răsună vocea lui Rudy în microfon, din cabina alăturată.

— Bine. Să începem deci.

Simbolul dispăru și fu înlocuit cu o imagine în direct în care se vedeau cinci persoane care stăteau la o masă mică. Colonelul Blevins și încă un bărbat mai înalt și cu umerii mai lați erau îmbrăcați în uniforme militare. O femeie micuță, roșcată, și bărbatul supraponderal, cu o față rotundă, care stătea lângă ea, amândoi părând vag familiari, erau îmbrăcați în costume. A cincea persoană era… Irena Blake, vicepreședintele Statelor Unite.

— Astăzi, avem niște oaspeți alături de noi aici, la Langley, începu Blevins. Generalul Joseph Blankenship, directorul CIA.

Bărbatul mai înalt îmbrăcat în uniformă ridică un deget.

— Henrietta Forbes, secretarul Apărării.

Femeia micuță făcu spre cameră un semn cu mâna lipsit de entuziasm.

— Sam Lowicki, director al Siguranței Naționale. Și, desigur, o cunoașteți pe doamna vicepreședinte.

James miji ochii. Asta nu era o ședință obișnuită. Fuseseră luate decizii. Îl privi pe Blevins cum se întoarce către grup.

— În cadrul acestui apel ni s-au alăturat dr. Rudy Garza și dr. James Said, de la Fort Detrick.

În camera de la Langley, Sam Lowicki se aplecă în față.

— Domnilor…

Făcu o pauză ca să-și dreagă glasul și ca să-și lărgească cravata.

— În primul rând, aș dori să vă mulțumesc amândurora pentru eforturile depuse. Știu că nu a fost ușor pentru dumneavoastră. Cu toții știm că ați făcut tot ce ați putut.

— Dar…, șopti James ca pentru sine.

Dar ce? Simțea cum îi accelerează pulsul, aproape spărgându-i-se vena de la gât.

— În momentul acesta, am decis că a venit timpul pentru o reorganizare a priorităților noastre. Dr. Garza?

— Da?

— Dumneavoastră veți fi responsabil pentru testările pe oameni pentru antidoturile candidate. Când vom decide care este cel mai bun, îl vom lansa cât mai rapid posibil.

— Dar…, nu se putu abține James.

— Da, doctor Said? zise colonelul Blevins, uitându-se fix la cameră.

— După cum știți, spuse James, deocamdată avem un singur candidat viabil de antidot. Și cum vom putea face testările pe oameni fără subiecți?

— Avem voluntari, zise Blevins.

— Dar cine…?

— Asta nu vă privește pe voi, îl întrerupse colonelul.

Fața lui, care era de obicei destul de rumenă, se înroșise și mai mult acum, în timp ce se lăsa pe spătar.

— Doctor Said? vorbi Sam Lowicki. Veți primi un nou proiect. Va fi nevoie să vă mutați.

— Să mă mut? Unde?

— În Los Alamos, New Mexico.

— New Mexico? Dar lab…

— Departamentul dumneavoastră de la Emory a fost informat. Generalul Blevins vă va pune la curent în legătură cu noul proiect în aproximativ o oră. Încă o dată, vă mulțumim pentru serviciile dumneavoastră.

James se lăsă pe spate, buimac. Corpul i se mulă pe scaun și brațele îi atârnară fără vlagă în părți. *Generalul* Blevins? Când a

fost Blevins promovat? Și de ce?

9.

În timp ce sala de ședințe se golea, Rick se cufundă în scaun și își lărgi cravata. Transpirația îi făcuse fleașcă gulerul cămășii, iar piciorul drept îl durea în locul în care cândva fusese gamba. Căută în buzunar sticluța de plastic. În ultimele luni, fusese forțat să revină la vechile medicamente. Dar pentru a-și păstra mintea clară, se gândise să nu le ia în dimineața respectivă.

Se frecă apăsat la ochi cu podul palmelor. Cel puțin pastilele pe care le lua acum erau doar pentru durerile fizice. Îi plăcea să creadă că cicatricele mentale pe care le dobândise în teatrul de război se vindecaseră de mult. Lăsând Narcodolul să-și facă treaba, se gândi la Rose McBride, aducându-și aminte de primul ei interviu.

Și de întâlnirile ce urmaseră.

Înainte să o aducă aici, căpitanul McBride reprezentase o misiune ca oricare alta. Fără ca ea să știe, aflase tot ce se putea afla despre ea. După ce își terminase studiile în psihologie, își începuse cariera militară în funcția de consilier în cadrul operațiunilor psihologice, evaluând prizonierii de război din Yemen. Interesant. Se întorsese acasă ca să obțină o diplomă în informatică, specializându-se în securitate cibernetică. Impresionant. Pe când lucra la operațiuni cibernetice în Afganistan, investigațiile ei neobosite, legate de o rețea complicată de comunicații secrete, conduseseră la capturarea unui terorist și traficant de arme notoriu, cu numele de cod „Zulfiqar”. Extraordinar.

Dar apoi o întâlnise. Închise ochii și își imagină chipul ei și felul în care se mișca. Își aminti mâinile ei subțiri și expresive trasând arcuri în aer în timp ce prezenta rezumatul unor descoperiri care aparent nu aveau nicio legătură, aducând la iveală povestea din spatele informațiilor. Ochii ei verzi-albaștri strălucind în lumina ecranului…

Rose spunea că nu e legată de nimic, că e ca o plantă fără rădăcini. Dar el nu mai întâlnise niciodată o persoană care să fie atât de cu picioarele pe pământ ca ea. Știa cine este. Știa ce poate. Vedea dincolo de aparențe. Și când se uita la el, era sigur

că vedea direct în inima lui.

Încercase să-și alunge sentimentele. Sigur că îl făcea să se simtă astfel – ca o carte deschisă, pregătită să fie citită. Pe teren, întâlnise și el destui ofițeri psihologi. Erau experți în „dezasamblarea” oamenilor – devenea un al șaselea simț pentru ei după o perioadă. Dar fusese ceva diferit. Ea nu-l interogase. Nu-l provocase. Și totuși, când se afla în prezența ei, ceva din el, un zid de apărare despre a cărui existență nici măcar nu știa, se dărâma. Și de când o întâlnise pe Rose, fața care-l privea în oglindă în fiecare dimineață nu mai era aceeași. Era o față cu care putea să trăiască; fața cuiva care i-ar fi plăcut să devină.

Își strânse pumnii. Sentimentele lui față de Rose îl făceau să se piardă cu firea. Ea era subordonata lui și lucra la o misiune importantă. Numai faptul că-și imagina o relație cu ea încălca orice cod al eticii militare care îi fusese insuflat vreodată. Trebuia să-și vină în fire.

Totuși, era hotărât să o promoveze. Și până acum, dr. McBride ajutase în acest proces. Cu experiența ei în date, reușise să localizeze pe glob mișcările speciilor archaea suspecte. Strânsese informații de la numeroase agenții științifice internaționale și coordonase misiunile echipelor de colectare a mostrelor trimise la Fort Detrick pentru cercetări avansate. Nu trebuise să-i spună prea multe. Era obișnuită cu operațiunile clandestine și nu era genul care să pună întrebări. Atenția ei pentru detalii fusese impecabilă. Și cercetările ei preziseseră catastrofa ce avea să urmeze. Ea demonstrase foarte clar că răspândirea bacteriilor archaea infectate era mai rapidă decât se prevăzuse la început. În ultimele nouă luni, Departamentul Apărării nu făcuse nimic altceva decât să-i confirme calculele.

Din această cauză – și *numai* din această cauză, își spunea el –, făcuse lobby astfel încât ea să conducă misiunea de preluare a zonei Presidio. Și, până acum, munca ei fusese fără cusur. Oferind doar niște mici stimulente și asigurându-i că noii lor vecini aveau să „beneficieze nespus” de prezența lor, reușise să-i ducă cu zăhărelul și să-i mute pe ultimii rămași pe fostul Main Post în niște birouri mult mai puțin atrăgătoare din centrul orașului San Francisco.

Acum, cu proiectul Noul Început de la Los Alamos, o avea și pe ea aici în echipă. Și asta era important pentru că doar cei care făceau parte din echipă aveau șansa să primească

antidotul. Putea s-o recunoască acum, chiar dacă doar față de el. Voia ca ea să primească antidotul.

Formă numărul lui Rose de la institut și ea răspunse imediat.

— Felicitări, domnule *general,* zise ea.

— Ce?

— Ai fost promovat, nu?

— Aa… da, ai auzit de asta. Sunt doar general de brigadă… am doar o stea… Făcu o pauză, gândurile învălmășindu-i-se. Căpitan McBride?

— Poți să-mi spui Rose, dacă vrei.

— Rose? Ăă…

— Mesajul tău a pomenit ceva despre un nou proiect?

— Da. Suntem pe punctul de a termina cu Presidio. Acum avem ceva care va fi mai mult pe domeniul tău. Programare… Dar cel mai bine ar fi să-ți explic față în față.

— Trebuie să vin la Washington?

— Nu, ne întâlnim mâine la Los Alamos. La centrul XO-Bot.

— Locul în care se proiectează acei roboți spațiali?

— Roboți spațiali. Da, spuse el zâmbind. Poți să ajungi până la ora 16:00?

Generalul auzi un trosnet în telefon.

— Ăă… da… pot să plec mâine dis-de-dimineață.

— Bine. Rick se lăsă pe spate, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Bine. O să-ți trimit detaliile cu privire la zborul tău. Vom avea o mașină pregătită care te va duce la aerodrom.

Închise telefonul, ținând degetul arătător pe iconița roșie de pe consolă puțin mai mult decât trebuia. Întotdeauna aștepta cu nerăbdare să petreacă timp împreună. Dar aceasta avea să fie o întrunire dificilă, urma să fie prima dată când ea va înțelege ce se petrecuse, de fapt, în tot acel timp. Voia ca el să fie cel care-i spunea, și voia să i-o spună în față.

Dar mai întâi trebuia să rezolve problema cu James Said. Clătinând din cap, formă numărul securizat al doctorului.

— Da?

Said era supărat, asta era destul de clar.

— Îmi pare rău, mormăi Rick la telefon. Nu puteam să risc să provoc o ceartă în fața…

— Înțeleg. Dar *acum* poți să-mi spui ce se petrece? De ce merg la Los Alamos?

— Bacteriile archaea se răspândesc mai rapid decât am

crezut noi. Și, după cum știi, antidotul nu va fi suficient…

— Nu avem cum să știm asta.

— Ba da. Chiar dacă reușim să obținem ceva care să funcționeze pentru câteva persoane, știi la fel de bine ca și mine că nu vom avea timp să salvăm pe toată lumea.

Se auzi un oftat prelung.

— Bine, deci aveți încredere că dr. Garza și echipa lui se vor descurca cu proiectul antidotului fără mine. Dar de ce mă trimiteți la Los Alamos? Ce ar putea fi acolo mult mai important decât ce am făcut la Fort Detrick?

— Trebuie să facem bebeluși, spuse Rick.

— *Bebeluși*?

— Copii care să fie imuni la chestia asta. Este unul dintre motivele pentru care ai fost adus încă de la început.

— Încă de la *început*?

— Dr. Said, pot să fiu sincer cu tine?

— Te rog.

— La început m-am opus vehement includerii tale în echipă. Am crezut că avem deja destulă forță de muncă pentru proiectul NAN. Dar nici măcar *mie* nu mi se spusese toată povestea.

— Adică…?

— Blankenship și echipa de la Fort Detrick au avut dintotdeauna un alt plan, un plan de rezervă. Și erau siguri că, potrivit cercetărilor tale din trecut, vei ști cum să faci asta.

— Dar… bebeluși? Cine o să-i hrănească? Cine o să-i crească?

— Lucrăm la asta.

— Supraviețuitorii? Cei care vor lua antidotul? Ei vor fi cei care…?

— Dr. Said, nu știm asta. Nu știm dacă *vor exista* supraviețuitori. Trebuie să fim pregătiți pentru orice. Avem nevoie de alternative. Mâine după-amiază va avea loc o informare la Los Alamos. Vei zbura cu un avion militar la ora șapte. Vei primi detalii pe linia ta securizată. Fă-ți bagaje pentru o noapte. Poți să-ți aranjezi lucrurile după aceea.

Rick întinse mâna și întrerupse convorbirea. Nu mai era timp pentru întrebări acum. Și, pe lângă asta, oricum nu avea răspunsuri. Bebeluși. Încerca să nu se gândească prea mult la asta, la copiii care deja trăiau în aceste vremuri otrăvite.

10.

MARTIE 2062

În întunericul nopții, prin fereastra de la trapa lui Rosie, Kai o căută cu privirea pe Alpha-C. Bătăile inimii i se potoliră când îi zări silueta în lumina lunii. Mai găsiseră unul ieri – încă unul care trebuia să fi supraviețuit, însă robotul lui era distrus, iar trupul lui mic rămăsese fără viață de mult. Într-un an de căutări alături de Sela și Alpha, era al treilea pe care-l găsiseră. Dezamăgirea era mai puțin dureroasă având-o pe Sela alături. Dar tot era dureroasă.

— Ești trist, auzi în minte vocea gravă a lui Rosie.

— Da.

— Nu-ți face griji, îi spuse ea. Nu ai niciun motiv să fii trist.

Kai clătină din cap. Chiar nu avea? Așteptă în tăcere sosirea zorilor.

•

Lângă el, la umbra Mamei sale, Sela mestecа încet ceva ce părea un băț verde cu țepi.

— Poftim. Îi oferi și lui o bucată. Am găsit asta ieri când ne întorceam. Se presupune că se folosește la ceai, dar dacă nu ai apă, poți să ronțăi rămurelele. Te ajută să-ți limpezești mintea.

Kai luă rămurica și o ronțăi puțin. Avea un gust înfiorător de amar și suprafața ei uscată i se lipea de buzele crăpate. Trase pătura mai bine pe el și privi în gol spre rocile gri-albe de pe terenul unde poposiseră. În ciuda frigului, erau prea însetați și prea extenuați ca să plece să exploreze.

— Ești sigură că nu vrei să mănânci altceva?

— Da…

Își făcea griji pentru Sela. În depozitele prin care trecuseră, nu găsiseră decât câteva provizii. Nu era apă îmbuteliată și turnurile erau seci. Se bazau pe ce mai rămânea în urma zăpezilor de pe culmi, dar ultima iarnă fusese mai blândă decât de obicei, iar resturile de zăpadă se topiseră deja de pe cele mai înalte vârfuri care erau vizibile. Cele câteva râuri peste care dăduseră erau puțin adânci și secate. Folosind scuza că aveau nevoie să păstreze apa pe care o foloseau la gătit, Sela începuse să mănânce din ce în ce mai puțin. Îi vedea oasele de la umeri

cum ieșeau în afară pe sub tunică. Și fata care înainte se bucura să-l conducă în urmăriri vesele pe cer, în timp ce Mama ei se învârtea și plonja în timpul uneia dintre multele lor „misiuni”, părea că se pierde. Oare îi era și ei teamă, la fel ca și lui, de ce aveau să găsească mai departe?

Sela se uita la Alpha în felul acela în care se uita atunci când comunicau. Era încruntată și Kai putea să-și dea seama că nu era o conversație plăcută.

— Care e problema? întrebă el.

— Chiar dacă vrem, Alpha spune că nu ar trebui să zburăm atât de mult.

Kai își aduse aminte de vocea lui Rosie și de avertismentul pe care i-l dăduse noaptea trecută în timp ce el dormea.

— Particule?

— E mai mult praf în aer decât înainte. Îi e mai greu să-l curețe din motoare.

— Dar trebuie să mergem în continuare…

Kai privi cerul, lumina strălucitoare a soarelui dispersată într-o ceață de cristale fine. Era așa de câteva săptămâni, platourile din depărtare fiind aproape invizibile. Se chinui să se ridice.

— Am o idee, zise el. Să vedem ce ne-a mai rămas.

— Ce?

— Rosie spune că azi e ziua mea. Am împlinit opt ani. Ar trebui să facem o petrecere!

— Da… spuse Sela. Eu o să fac opt ani mâine.

— Hai să ne dăm cadouri.

— Cadouri? Dar eu nu…

— Am niște chestii pe care nu ți le-am arătat încă. Sunt sigur că și tu ai unele…

Urcând pe șenilele lui Rosie ca să caute prin cocon, Kai scotoci prin colecția lui de lucruri, uitându-se după ceva ce i-ar plăcea Selei. Apoi, ținând comorile în mâini, coborî ca să le aranjeze pe pământ. Un dreptunghi de plastic ieșea dintr-o husă de cauciuc.

— E o tabletă veche, pentru jocuri, explică el. Nu am reușit s-o fac să funcționeze. Un instrument muzical mic, de plastic, pe care Rosie îl numea ukulele. Ar trebui să aibă și corzi, spuse el. O pălărie maronie de piele, cu borul rupt. O pălărie de cowboy, zise Kai, punându-și-o pe părul încâlcit. E bună să te aperi de soare.

Rânjind, se făcu că zdrăngăne la ukulelele fără corzi, fredonând ceva fals. Apoi, cu o plecăciune largă, își scoase pălăria și i-o întinse Selei.

Dar Sela doar se uita la el absentă. Și dintr-odată se simți prost. Ce-i venise? Totul era o prostie, erau doar niște gunoaie…

Dar apoi Sela zâmbi larg.

— Am ceva mai bun decât toate astea, zise ea.

Intră în cocon și ieși cu o geantă mare și roz pe umăr. Împodobită cu o poză cu o pisică zâmbitoare din benzi desenate, geanta avea un compartiment principal și trei buzunărele într-o parte, fiecare dintre ele închizându-se cu o capsă din metal strălucitor. Dintr-un buzunar scoase un lănțișor făcut din pietre șlefuite, de culoarea cerului, prinse pe un lanț de argint.

— Turcoaz, spuse ea.

Apoi, din compartimentul principal, scoase ceva ce părea confecționat din bețe subțiri de lemn, prinse unele de celelalte.

— Ce e asta? întrebă Kai, apropiindu-se.

— E un avion, spuse Sela, cu ochii strălucindu-i în timp ce-l ridica pentru a arăta cele două aripi lucioase atașate unui fuzelaj. Ca avioanele din filmulețele vechi. Dar ăsta nu are motor. E un planor.

— Pot să-l țin?

— Da… Dar ai grijă. L-am făcut eu singură, înainte să ne întâlnim. Mi-a luat o groază să-mi dau seama cum să-l fac să nu se desfacă. Scheletul e făcut din știr și restul din iarbă uscată. Totul ține de țesut.

Cu atenție, Sela îi dădu avionul. Kai îl prinse cu două degete sub aripi.

— Alpha m-a învățat cum să țes. Și m-a învățat despre avioane. Știe multe despre lucrurile de genul ăsta. Ea zice că într-o zi voi putea să construiesc un planor suficient de mare încât să zbor în el. Ea spune că planarea este cea mai minunată cale de zbor – e liniște, te simți ca o pasăre.

Kai o privi neîncrezător.

— Este… pentru mine?

Sela îi zâmbi.

— Scuze, zise ea. Nu am vrut să te fac să crezi asta…

Luă avionul înapoi și-l puse ușor la loc în geantă.

— Dar uite, pot să-ți dau asta.

Băgă mâna într-un al doilea buzunar și apoi deschise pumnul,

scoțând la iveală un obiect mic și strălucitor.

Ezitând, Kai luă obiectul, o cutiuță cilindrică, plată, din argint. Prin geamul ei transparent, putea să vadă un ac delicat, care se mișca șovăielnic deasupra literei V.

— O busolă, spuse Sela. Este grozavă. Îți spune în ce direcție să mergi.

— Mersi, dar nu ai nevoie de ea?

Kai vru să-i dea busola înapoi.

— Nu, zise Sela. Suntem împreună acum, nu?

Din cel de-al treilea buzunar scoase o bucată de hârtie dreptunghiulară și i-o puse în mână.

— Și mai e și asta.

Kai frecă cu degetul mare imaginea laminată a unei fete zâmbitoare cu păr blond deschis, care purta o rochie roșie. O femeie cu păr lung șaten o ținea protector pe după umeri. În spatele lor, o întindere de apă albastră strălucea sub cerul însorit.

— Par fericite.

— Da…

Sela privi poza gânditoare.

— Unde crezi că a fost făcută?

Kai clătină din cap. Lângă un ocean? Un lac? Până acum, în afară de ecranul lui Rosie, nu mai văzuse niciodată un asemenea loc.

— Trebuie să ajungem acolo. Într-un astfel de loc. Unde există multă apă, multe plante…, spuse Sela.

— Crezi că Mamele noastre ar putea să ne ducă acolo?

Sela se uită dezolată la Mama ei.

— De atâtea ori am implorat-o să mă ducă acolo. Dar Alpha spune că nu are coordonatele. Nu vrea să meargă decât dacă poate să evalueze riscurile…

Sela nu trebui să-și termine propoziția. Kai știa. Rosie îi spusese același lucru – nu era programată să-l ducă chiar oriunde. Avea nevoie de date, de dovezi că destinația era sigură. De aceea, în ultimul an, nu făcuseră nimic altceva decât să călătorească de la un depozit gol la altul. Și totuși…

— Trebuie să existe o cale…

Dintr-odată, văzu un licăr în ochii fetei, acea strălucire neastâmpărată de care tocmai își dădu seama că îi fusese dor. Se uită atent la ea.

— Ce e?

Sela se aplecă spre el, făcându-și mâna căuș în jurul urechii lui.

— Dacă Mamele noastre nu ne duc undeva, nu înseamnă că nu putem merge, șopti ea.

— Ce vrei să spui?

— Motocicleta. Ar trebui să ne întoarcem să o luăm. Am putea s-o reparăm. Apoi am putea merge oriunde vrem!

Kai încuviință. Rulota. O găsiseră cu câteva zile în urmă. Dar după robotul distrus de ieri, încercase să nu se gândească la ea.

Rulota era imensă, avea margini metalice netede și o dungă portocalie pictată pe ambele părți. Avea o bucătărie și chiar și o baie. Privind construcția ei solidă, își permisese să viseze. Chiar și înainte de Epidemie, Rosie îi spusese că nu prea trăise nimeni aici. Dar fuseseră turiști, persoane care veniseră să stea câteva săptămâni în deșert. Aveau aceste așa-zise vacanțe.

Kai oftă. Ar fi fost un loc minunat în care să trăiești. Dar înăuntru erau niște schelete, două mari, întinse pe un pat mare, și unul mai mic, care stătea într-un pătuț alăturat. Nu ar fi putut niciodată să trăiască într-un loc în care victimele Epidemiei încă mai zăceau în paturile lor. Nu-și putea imagina că le-ar putea mișca de acolo. Și, dacă nu era vorba de mâncare sau apă, nu se putea imagina luând lucrurile care au fost cândva ale lor. În rulotă nu găsiseră mâncare neperisabilă. După ce goliseră bidoanele cu apă de conținutul lor rânced, părăsiseră locul.

— E în regulă, Kai.

Sela îl ținea de braț acum, implorându-l din priviri.

— Nu avem nevoie decât de motocicletă. Și e afară.

Se uită la ea. Nu putea s-o refuze. Nu o mai văzuse de foarte mult timp atât de fericită, atât de plină de speranță.

— Sigur. Dar cum o să o găsim din nou?

— Te duc eu acolo, zise Rosie. Am stocat coordonatele în baza de date.

Kai se uită la Sela, care dădea din cap spre Mama ei.

— Putem să mergem, zise ea zâmbind.

În curând, Kai văzu rulota din aer, vehiculul greu fiind încă parcat pe un drum prăfuit de pe marginea unui canion gigantic, cu un steag american zdrențuit fluturând într-un suport prins lângă ușa laterală. Motocicleta stătea încă sprijinită de spatele rulotei. Aterizară la vreo cincizeci de metri distanță de ea ca să

nu deranjeze acest pământ sacru. Dar Sela o zbughi spre motocicletă ca și cum ar fi reprezentat libertatea supremă. În timp ce Kai venea după ea, fata își trecea mâna peste mânerele strălucitoare.

— Alpha spune că poate să o încarce, a zis ea. Putem să modificăm suporții pentru picior și ghidonul ca să ni se potrivească.

Kai se scărpină în cap.

— De ce crezi că Mamele noastre ne lasă să facem asta? întrebă el. Nu ar fi mai sigur să călătorim în coconii noștri?

Din nou, chipul Selei se întunecă ușor.

— Alpha spune că este riscant.

— Riscant?

— Trebuie să continuăm să mergem, ca să găsim apă și mâncare – și poate, dacă avem noroc, un alt copil. Dar acum este mai sigur să facem asta pe pământ, atât timp cât purtăm măștile când suntem pe motocicletă, spuse ea.

Kai își aduse aminte de măștile de protecție depozitate într-un compartiment de sub scaunul din cocon. Nu mai trebuise să poarte una până acum. Dar Rosie îi spusese același lucru: praful din deșert îi afecta plămânii, la fel cum îi afecta și ei motoarele.

Sela scoase încărcătorul pentru motocicletă din suportul de pe rulotă și i-l dădu Mamei ei.

— Presupun că nu i se spune motocicletă de teren degeaba, zise ea, dând la o parte o grămadă de nisip de pe roată.

11.

MAI 2052

În după-amiaza târzie petrecută în biroul ei din Presidio, Rose McBride se lăsă pe spate, masându-și tâmplele cu buricele degetelor. Noul Început. Uneori, își dorea să nu fi auzit niciodată de program. Pentru că asta însemna că știa totul.

Într-un fel sau altul, fusese implicată în acest proiect încă din decembrie 2049. Dar o lăsaseră pe dinafară, nu avusese posibilitatea să afle prea multe. Petrecuse peste un an urmărind microbi misterioși, după care urmaseră nouă luni de negocieri

cu privire la mutarea locuitorilor din Presidio, dar tot nu fusese pregătită pentru adevărul pe care îl aflase în urmă cu șase luni, la acea primă întâlnire de la Los Alamos. Aflase că viața risca să dispară de pe pământ. Aflase că era datoria ei să-și imagineze ce s-ar întâmpla după. Și aflase că, dacă prezicerile ei despre răspândirea inexorabilă a bacteriilor archaea infectate erau adevărate, aceasta avea să fie ultima ei misiune.

Felul în care trebuie să înveți roboții militari să aibă grijă de nou-născuți într-o lume postapocaliptică nu făcea parte din programul ei de cursuri de la Princeton. Ideea în sine era absurdă, era un angajament herculean, un proiect cu o țintă și un nivel de dificultate aflate în continuă schimbare. Dar având în vedere tot ce se întâmpla – răspândirea rapidă a infecției, încercările eșuate de a găsi un antidot care să funcționeze și care să salveze mai mult de câteva suflete totul începea să aibă logică.

Își aduse aminte de reportajul pe care îl văzuse la televizor dimineață, în timp ce-și bea cafeaua.

— În ultimele săptămâni, răspândirea extinsă a unei „boli ce seamănă cu o gripă” a decimat populația Kandaharului, spunea un reporter care părea speriat, așezat în fața unui elicopter militar staționat. Doctorii din orașele de la granița Pakistanului au declarat că există și acolo simptome similare. Nu avem nicio idee dacă activitatea recentă a armatei americane din zonă are vreo legătură cu această criză de sănătate, dar, în timpul ultimelor survolări, am observat în continuare operațiuni de ardere.

Trebuia să recunoască faptul că opțiunea cu roboții trebuia să fie luată în considerare. Și Rick Blevins făcuse bine alegând-o pe ea să lucreze la programul acesta. Pentru că nu putea să nu se gândească la asta, să nu-și pună imaginația la lucru.

Ea îi spunea Codul Vieții, un cod de computer menit să reprezinte esența maternității. Provocarea codului o scosese din liniște și o aruncase direct în ape tulburi. Ea nu fusese niciodată mamă. Habar n-avea cum trebuie să ai grijă de un copil, darămite de un nou-născut. Era cuprinsă de teamă – teama că, dacă ar trebui să se recurgă la el, codul creat de ea ar da greș în cazul copiilor lipsiți de apărare aflați într-o lume nouă. Dar știa că nu o să renunțe niciodată.

Spre deosebire de ea, cei mai mulți dintre participanții la

proiect nu știau nimic despre scopul final al acestuia. Pentru colaboratorii de la Institutul Tehnologic din Massachusetts, reprezenta șansa de a lua parte la un proiect fascinant legat de inteligența artificială, finanțat în totalitate de guvern. Și în afară de supraveghetoarea lor, Kendra Jenkins, programatorii pe robotică de la Los Alamos aveau aceeași impresie greșită. Înainte să fie promovată ca director de securitate la Los Alamos, Kendra supraveghease compilarea codului de operare de bază pentru roboți, codul care punea totul în mișcare. Codul lui Rose trebuia să fie integrat cu atenție în el – un program complex care controla nu doar felul în care se desfășura fiecare acțiune, ci și de ce.

Lui Rose nu-i trebuise mult timp ca să-și dea seama de ceva: Mamele ei aveau nevoie de „personalități”. Dar nu putea să le inventeze așa, cu una, cu două. Avea nevoie de modele cu care să lucreze. Cine ar fi fost o alegere mai bună dacă nu mamele biologice ale copiilor pe care ar fi putut să-i îngrijească într-o bună zi?

Telefonul de la încheietură vibră.

— Căpitanul McBride? se auzi vocea recepționerei de la etajul de mai jos. A sosit următoarea persoană programată.

— Spune-i să vină sus.

Așezându-și gulerul, Rose se îndreptă, cu ochii spre ușă.

Femeia care intră avea o înălțime medie, probabil 1,70 m. Își ținea părul șaten strâns într-un coc perfect. Uitându-se fix la Rose, avea aerul acela serios și tăios al unui pilot de avion bine antrenat.

— Locotenent Nova Susquetewa, se prezentă ea.

— Luați loc, o invită Rose, arătându-i scaunul mic din fața biroului său.

Se îndreptă și ea instinctiv, văzând-o pe tânără așezându-se țeapănă.

— Ați fost informată în legătură cu programul nostru?

Locotenentul privi în jur la biroul dezordonat care cu siguranță nu arăta ca al unui doctor.

— Mi s-a spus că astfel îmi pot conserva ovulele? Pentru mai târziu?

— Acesta este unul dintre scopurile noastre, zise Rose prudentă. Dar e mai mult de atât. Mai este și aspectul personalității…

— Da, spuse Nova. Da, desigur. Comandantul meu mi-a spus că mi se vor face niște analize destul de amănunțite înainte să fiu acceptată.

— Așa este, aprobă Rose. Vi s-a dat o misiune delicată. Confidențialitatea este esențială. Și misiunea dumneavoastră include riscuri sporite… Trebuie să fim siguri că sunteți pregătită.

— Sunt pregătită, spuse Nova, aplecându-se nerăbdătoare. Apoi privirea i se înmuie, aproape imperceptibil. Sunt pregătită, repetă, mai mult pentru ea.

Rose se lăsă pe spate, aducându-și aminte de discursul ei.

— Va trebuit să treceți o serie de teste zilele următoare, spuse ea. Apoi, observând că Nova se încruntă ușor, adăugă repede: Nu e nimic dificil. Noi doar… încercăm ceva nou. Strângem date pentru un studiu pe termen lung cu privire la anumite… trăsături de personalitate… și la reacțiile ulterioare la stresul de pe terenul de luptă. Se așteptă să vadă vreo reacție pe chipul Novei, dar nu zări decât puțină surprindere. I-am adus la cunoștință comandantului dumneavoastră. Va trebui să mergeți la Boston pentru aceste teste. La Institutul Tehnologic Massachusetts. Vă vor lua o serie de interviuri înregistrate, urmate de câteva teste fizice.

— Iar apoi mi se vor recolta ovulele, nu-i așa? întrebă Nova.

— Așa este. Acea parte din protocol se va desfășura la centrul medical din…, Rose răsfoi fișele de pe birou… Phoenix, nu-i așa? Lângă baza militară.

Nova se foi pe scaun.

— Căpitane McBride, pot să fiu sinceră cu dumneavoastră?

— Bineînțeles.

— Să nu mă înțelegeți greșit, vreau această misiune. Dar eu… sunt îngrijorată în privința ei. Aș fi nebună să nu fiu îngrijorată, nu?

— Desigur, înțeleg.

— Dacă… îngrijorarea mea se va reflecta în aceste trăsături de personalitate… or să mă respingă?

Rose o privi în ochi și îi zâmbi încurajator.

— Este perfect normal să fiți neliniștită cu privire la această misiune, având în vedere circumstanțele. Dar… este ceva care vă deranjează în mod special?

Nova își frecă mâinile în poală.

— Nu neapărat. Păi… mama mea…

— Este bolnavă?

— Nu, e sănătoasă tun. Doar că… nu vrea să plec. Ea nici măcar nu a vrut să mă alătur forțelor aeriene. Spune că… nu e momentul potrivit.

— Presupun că niciodată nu e momentul potrivit.

Nova se îmbujoră.

— Ar trebui să vă explic. Eu fac parte din tribul Hopi. Familia mea locuiește în Arizona, pe platourile unde au locuit Hopii dintotdeauna. Tatăl meu a murit acum un an. Dar în timpul vieții a fost preot.

— Preot?

— Nu ca un preot catolic… Un fel de șaman, presupun că i-ați spune aici. Datoria lui era să ne mențină pe toți conectați cu trecutul. Și să vadă lucruri – lucruri care s-ar putea să vină în viitor. De aceea mama mea nu vrea să mă duc – tata i-a spus că urmează să se întâmple ceva.

Rose se aplecă spre ea cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

— Ce urmează să se întâmple?

Nova se încruntă.

— Ar trebui să spun totul de la început. Trase aer adânc în piept. Știu povestea încă de copil, zise ea. S-a întâmplat când aveam opt ani, în ziua ceremoniei Niman, care se ține în satul meu în fiecare an, în mijlocul verii. Ceremonia marchează întoarcerea *katsinam*-ilor, spiritele care au fost pe pământ încă de la solstițiul de iarnă, la casele lor din lumea spirituală. Când ajung acasă, aceste spirite se presupune că le spun oamenilor ploii că Hopii o duc bine și le cer să răsplătească fermierii cu ploaie. Din nou, Nova se înroși. Știu, sună ca o nebunie. Dar aceste cicluri sunt foarte importante pentru oamenii mei.

Rose zâmbi.

— Cu toții avem anumite credințe. Te rog, continuă.

— În fine, tata a petrecut zile întregi în *kiva* cu ceilalți bărbați care interpretau dansul – pregătindu-se. Au ținut post, au fumat, s-au rugat și au respectat toate obiceiurile. Au făcut *pahos.*

— *Pahos*?

— Bețișoare pentru rugăciuni, confecționate din pene de vultur. Când tata a ieșit afară într-o dimineață, era pregătit pentru dans. S-a dus la marginea platoului. Atunci le-a văzut.

— Ce anume?

— Zburau, sus, pe cer. La început, a crezut că erau niște vulturi. Dar arătau mai mult ca niște insecte, a zis el – ca locuitorii din Lumea Primordială din poveștile Hopi vechi. Și erau acoperite de metal argintiu, a spus el, dar care arăta roz în soarele care răsărea. S-a gândit că probabil sunt *katsinami,* care zboară înapoi la casele lor. Dar de ce plecau înainte de dans? S-a îngrijorat. Nova privi pe fereastră, soarele luminându-i ochii căprui. Tata s-a întors acasă cu febră. Nu putea să stea în picioare, dar nu putea nici să doarmă. După toată munca lui, nu putea să participe la dans. Era sigur că dacă aceste creaturi, orice ar fi fost ele, au zburat de la noi pentru totdeauna și nu se întorceau, însemna că va veni sfârșitul.

Rose înghiți în sec, dându-și seama că i se uscase gura.

— Sfârșitul?

— Sfârșitul lumii. Al vieții umane pe pământ. Trebuiau să se întoarcă, pentru ca să îndrepte lucrurile.

— L-ai crezut?

— Mult timp, l-am crezut. Obișnuiam să am coșmaruri cu aceste „Spirite Argintii” ale lui care zburau departe și ne lăsau să murim. Dar apoi am început să învăț despre avioane. Unul dintre verii mei avea o afacere, pilota avioane turistice. M-a luat și pe mine o dată, când aveam doisprezece ani. Am decis că tatăl meu văzuse doar niște avioane, probabil o formațiune de avioane de luptă care se antrenau. Atâta tot. Și în starea în care era atunci, înfometat, însetat, plin de spiritualitate, s-a speriat. Oricum, nu a mai avut niciodată acea viziune. Și când a murit anul trecut, m-am gândit că…

— S-a înșelat?

— Da. M-am gândit că, pur și simplu, trăia într-un vis. Dar mama încă mai crede. Chiar și acum, tot așteaptă aceste spirite să se întoarcă acasă. Ea zice că nu e bine că plec. Este prea important acum.

Rose strânse marginea biroului.

— De ce?

— Pentru că tata i-a mai spus ceva, exact înainte să moară. A spus că sfârșitul se apropie. Dar nu pentru familia noastră. După sfârșit, spiritele se vor întoarce pe platouri. Este datoria noastră să fim acolo, să le așteptăm.

Nova făcu o pauză. Oftă, ca și cum ajunsese la o concluzie. Băgă mâna la gulerul cămășii și apucă un lănțișor. Îl desfăcu, o

bandă subțire de argint de care atârna ceva ce semăna cu o cruce. Dar nu era o cruce. Era o femeie, cu brațele întinse, de care atârnau niște pene metalice ca niște aripi. Părul femeii argintiu era lung până la șolduri și bărbia o ținea ridicată în sus, curajoasă.

— Ați putea să păstrați asta pentru mine? întrebă Nova. E de la mama. Dar nu pot s-o iau cu mine acolo unde voi merge.

— Nu poți?

— Nu aș suporta s-o pierd. Puteți s-o păstrați în siguranță pentru mine până mă întorc acasă?

Rose rămase în liniște în biroul împietrit. „Personalităților” ei sintetizate le lipsea ceva. Dar până la interviul cu Nova, nu-și dăduse seama ce ar fi putut fi acel ceva. Acum știa.

Rose nu se ocupa de baza de date educațională a Mamelor; sarcina aceasta îi revenea Kendrei, și Kendra primise ordine stricte să nu includă nicio informație legată de IC-NAN, baza existenței noilor copii. Această poveste nu avea să facă parte din „înțelepciunea strămoșească” pe care orice copil trebuie să o afle – nu putea să facă parte din moștenirea lor. Dar fără moștenire, cine ești, de fapt?

Mai erau multe alte lucruri. Fiecare copil al unei Mame va avea nevoie de mai mult decât mâncare și apă, mai mult decât educație, mai mult chiar și decât o îngrijire corectă și conștiința unui scop comun care îl va conduce la ceilalți. Va avea nevoie de senzația de siguranță datorată faptului că știa cine era. Cumva, trebuia să introducă asta în codul ei.

Deschise sertarul și scoase lănțișorul subțire. Era delicat, dar totodată rezistent. La fel ca Nova – această tânără atât de puternică, atât de energică, atât de legată de cultura ei, un trib care era pe cale de dispariție, format din oameni care locuiau în deșertul aspru din nord-estul Arizonei. Povestea acestei familii, povestea unei istorii, o mamă care visase pentru fiica ei un destin de nespus… Rose nu-și cunoscuse mama prea bine, murise când ea avea trei ani. Tatăl fusese acolo, bineînțeles, dar Lewis McBride, un bărbat tăcut și introvertit, nu era genul care să se gândească la trecut. Cea mai mare parte a copilăriei, Rose se simțise „fără rădăcini”, un copil de militar care se transformase într-un militar pe vecie, străduindu-se să-și găsească un cămin. Asta nu va fi de ajuns pentru acești copii, care vor fi atât de singuri în noua lume.

Nova trecuse deja toate testele, atât cele fizice, cât și cele psihologice, înainte de a-i fi fost desemnată noua misiune. Dorința ei de a-și îngheța ovulele o adusese pe lista lui Rose. Acum, cu aprobarea lui Rose, avea să meargă la Boston ca s-o întâlnească pe Bavi Sharma. Fără îndoială că Nova se va aștepta la același gen de teste. Dar Bavi avea altceva în agendă.

În laboratorul ei de la MIT[5], programatorii pregăteau de mult timp roboți simpli pentru a interacționa și a avea grijă de oameni. Sarcina sa consta în extragerea a tot ce se putea din esența Novei. Vocea, blândețea și intonația ei nazală aveau să fie sintetizate în vocea uneia dintre Mame. Amintirile sale, oamenii și locurile pe care le știuse cândva vor dispărea. Dar convingerile, felul în care vedea lumea din jurul ei aveau să rămână. Rose nu putea decât să spere că acesta era începutul introducerii în coduri a acestor elemente iluzorii de familie, apartenență, identitate proprie. Trebuia să lucreze mai îndeaproape cu Bavi.

Până și scopurile lor din prezent erau dificile. Bavi spunea că una era să programezi un robot să urmeze logica booleană: *dacă* asta *și* asta, *atunci* fă asta. Dar programarea unor personalități diferite – deosebirile dintre modalitățile specifice de gândire, simț și comportament care individualizează persoanele – reprezenta o provocare la un cu totul alt nivel.

Totuși, Bavi o asigurase că personalitățile donatorilor puteau fi copiate, cel puțin la un nivel superficial. Sub pretextul unui „experiment privind realizarea profilurilor psihologice", voluntarii aveau să-și povestească experiențele de viață în timp ce erau conectați la niște biomonitoare, într-o cameră lipsită de stimuli exteriori. Urmau să fie supuși „Testului de 100 de întrebări" al lui Bavi, o listă concepută pentru a face diferența dintre o multitudine de tipuri de personalități. Alături de modelele de discurs și particularitățile specifice fiecărei mame umane, obținute în urma înregistrărilor video, aceste informații urmau să fie incluse în programul de învățare al fiecărui robot. Seturile de formare erau într-adevăr limitate. Dar pentru Rose, acesta era nucleul Codului Vieții, singurul lucru care va putea să facă diferența dintre o Mamă și alta, și să-i ofere fiecărui copil modelul său unic.

Rose oftă. Confidențialitatea proiectului o apăsa din ce în ce

[5] MIT – Massachusetts Institute of Technology.

mai mult pe zi ce trecea – faptul că femeile de la care lua toate acele informații, femeile ale căror suflete visa să le introducă în coduri nu știau nimic despre intențiile ei. Pentru ele, nu era decât o altă parte din bine cunoscutul proces al realizării profilului psihologic necesar înainte de plecarea într-o misiune periculoasă.

Se gândi la Rick Blevins. Deși era trecut de ora cinci la Washington, încă aștepta să o sune înapoi. Zâmbi. De când fusese transferată, cu șase luni în urmă, de când se întâlniseră la Los Alamos, relația lor se schimbase. După întrunirea formală, o invitase la cină. Așteptase în tot acel timp, îi spusese – ca s-o aducă în cercul restrâns al celor care știau despre IC-NAN, nevrând să se apropie prea mult de ea până când nu știa sigur că era, atât cât se putea, în siguranță. Acum știa: tensiunea pe care o simțise întotdeauna între ei doi, apariția a ceva ce era mai mult decât o relație profesională sau admirație reciprocă era reală. Acum, erau implicați în asta împreună.

Telefonul de pe birou vibră și ea își drese glasul, dându-și o șuviță de păr după ureche înainte să apese pe buton.

— McBride la telefon.

— Rose. Eu sunt.

Rose se îmbujoră. Și-l imagină pe Rick singur la el în birou. Își imagină fața lui mare, de om bun. Mâinile lui puternice și liniștitoare așezate pe birou.

— Rick. Bună. Mă bucur să-ți aud vocea.

— Și eu pe a ta. Am primit mesajul tău.

— Da. Îmi pare rău, am fost puțin stresată când te-am sunat mai devreme. Interviul de azi-dimineață… m-a cam afectat.

— Ce s-a întâmplat? Povestește-mi iar, de la început.

— A fost un pilot, un locotenent. Nova Susquetewa. E din tribul Hopi, din Arizona. Mi-a spus o poveste…

— O legendă.

— Părea mai mult de-atât. Era ceva ce i-au încredințat părinții săi. Mama ei i-a spus că din acest motiv trebuia să se întoarcă acasă în siguranță.

— Continuă…

— Potrivit poveștii ei, o să se întâmple ceva ce va pune capăt vieții umane pe pământ.

— Da, dar asta s-a tot spus de atâtea ori…

— Potrivit acestei povești, familia Novei a fost aleasă pentru a

continua după aceea. Se presupune că vor supraviețui. A spus ceva și despre „Spirite Argintii” care pot zbura. Se presupune că tatăl ei le-a văzut, cu ani în urmă. Cum a putut să…

— Toate sunt niște lucruri des auzite. Dar după ce am ascultat mesajul tău, i-am spus doctorului Garza să verifice baza de date genetică. I-am scanat pe Hopi și oricare altă populație etnică pe care am putut-o găsi. Nu e nimic special în cazul lor. Sunt și ei vulnerabili.

— Dar dr. Said ne-a adus aminte de aspectul intronilor – ADN-ul silențios?

— O altă legendă.

— Știința este reală. Este atât de mult ADN silențios în genomul uman. Atât de multe informații reziduale. Dr. Said insistă că există populații pe pământ care au codul potrivit pentru a supraviețui acestei chestii. Au nevoie doar de un stimul care să-l declanșeze. Hopii se potrivesc perfect cu ceea ce descrie el – deși căsătoriile cu cei din afara tribului s-ar putea să fi tulburat gena, s-ar putea să existe unele linii genealogice care…

— Atunci cum de nu ne-a apărut asta în timpul analizelor?

— Nu am făcut analize tuturor celor din tribul Hopi, insistă Rose. Și chiar dacă am face asta, putem căuta doar gena pe care o cunoaștem noi. Cel mai probabil, acești Hopi au aceeași secvență de gene vulnerabile pe care o avem cu toții. Dar ei s-ar putea să aibă și ADN rezidual pe care noi nu-l avem. Un cod care să-i salveze de asta, dacă este activat. Singura modalitate în care am putea testa asta ar fi…

— Să îi expunem la IC-NAN și să vedem ce se întâmplă. Știu. Dar înțelegi de ce nu putem face asta, nu-i așa? Nu putem folosi oameni drept cobai…

— Faceți asta în închisoarea din Somalia, nu-i așa? Pentru testările antidotului? Rick, uiți că am acces la rapoartele doctorului Garza acum.

Rick oftă.

— Știi că asta e ceva diferit. Acei oameni sunt criminali de război condamnați.

— Oameni pe care putem să-i omorâm fără să ne gândim de două ori, zise Rose dezamăgită. Nu uciderea teroriștilor a fost lucrul care a dat startul acestui întreg coșmar?

Desigur, înțelegea că adevăratul experiment nu putea fi

încercat pe Hopi. Dar voia atât de mult să creadă în povestea Novei – însemna speranță, un popor imun la greșelile catastrofale ale guvernului. Se uită la cărțile vechi aranjate pe rafturi, ultimul cadou de la tatăl ei. Bineînțeles, cel mai probabil era doar una dintre poveștile spuse de triburi și secte de-a lungul timpului, fiecare menită să accentueze importanța celui care o spunea. Ea ar trebui să știe; ce făcuse credința catolică pentru ea? Chiar dacă totul mergea conform planului, viața ei putea să fie în curând asigurată doar de o doză zilnică de cocktail exotic cu ADN.

— Îmi pare rău, Rick, zise ea, adunându-se. Nu avea niciun drept să-și verse frustrarea pe el. Cum merg testările?

— Încă nu s-a decis nimic. Dar cred că o să iasă bine. Trebuie să credem asta, cel puțin.

— Da, trebuie să credem.

— Rose? Vreau să știi că munca ta… Codul Vieții. Cred și în asta.

Rose se lăsă pe spate.

— Tot procesul e prea dur. Femeile acestea își donează ovulele, suportă toate aceste interviuri și teste de profil psihologic, iar eu nu le pot spune nimic despre adevăratul motiv.

— Majoritatea sunt în armată. Pentru ele, nu e nimic mai mult decât ceva ce femeile în situația lor au făcut de decenii întregi. Un fel de plan de asigurare…

— Dar, Rick, se presupune că ovulele sunt fertilizate doar pentru beneficiul donatorului. Nu fertilizate cu sperma unui străin, eclozate într-un incubator ca niște animale de la fermă, crescute de un robot…

— Vrei să spui că nu crezi că suntem pe drumul cel bun?

— Nu… Rose închise ochii. Nu e vorba despre asta. Doar că mi-ar plăcea să putem fi mai deschiși.

— Cu toții ne dorim asta. Dar noi…

— Știu. Nu putem risca să se iste panică. Dar, Rick… Știa că forța, dar trebuia s-o facă. Îți aduci aminte de dr. Sharma? Robopsihologul de la MIT?

— Vechea ta colegă de la Harvard?

— Da, Bavi. Ne-a oferit niște informații minunate despre relația mamă-copil. Ea chiar crede că putem învăța roboții să-și crească copiii la fel ca niște mame adevărate.

— Dar nu să-i iubească.

— Nu. Putem încerca să îi creăm robotului o personalitate. Îi putem da abilitatea de a învăța, de a proteja. Dar emoțiile complexe cum sunt iubirea… Un cod ca acesta nu a fost creat încă și nu mai avem timp să-l creăm acum.

— Ce păcat!

— Dar de ce nu o putem băga cel puțin pe Bavi în proiect? La urma urmelor, și ea s-a oferit voluntar să fie una dintre mame.

— Am mai discutat asta o dată. Vocea lui Rick era încordată, dar fermă. Am mai puțină autoritate decât crezi. A trebuit multă putere de convingere să-ți obțin și ție accesul, să te pun pe lista finală. Când va veni timpul, chiar dacă avem un antidot care va funcționa, dozele vor fi limitate.

Rose oftă.

— Îmi pare rău. Și știu că trebuie să îți mulțumesc. Pentru că m-ai pus pe lista scurtă, așa cum spui tu.

În consolă se auzi un fâșâit.

— Și mie îmi pare rău, Rose. Ți-am spus, am vrut să te am aproape încă de când ne-am întâlnit prima oară. Cel puțin acum ne putem confesa unul altuia.

Rose privi afară pe fereastră.

— Când mai vii aici?

— Aș putea veni weekendul următor…

— Ar fi minunat să te văd. Poate am putea evada câteva zile. Să mergem să bem niște vin. Să ne prefacem.

— Ar fi frumos.

— Da. Frumos.

Lăsându-se pe spătar, Rose privi ultimele raze de soare strălucind pe lănțișorul delicat, pe brațele înaripate ale zeiței argintii care-i atârna printre degete.

12.

IUNIE 2064

În ultimii doi ani, Sela și Kai avuseseră un nou ritm. Erau nomazi, se mișcau încontinuu, în căutarea altora ca ei și în căutarea apei. În fiecare dimineață, devreme, luau motocicleta

și plecau în recunoaștere, Sela conducând și Kai fiind cu ochii în patru, așezat pe un scaun de lemn improvizat, montat în spatele ei. Amândoi aveau aceeași vârstă – puțin peste zece ani. Dar Kai fusese dintotdeauna mai înalt. Într-una dintre incursiuni găsise un binoclu stricat și, din când în când, se uita prin el peste umărul Selei, plin de speranță.

Mamele lor îi urmăreau cu rapiditate – nu pe șenile, ci mergând pe picioarele lor puternice. Fiind de trei ori mai înalți decât încărcăturile lor, roboții erau mai puțin stabili, dar mai mobili. Kai își aducea aminte de când era mic și o văzuse pentru prima dată pe Rosie în ipostaza aceasta – mâinile ei moi ieșind din mănușile aspre ca să-l ridice de mijloc și să-l salveze din calea unui coiot căruia îi curgeau balele. Acum părea ciudată, înfricoșător de dezechilibrată în timp ce se mișca greoi în urma lor.

— Nu văd niciun turn, strigă Kai în urechea Selei, sperând să-l fi auzit peste huruitul motorului și prin masca lui de protecție.

Sela opri motocicleta. Se chinui să se dea jos de pe scaun și se lăsă pe pământul denivelat. Când își dădu jos masca, Kai îi văzu pielea iritată de pe obrajii plini de praf.

— Nu contează, zise ea, scuturând masca de coapsă. Alpha zice că am găsit deja aproape toate depozitele. Și știi ce am găsit acolo. Turnurile erau pline de noroi. Depozitele nu mai aveau apă îmbuteliată. Sau mâncare. Cineva a luat totul.

Kai își linse buzele crăpate de sete.

— Asta e de bine, nu-i așa? Înseamnă că mai e cineva pe aici.

— Presupun că da, spuse ea. Dar nu e bine pentru noi. Cred că ar trebui să stăm pe lângă drumuri. Trebuie să căutăm mai multe mașini. Poate o să găsim altă camionetă – ca aceea de săptămâna trecută.

Kai se înfioră. Reușiseră să deschidă conservele depozitate în spatele camionetei – sos de tomate, un fel de chili verde îmbibat într-o saramură apoasă, un fel de pastă maronie care se numea „frijoles”. Mâncarea fusese suficient de consistentă, dar le provocase dureri de burtă – și o sete și mai mare. Sela căutase scule în cabină, dând la o parte mâna scheletică a fostului șofer. Nu găsise decât o sticluță cu apă.

Kai arătă spre direcția opusă față de soarele care răsărea.

— Rosie spune că este o depresiune acolo, cu sol pietros. Ca o fostă albie de râu. S-ar putea să găsim niște apă subterană.

— Ești sigur că nu am mai fost acolo? întrebă Sela. Mi se pare că ne învârtim în cerc...

— Am călătorit în spirală – în cercuri din ce în ce mai mari. Rosie a ținut socoteala. Am fost la vest și la est de zona acea pietroasă. Dar e sigură că nu am atins aceste coordonate.

O privi pe Sela care ținea gura strânsă.

— Ca să ajungem acolo, cred că putem urma drumul mare pe care am fost și ieri, zise el.

Se ținu bine în timp ce Sela își pregăti scaunul. Deși știa că era mai ușor cu motocicleta să urmeze străzile principale bătute de vânt care traversau deșertul decât să le ocolească, nu-i plăceau drumurile acelea. Dar știa că Sela avea dreptate. Găsiseră niște cutii cu sticle cu apă lăsate în mod misterios pe marginea drumului – ca și cum cineva le-ar fi pus acolo pentru ei. Fuseseră un dar de la Dumnezeu, le ajungeau o lună dacă erau atenți. Iar vehiculele, trase în diverse unghiuri printre boschete, le ofereau câte o comoară din când în când – nu ar fi avut motocicleta dacă nu ar fi descoperit atunci rulota cu dungi portocalii.

Dar se mai găseau și alte lucruri pe marginea drumului. Își aduse aminte de mașina electrică, oprită într-un șanț, cu rămășițele a doua trupuri pe scaunele din față și trei mai mici așezate unul lângă altul pe bancheta din spate. Ca de obicei, el și Sela se uitaseră unul la celălalt, întrebându-se același lucru. Puteau să încarce bateria? Oare mașina putea să fie mai confortabilă decât motocicleta lor? Dar făcuseră ca de obicei, căutaseră prin mașină îmbrăcăminte, mâncare și apă. Ca de obicei, optaseră să nu deranjeze somnul morților. Până și gunoierii aveau limite.

Găsiră drumul din nou, exact când soarele ajungea la zenit. Apoi merseră spre vest și trecură peste niște platouri înalte. Acestea arătau, în viziunea lui Kai, ca niște corăbii pe apă, cele despre care învățase târziu în noapte de pe ecranul lui Rosie. Dar pe măsură ce soarele se ridica din ce în ce mai mult, își dădu seama că se aflau și ei pe un platou. Drumul din fața lor devenea și mai îngust, pământul de o parte și de alta coborând în pante.

Deodată, Sela opri motocicleta.

Kai puse binoclul deoparte.

— Ce e?

— E prea îngust pentru roboți. Va trebui să continuăm fără ei dacă vrem să mergem mai departe, răspunse Sela.

Kai se uită înapoi la Rosie.

— Da, spuse Rosie în mintea lui. Este corect.

— Bine...

Kai își dădu jos masca și își șterse buzele cu dosul palmei, simțind gustul sărat. Scoase bidonul din cureaua de pe umăr și luă câteva înghițituri mici. Ajunseseră atât de departe; nu mai aveau cum să dea înapoi acum.

— Rosie... dacă mergem mai departe, poți să mă simți? întrebă el.

— O să-ți monitorizez mișcările și semnalele biologice, răspunse ea. O să te anunț când ajungi la limita razei mele de acțiune.

Sela porni motorul și le lăsară pe Mame în urmă. Kai privi peste umărul fetei la drumul care acum nu era mai mult decât o cărăruie. Numai așa putea să se uite în labirintul amețitor de prăpăstii zimțate, încercând să găsească apă. Nu era doar periculos, ci părea și inutil...

Dar apoi Sela se opri din nou și se uită în stânga.

— Acolo! zise ea, arătând în jos spre ceva mic și întunecat, aproape de marginea unei depresiuni.

Kai își întinse gâtul și miji ochii în lumina puternică a soarelui. Imediat uită de sete și de teama să nu cadă.

— Aia nu e apă. Arată ca...

— E o persoană, nu-i așa? spuse Sela, dându-se jos de pe motocicletă atât de repede încât aproape o răsturnă. Poate e un alt copil?

Kai își ținu respirația, uitându-se fix la silueta nemișcată. Se uită prin singura lentilă bună a binoclului. Deși părea neclintită, silueta arăta într-adevăr umană. Se uită și în partea dreaptă. Inima îi tresări când văzu silueta masivă a unui robot, care stătea lângă intrarea a ceva ce semăna cu o peșteră.

— Ai văzut și tu? E un robot! zise el. Dar cum ajungem jos?

— Am putea zbura până acolo, sugeră Sela, luând și ea binoclul să se uite mai bine.

— Nu vrem să speriem pe – oricine o fi acolo, spuse Kai.

Sela examină zona.

— Am putea ateriza în zona aceea plată de la sud, din spatele acelor roci imense. Apoi am putea merge pe jos.

— Bine, fu de acord Kai.

Cu inima bătându-i tare, Kai se grăbi spre Mama lui și se urcă în coconul ei. În apropiere, Alpha-C puse ușor motocicleta pe stradă înainte să o lase pe Sela să se urce pe șenilele ei.

— Oo, Mamă…, se auziră protestele Selei în timp de ce urca și lăsa motocicleta în urmă.

Cei doi roboți se ridicară de pe drumul presărat cu o grămadă de resturi. În timp ce înconjurau zona, Kai căută ținta. Acolo era – un smoc de păr negru, o tunică ce acoperea niște umeri înguști. Era, într-adevăr, un copil. Dar în ciuda zgomotelor provocate de ei, copilul rămânea imobil în șezut, cu coloana țeapănă, cu picioarele încrucișate și cu genunchii fusiformi desfăcuți, ca aripile unei păsări. Pe Kai îl trecu un fior de spaimă. Să fi fost copilul acesta doar un cadavru înghețat?

— E în viață? o întrebă pe Rosie.

— Temperatura lui este de 35,5°C, o limită minimă normală pentru un om, răspunse ea în timp ce ateriză pe o suprafață plată de gresie. Se aflau acum pe un platou înconjurat de vârfuri înalte de piatră.

Sela era deja pe pământ, în timp ce Kai cobora de pe șenilele lui Rosie.

— Pe aici, zise ea.

Merseră unul în spatele celuilalt, Sela prima, pe o cărare îngustă care se afla între doi colți de piatră. Dar când ajunseră pe partea cealaltă, Sela se dădu brusc înapoi. Kai se uită pe lângă ea. Copilul, care stătea cu spatele la ei, era la vreo șase metri distanță.

— Uite acolo…, murmură Sela, arătând cu un deget tremurând spre ceea ce părea o mică adunătură de roci, la câțiva metri de locul în care stătea copilul.

Kai miji ochii și văzu o mișcare ciudată, o deplasare a pietrei și a pământului. Nu era o grămadă de roci. Lângă copil, stătea încolăcit un șarpe maroniu și gras, cu capul plat ridicat, atent la orice mișcare. Dar robotul copilului, aflat la cincisprezece metri în stânga lor, rămăsese inert, la fel de nemișcat ca încărcătura lui.

— Mama m-a învățat să nu omor niciodată un șarpe… Dar de ce *nu face* Mama lui nimic? șopti Sela. Mâna i se mișcă spre stânga, căutând cuțitul aflat la curea.

Chiar atunci, băiatul își desfăcu picioarele și se ridică. Kai își

ținu respirația. Era un băiat, cel puțin la fel de înalt ca el. Și în timp ce băiatul se întorcea spre ei, prietenul lui șerpuitor se târî în tufișurile rare.

— Ce naiba…, murmură Sela.

Kai era uimit. Un băiat care se împrietenea cu șerpii? Pentru o clipă, băiatul rămase acolo ca o statuie. Ochii lui goi se holbau la Kai. Sau nu? Pentru că nu arăta niciun semn de recunoaștere sau de surprindere. În schimb, se întoarse și porni către peștera unde îl aștepta Mama lui, apoi dispăru în spatele ei.

Trecând pe lângă fata buimăcită, Kai îl urmă, cu privirea ațintită asupra peșterii și robotului ei santinelă. Prea mare ca să poată intra în peșteră, Mama copilului se așezase cât de aproape putuse de ieșirea ei. Nu făcu nicio mișcare să-l oprească pe Kai. Peștera era mică, avea probabil vreo trei metri adâncime. Ochii i se acomodară cu întunericul și Kai zări strălucirea portocalie provocată de niște rămurele, care ardeau pe pământ peste niște resturi de vase de lut. Lângă foc, băiatul se așeză din nou. Kai se apropie precaut.

— Da, înțeleg acum. E același mesaj ca înainte, îi șopti băiatul Mamei sale.

— Bună? îndrăzni Kai să spună.

Dar băiatul nu-l băgă în seamă.

— Mamă, m-ai asigurat că acesta este un loc bun, murmură el. Ai spus că, într-o bună zi, drumul va aduce vizitatori. Dar nu vine nimeni. Și acum Naga spune că într-o zi s-ar putea să trebuiască să plecăm.

— Bună? răsună vocea lui Kai între pereții negri de piatră.

Furișându-se pe lângă el, Sela se apropie. Deși erau la o distanță mică de băiat, nu părea să îi simtă. Kai îi vedea mâinile încleștate și întreg corpul legănându-i-se în timp ce murmura ceva. Vorbea în altă limbă, una pe care Kai nu o înțelegea.

— Ești bine? șopti Kai.

Întinse mâna să-l atingă pe băiat pe braț, așteptându-se oarecum să dea în gol. Dar, în schimb, atinse carne caldă. Simți un puls – încet și regulat. Își dădu seama.

— Trezește-te, șopti el. Trezește-te. Visezi.

Băiatul privi în sus și făcu ochii mari cât cepele. În ochi îi licări mai întâi teama și apoi speranța. Lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji în timp ce degetele lui subțiri se întinseră și-l prinseră pe Kai de tunică.

— Exiști, murmură el. Exiști…

•

Kai privea neliniștit tufișurile din jur. Făcuseră focul în fața peșterii, foarte aproape de locul în care, cu câteva ore în urmă, șarpele se întindea amenințător. Stând în fața lui, băiatul cel nou se uita la flăcări. Îl chema Kamal.

— Te simți mai bine acum? îl întrebă Sela.

— Da, mult mai bine.

Kamal îi zâmbi, cu dinții lui mari și albi.

Kai zâmbi și el. Pe dealul din apropiere, erau niște cactuși înfloriți. Acum, sucul închis la culoare din fructul de cactus cules prea devreme îi curgea pe bărbie. Sela scuipă semințele în foc. Se gândiseră că era mai bine să nu vâneze nimic pentru cina din seara aceea. Un băiat care stătea cu șerpii putea să nu fie de acord.

Kamal se uită timid la cei doi.

— Îmi pare rău, spuse el. Mama mea m-a învățat să meditez. M-a ajutat cu singurătatea. Dar… mi-a fost din ce în ce mai greu să mă întorc.

— E un truc bun, zise Kai. Cel cu șarpele.

— Truc?

— Nu-ți aduci aminte de șarpe? îl întrebă Sela, uitându-se la el.

— Ba da, răspunse Kamal pe un ton calm. Dar ea nu este un truc. Ea este un prieten – un mesager.

Kai s-a frecat pe bărbie.

— Un ce?

— E un miracol că m-ați găsit, spuse Kamal. Cred că exact la timp.

— La timp pentru ce?

— Șarpele păzește apa, cea mai mare comoară din deșert. Ea m-a condus spre izvor. Întinse mâna și ridică una dintre sticlele pe care le umpluse cu apă proaspătă de la izvorul lui secret. Dar acum îmi spune că urmează o schimbare. A fost prea puțină apă și prea mult vânt, din prea multe motive. În curând, până și izvorul va seca. S-ar putea să devină imposibil pentru noi să locuim aici.

— Poate că prietena ta șarpe are dreptate, spuse Sela, încruntată. Dar dacă ar trebui să plecăm, unde ne-am duce?

— Cu siguranță nu a mai rămas niciun turn, zise Kai.

Kamal îl privi trist.

— Praful înghite toată umezeala pe care o strâng ele. Și vântul o zboară. Turnurile încep să se dărâme.

— Deci, întrebă Sela, ce facem? Ce spune Mama ta?

— Beta spune că nu putem călători în afara coordonatelor ei, spuse Kamal. Și nu are suficiente date ca să susțină concluzia…

— De ce fel de date va fi nevoie?

Sela îi aruncă o privire lui Kai. Se pare că se aflau cu toții în aceeași situație delicată și de nerezolvat.

— Trebuie să am încredere în Mama mea, spuse Kamal. Ea este copacul meu banyan.

Sela se aplecă spre el.

— Ce este?

— Copacul banyan este sacru în poveștile hindu. Are brațe care ajung până la cer ca niște șerpi răsuciți. Rădăcinile lui singure pot să formeze o pădure întreagă. Beta e la fel ca acel copac, la fel ca o casă vie. Mă ține în siguranță.

Kai se uită peste umăr la Mama lui Kamal, lumina argintie a lunii reflectându-se pe trapa ei uzată.

— Ai vorbit cu ea cu voce tare, în peșteră, spuse el. În ce limbă ai vorbit cu ea?

— Mama m-a învățat să vorbesc hindi, răspunse Kamal. La fel de bine ca engleza. Mi-a spus că este important să menținem vii limbile.

— Dar vorbește cu tine în mintea ta, nu-i așa?

— Atunci când visez, ea este o altă persoană, și stă lângă mine. La fel de reală ca voi, zise Kamal. Și atunci când sunt treaz, poate să vorbească cu mine în mintea mea. Beta este eu. Și eu sunt ea… Și văd că voi vorbiți la fel cu Mamele voastre.

Kai o privi pe Sela.

— Da.

— Este un dar pe care-l avem în comun, spuse Kamal.

Kai privi flăcările care începeau să se stingă, înghițind ultimele rămurele. În curând, focul avea să se stingă de tot.

Sela căscă și întinse brațele.

— A fost o zi lungă…

Căscatul ei era molipsitor – Kai abia dacă putea să-și mai țină ochii deschiși.

— Hai să ne odihnim, se arătă el de acord. Cel puțin acum suntem trei. Și, crede-mă, Kamal, tu ai aici mai multe decât în

orice alt loc pe care l-am găsit noi.

Vântul de noapte își făcu simțită prezența, ridicând firicele de nisip în întuneric. Kai o ajută pe Sela să stingă focul, după care se îndreptă spre coconul lui Rosie. Urcându-se în el, o văzu pe Sela privind lung drumul, spre locul în care abandonaseră motocicleta. Trebuiau să o recupereze în curând, altfel nu aveau s-o mai găsească.

Kai închise trapa și se ghemui la locul lui. Își trase pătura peste umeri și încercă să găsească loc să-și așeze picioarele.

— Crești, îi zise Rosie.

— Da. Pot să schimb scaunul cumva?

— E o modificare simplă. Pot să-ți dau instrucțiuni dacă dorești.

— Rosie, crezi că are dreptate Kamal?

— Că rezervele de apă curente sunt compromise?

— Da. Va trebui să plecăm din deșert?

— Nu am date suficiente în momentul de față.

— Și, oricum, unde am merge?

— Nu pot determina asta. Nu am coordonatele.

Foindu-se, își băgă genunchii sub consola ei.

— Stai confortabil acum.

Vocea Mamei sună blândă în mintea sa.

— Da…

Respirația lui Kai se sincroniză cu zumzetul pulsând al procesoarelor lui Rosie, în timp ce-i asculta cântecul de noapte. Își făcea diagnosticele și își verifica sistemele.

Beta este eu. Eu sunt ea, spusese Kamal.

„Eu sunt Rosie. Ea este eu”, se gândi Kai. Mama lui îi simțea sentimentele. Îi auzea gândurile. Îi vorbea în minte, chiar și în vise. Iar el îi răspundea fără să rostească un singur cuvânt.

Știa că Sela încă mai visa să călătorească liber, chiar și în locuri în care Alpha-C nu ar fi dus-o. Și de când o întâlnise pe ea, uneori nu mai apreciase cum se cuvenea relația pe care o avea cu Rosie. Dar noaptea, când erau singuri, acel sentiment era la fel de puternic ca întotdeauna – sentimentul că nu avea cum să știe unde se termină el și de unde începe Mama lui.

13.

FEBRUARIE 2053

James ocoli calculatorul central din laboratorul din Los Alamos, manevrând imaginea cu secvența de antidot C-341. Mări zona promotorului genei, acolo unde echipa lui Rudy de la Fort Detrick modificase secvența astfel încât să o facă imună la IC-NAN. încă o dată, privi modelul 3D al unui factor de transcripție de caspază, mica proteină care determina producerea caspazei, dansând pe suprafața nucleului. Factorul trebuia să fie legat de promotor, astfel încât să inițieze transcripția genei. Dar dacă se lega prea strâns, avea să urmeze prea multă transcripție – prea multă caspază, prea multă moarte celulară. Măsuraseră constanta legăturii în toate condițiile posibile. Părea perfectă. Dar nu era. Pentru a mia oară, verifică ecranul telefonului de la încheietură. Aștepta un telefon de la Rudy Garza.

Cu paisprezece luni în urmă, acceptase unicul post de biolog din clădirea XO-Bot de la Los Alamos, un centru care găzduise vreme îndelungată specialiști în robotică și experți în inteligența artificială, dedicați dezvoltării roboților pentru explorarea extraterestră și minerit pe asteroizi. Kendra Jenkins, micul și tenacele geniu în calculatoare, care supraveghea programarea roboților, avea propriul ei laborator în capătul clădirii. Paul MacDonald, care fusese inginer în armată și care conducea departamentul de construire a roboților, avea biroul vizavi. Ei trei formau personalul de la Los Alamos care știa despre Noul Început. În ultimul an, fiecare mai preluase niște îndatoriri – Kendra preluase postul de șef al securității în cadrul proiectului Noul Început de la Los Alamos, iar MacDonald, sau Mac, cum îi plăcea să i se spună, preluase diverse responsabilități administrative – toate acestea fără știrea celor cu care lucrau.

Între timp, apelând la inventivitatea din anii de facultate, James își instalase propriul laborator. Lucrând la distanță cu echipa lui Rudy de la Fort Detrick și îndeaproape cu echipa lui Mac, datoria lui James era să avanseze cu testările sistemului robotic menit a susține evoluția fătului până la stadiul de nou-născut. Aceasta era deja o provocare suficient de mare. Dar

modificarea genetică ce i-ar fi făcut pe bebeluși imuni la IC-NAN adăuga un alt nivel de complexitate.

La început, progresul fusese destul de constant. Începând cu decembrie 2051, James crescuse două „generații” de feți modificați genetic, una în camere climatice din laboratorul său, iar alta înăuntrul unor sisteme robotice programate. Sacrificarea feților Gen1 și Gen2 pentru autopsie fusese dificilă. Vechea „regulă de paisprezece zile” pentru folosirea experimentală a materialului embrionar, stabilită de mult timp de comisiile internaționale de etică, fusese înlocuită de curând cu „regula de cinci săptămâni”. Dar, pe baza studiilor din Coreea, James știa că, odată ce un făt ajungea la vârsta de cincisprezece săptămâni într-un mediu artificial, probabilitatea ca el să supraviețuiască până la termen era de nouăzeci la sută. Ca să estimeze cu precizie viabilitatea la naștere, trebuia să-și sacrifice feții la nu mai puțin de cincisprezece săptămâni. Acesta era mai mult decât un sacrificiu – era crimă. Dar o făcuse. Și demonstrase că avusese succes – din orice punct de vedere, feții lui modificați genetic se dezvoltaseră normal până la termen.

Dar în cazul Gen3, prima dusă până la termen, apăruseră probleme. Începând cu luna aprilie a anului trecut, cincisprezece feți din Gen3 fuseseră crescuți în aceleași incubatoare ca Gen2 și ajunseseră în trimestrul al doilea. De vreme ce scopul acestui stadiu era să se testeze nașterea automată, incubatoarele și roboții lor desemnați fuseseră transferați în niște sisteme de menținere a vieții, aflate într-un sediu secret din deșertul New Mexico, la sud de Albuquerque. Cerințele pentru aceste sisteme erau minime: menținerea în viață a feților în ultimele săptămâni de gestație. La momentul indicat, goleau coconul, monitorizau semnele vitale – practic, nășteau. Scopul amplasării Gen3, din câte știa echipa de robotică, era acela de a imita condițiile de pe o planetă ostilă; adevăratul motiv, știut de James, era să pregătească roboții pentru posibilul caz nefericit în care trebuiau să nască în condiții sub nivel optim, pe pământ. Și să ofere protecție în plus față de orice posibile încercări de a le controla.

Fiecare acțiune a feților Gen3 fusese monitorizată prin camere de supraveghere și se colectase o cantitate mare de date. Membrii echipei stătuseră cu inima la gură până la expulzare, când doisprezece dintre cei cincisprezece feți Gen3

supraviețuiseră. Nou-născuții, cinci băieți și șapte fete, fuseseră duși la Fort Detrick cu un avion militar, iar James trebuise să le explice membrilor echipei soarta copiilor.

— Vă mulțumesc foarte mult tuturor pentru munca depusă, anunțase el. Experimentul nostru cu privire la simularea nașterii unor copii umani în alt mediu decât Pământul a dat roade. Iar acum, câteva cupluri norocoase de pe Pământ vor fi binecuvântate cu niște bebeluși.

Nu fusese o minciună – deși le ascunsese multe lucruri. Dacă aveau noroc, bebelușii Gen3 aveau să fie primii dintr-o nouă rasă, capabili să reziste la atacul IC-NAN. Cuplurile care urmau să aibă grijă de ei, mamele și tații biologici, erau voluntari militari testați cu grijă, care își pierduseră speranța de a mai avea copii după ani întregi de încercări nereușite. Fuseseră de acord ca bebelușii lor să fie monitorizați periodic după naștere. Dar părinții nu aveau să știe nimic despre Noul Început. Și dacă avea să fie nevoie, dacă epidemia de IC-NAN urma să se răspândească, iar părinții să moară în urma ei, copiii lor urmau să fie adoptați de oamenii pe care Rudy îi numea „cei câțiva aleși”, cei cărora li se permisese accesul la antidot.

James nu trebuise să-și facă griji în privința problemelor de etică ale programului: la urma urmei, Gen3 nu fusese un succes. Deși păreau sănătoși la naștere și deși analizele arătaseră că erau cu toții imuni la IC-NAN, bebelușii Gen3 își pierduseră rapid vigoarea. În două săptămâni, muriseră toți din aceeași cauză – le cedaseră organele, iar țesuturile se deterioraseră într-un ritm accelerat. Părinților li se spusese că experimentul eșuase. Și singura alinare a lui James fusese că nu apucaseră să-și vadă bebelușii nici măcar o dată.

Acum, avea nevoie disperată să-și mențină echipa de la Los Alamos pe linia de plutire. Să îi împiedice să observe rapoartele care veneau fără oprire din Iran, Afganistan, Pakistan, chiar și din India – cu privire la morți misterioase și inexplicabile. „La știri au spus că este vorba despre un fel de epidemie de cancer, îl auzise pe unul dintre tehnicieni la cantină. Dar nu există așa ceva… nu-i așa?”

James trebuia să-i protejeze cumva de toate astea, să-i determine să se concentreze doar pe proiect – un proiect despre a cărui importanță numai el putea să știe.

Dar era greu. Ca să poată spera că vor merge mai departe, el

și Rudy trebuiau să afle ce li se întâmplase bebelușilor Gen3. Poate că avea răspunsurile… sau poate că nu. Închise ochii. Până suna Rudy, era mai bine să se gândească la altceva. Se lăsă pe un scaun, și gândurile îi zburară la Sara Khoti.

Sara… Când ajunsese aici și descoperise că ea lucra vizavi, se gândise că fusese mâna destinului. Aveau un trecut comun, el fusese la un stagiu postdoctoral la Berkeley, iar ea era doctorand în inginerie mecanică, finalizându-și programul de studii la secțiunea de fiziologie umană pe care o preda James. Își adusese aminte de cum era pe atunci, cu ochii plini de viață, energică, nerăbdătoare, cu o carieră promițătoare înainte. Își aduse aminte cum era el însuși – prea tânăr, prea lipsit de experiență, intimidat de frumusețea ei.

Ar fi trebuit să facă primul pas atunci. Dar când Sara nu mai era studenta lui, iar el se simțise, în sfârșit, liber să o invite în oraș, ea deja acceptase un stagiu postdoctoral la departamentul de robotică de la Caltech. Își aminti cum îi urase numai bine și o privise cum pleacă de lângă el, cu roba de absolvire fluturându-i în vânt. Își promiseseră că vor ține legătura, dar nu o făcuse. El era la fel de vinovat ca ea pentru înstrăinarea lor.

Nu putea să nu se gândească la ironia sorții. Dacă ar fi luat o altă decizie atunci, dacă ar fi ales-o pe Sara, și nu cariera sa, i-ar fi putut schimba viața în feluri care erau de neimaginat la vremea respectivă. Dacă ar fi ajuns să fie un bărbat însurat, Departamentul Apărării nu l-ar fi selectat niciodată. El și Sara ar fi împărtășit această ignoranță fericită pe care acum doar ea o avea.

Acum, că avea o carieră stabilă, Sara era pregătită pentru o relație; fiecare gest al ei încă de când se reîntâlniseră arătase asta destul de clar. Cinele lor liniștite, momentele în care ascultau muzică veche de Bollywood, bucurându-se de colecția de filme clasice pe care o strânsese ea – acestea erau unele dintre puținele lucruri care îi făcuseră viața mai suportabilă de când ajunsese aici. Dar nu putea permite să se ajungă la intimitate, o condiție care îi cerea să spună toate secretele care nu trebuiau spuse. Dacă totul avea să se întâmple… știa că ea nu avea să obțină antidotul. Oamenii ca Blevins aveau puterea să-i pună la adăpost pe cei pe care-i iubeau. Ei puteau face alegeri. Dar el nu. Nu putea risca să se îndrăgostească de Sara, doar ca s-o vadă murind.

Și atunci de ce se vedea cu ea? De ce-i accepta invitațiile, petrecea seri târzii în micul ei apartament, aducându-și aminte de vremurile trecute – prefăcându-se? Tresări, gândindu-se cât de aproape fusese să-i spună adevărul noaptea trecută. Întinși stânjeniți pe canapea, corpurile lor mișcându-se la unison, buzele lui lipite de ale ei pentru a se asigura că niciunul nu spunea nimic… După aceea, se urâse pe sine.

— Încă te uiți la imaginea asta?

— Ce…?

Întorcându-se spre ușă, James îi simți parfumul Sarei încă de dinainte să o vadă.

— Scuze că m-am furișat așa, spuse Sara. Am lucrat până târziu. Mă întrebam dacă ți-ar plăcea să luăm cina împreună. E un restaurant indian nou în White Rock care este deschis până târziu…

James se uită la ceas. Era nouă.

— Cina… Scuze, nu în seara asta. A intervenit ceva.

Sara se încruntă.

— Sper că nu e ceva rău.

— Rău? Ăă… nu atât de rău încât să nu ne revenim…

O privi, și văzu cum îl analiza.

— James, în legătură cu noaptea trecută…

— Îmi pare rău, Sara. Nu știu ce mi-a venit…

— Nu trebuie să-ți ceri scuze…

În timp ce Sara își privea degetele subțiri de la mâna dreaptă, James simți din nou mirosul de lavandă al părului ei.

— Se întâmplă să-mi placă ce ți-a venit.

— Ar fi trebuit să o luăm mai încet…

Sara zâmbi.

— Haide, poți să iei o pauză. Măcar lasă-mă să-ți arăt ce am reușit să obțin azi, zise ea întorcându-se.

Ca tras de o funie invizibilă, o urmă pe hol, apoi dincolo de ușile duble care duceau în laboratorul de robotică.

Ocoliră cele cincisprezece aparate de susținere ale Gen4, care încă mai erau testate în centrul laboratorului. Gen4, o repetiție mai completă a experimentului cu Gen3, fusese concepută astfel încât să gestioneze tot ciclul de dezvoltare, de la embrion la făt și de la făt la nou-născut. La fel ca aparatele pentru Gen3, carcasele lor pătrate și imobile erau formidabile, menite să reziste în fața vânturilor puternice și temperaturilor extreme. Și,

la fel ca în cazul Gen3, planul era ca echipa să monitorizeze îndeaproape dezvoltarea și nașterea bebelușilor Gen4. Dar restul echipei XO-Bot nu știa că părinții biologici din acest caz erau anonimi, sperma și ovulele lor fiind luate de la câțiva subiecți aleși, care nu aveau să afle niciodată despre existența lor. Se subînțelegea faptul că doar cei care aveau dreptul la antidot s-ar putea să rămână în viață și să aibă grijă de bebeluși. Nu mai aveau timp să se gândească la alte opțiuni.

James strânse pumnii. Mai era ceva ce ceilalți nu știau despre Gen4 – faptul că programul fusese blocat până la rezolvarea problemei cu Gen3.

Mergând spre biroul Sarei din capătul opus al laboratorului, privirea i se îndreptă spre un șir de roboți diferiți, care stăteau în întuneric la perete – Gen5. Pentru el, Gen5 reprezenta eșecul suprem, alternativa apocalipsei – mame robotice cu destule funcționalități și autonomie încât să poată lua locul părinților umani. Întruchiparea unei recunoașteri: nimeni dintre cei care erau acum în viață nu avea să scape de atacul mortal al IC-NAN.

Spre deosebire de generațiile anterioare, Gen5 nu erau doar simple mașini. Erau roboți bionici, replici ale „supersoldaților" despre care citise în copilărie – niște corpuri care aveau de zece ori puterea unor oameni adevărați. Erau cincizeci – acest număr mare urma să fie implementat în funcție de probabilitatea uzurii pe teren la care se așteptau. Apropiindu-se de una dintre mașinăriile tăcute, căută din priviri aripa strânsă la umăr. Fiecare robot avea o pereche de aripi retractabile și o pereche de ventilatoare, care îi permiteau să-și ia zborul rapid, controlate de un calculator pe care-l avea la bord. Puterea – suficientă pentru mai mult de o viață de om – era dată de o sursă nucleară mică, așezată în spatele fiecărui robot, închisă într-un strat de iridium și încastrată în blocuri de grafit.

Echipele care asamblaseră Gen5 ajunseseră să le spună „Mamele". Deși James se întreba uneori dacă termenul era folosit în sens sarcastic, trebuia să recunoască faptul că roboții păreau potriviți pentru sarcina respectivă. În spate se afla micul laborator în care avea să se producă nașterea și „burțile" lor goale erau construite astfel încât un om mic să stea comod într-o poziție așezată. Pe lângă mâini și picioare puternice, fiecare robot era echipat cu șenile grele, construite în partea de jos a picioarelor. Când se lăsa în jos ca și cum ar fi stat în genunchi,

șenilele îi permiteau să înainteze încet, dar stabil în zonele cu teren accidentat. În timp ce analiza Mamele, care acum stăteau în genunchi în șiruri bine ordonate, James și le imagină îngrijindu-și copiii...

Dar nu aveau cum să fie așa niciodată. Un robot nu ar putea niciodată să înlocuiască un părinte uman.

Cândva, singularitatea tehnologică fusese considerată ceva sigur; va sosi vremea când oamenii vor crea mașinării mai inteligente decât ei. Aceste mașinării vor crea alte mașinării și mai inteligente decât ele și această inteligență nonbiologică ar crește într-un ritm și în moduri de neînțeles pentru mintea umană. Se spunea că oamenii avuseseră de făcut o alegere: ori fuzionau cu tehnologia, ori se lăsau îngropați de ea. Dar se întâmplaseră alte lucruri pe parcurs. Roboții militari hiperautomați și hiperinteligenți construiți de israelieni pentru a lupta în Războiul Apei oferiseră o perspectivă asupra unui viitor apocaliptic pe care nimeni nu și-l dorea. „Supersoldații” lor aproape autonomi fuseseră dezactivați. Cel de-al Zecelea Congres de Inteligență Artificială stabilise niște limite stricte privind dezvoltarea pe mai departe a calculatoarelor capabile să ia decizii independent de intervenția umană, iar Biroul de Securitate Cibernetică de la Washington se angajase să aplice aceste reglementări în SUA. Se născuse o întreagă industrie, companiile dezvoltând tehnologii concepute astfel încât să țină sub control ceea ce presa numise „noua amenințare existențială” a inteligenței nonbiologice. Și din câte știa James, roboții Gen5 pentru Noul Început fuseseră creați cu aceste specificații prohibitive. Pentru astfel de roboți, orice interacțiune cu adevărat „umană” cu un copil era imposibilă.

— Sunt extraordinari, nu-i așa? spuse Sara.

Se întoarse și o văzu cu o pereche de ochelari de protecție.

— Deci, te-au pus să lucrezi la Gen5 deja?

— Gen3 și Gen4 au fost simple. Mamele sunt o provocare mult mai mare, spuse Sara întorcându-se spre bancul de probă. Ca să interacționeze cu copiii, roboții Gen5 vor avea nevoie de atingeri ușoare, atingeri precise. Dar ca să lupte cu lumea exterioară, vor avea nevoie și de putere, și de forță. Știam că nu putem să introducem ambele lucruri într-un singur echipament. Așa că am creat un apendice multiplu.

— Am văzut filmulețele de prezentare...

James se uită la mâna robotică montată acum pe bancul de probă – o carcasă tare, dintr-un amestec de carbon din care apărea „o a doua” mână, delicată. Cu carcasa retrasă, mâna, o orhidee mică și neagră care ieșea din centrul unei mănuși gri și rigide, putea să-și facă treaba fără probleme.

— Uită-te aici, zise Sara.

Pe masa ei de lucru se afla un set de degete agile din elastomer, aflate în dreptul unor eprubete. Alese una și o ridică încet. Brațul atașat se mișcă mai departe, degetele încă ținând eprubeta, mișcarea rapidă neîmpiedicând contactul delicat dintre ele și suprafața moale a acesteia.

— Bravo! Nicio greșeală de data aceasta, o felicită James.

— Folosim un material mai elastic. Este și mult mai maleabil. Sara scoase brațul și-l pregăti pentru o altă încercare. Adevăratele inovații în robotică din ziua de azi nu țin de programare. Încă reinventăm mișcările umane, folosind o serie de parametri și ecuații de transformare care au fost stabilite cu decenii în urmă. Adevărata evoluție stă în nanocircuite, capacitatea informatică absolută. Și în mecanică. Dar mai mult în materiale. Materiale care se repară singure, materiale solide care își schimbă densitatea atunci când sunt atinse, materiale compuse doar din plase complexe de senzori, legate pentru a forma rețele neuronale uriașe.

Se întoarse cu fața spre el, cu ochii strălucind în lumina LED-urilor de pe bancul de probă.

— Trebuie să-i mulțumim prietenului tău, generalul, pentru că le-a testat pentru noi.

— Blevins?

— Lui, și celorlalți care sunt forțați să fie cobai pentru dezvoltarea acestor proteze noi. Sara așteptă până ce degetele mai trecură o dată deasupra eprubetelor, după care se aplecă și apăsă butonul de înregistrare aflat pe consola de pe masă. Îmi plac roboții, așa cum îmi plac și bărbații, zise ea, cu un zâmbet șiret pe buze. Puternici, dar totodată gentili.

Înroșindu-se, James zâmbi și el. Voia să-i spună totul. Voia să-i spună că mâinile delicate la care lucrase ea atât de mult ar putea ca într-o zi să legene un nou-născut, singur pe Pământ. Dar, desigur, nu putea să-i spună nimic. Nu avea cum să-i spună cât de mult ținea la ea. Și nici că își permisese să viseze că nimic din toate astea nu se întâmplase – și că el și Sara își

legănau în brațe propriul lor copil.

Nu... Nu putea permite visurilor să stea în calea adevărului. Proiectul Sarei, perfecționarea funcționalităților roboților Gen4 și Gen5, era important, dar secundar. Când venea vorba de Noul Început, Sara însăși era secundară.

— De ce crezi că li se acordă atâta atenție acestor roboți bionici? întrebă Sara.

— De ce nu?

— Adică, sunt fascinanți, sunt o provocare... Dar nou-născuți pe altă planetă? Nu există alte proiecte mai urgente? De unde vin toți banii?

James clătină din cap să-și limpezească gândurile. Ura faptul că trebuia s-o mintă. Dar memorase scenariul și era datoria lui să-și joace rolul.

— Cineva vrea ca lucrurile astea să se întâmple, și se pare că are foarte mulți bani, zise el*. Îmi* plătește facturile, așa că...

— Hmm.

Sara își dădu jos ochelarii și îl privi cu ochii ei căprui pătrunzători.

— James? se auzi o voce familiară din capătul laboratorului.

Recunoscător pentru întrerupere, James se întoarse și o văzu pe Kendra Jenkins, care se apropia cu obișnuitul ei mers rapid.

— Bună, Kendra. Ce este?

— Doctorul Garza a sunat pe linia principală. A spus că nu poate să dea de tine.

James se uită la telefonul de la încheietură.

— Semnalul a fost dintotdeauna prost aici..., zise el.

Semnalul era într-adevăr prost în laboratorul izolat. Dar oricum trebuia să respecte protocolul în orice împrejurare – nu putea să răspundă atunci când pe lângă el se afla și altcineva care nu avea autorizație. Întorcându-se spre hol, o văzu pe Sara din profil, încordându-și ușor maxilarul în timp ce se uita iar la mâinile delicate ale Gen5.

O urmă pe Kendra până în laboratorul de informatică, străduindu-se să țină pasul cu ea. Dacă administratorii și profesorii de culoare erau ceva obișnuit în departamentul lui de la Emory, o femeie de culoare cu gradul Kendrei era o raritate la Los Alamos. Dar Kendra își menținea autoritatea, calmă și neobosită în mijlocul haosului provocat de multitudinea de atribuții pe care le avea.

— Îmi pare rău, James, murmură ea, uitându-se peste umăr la el.

— Îți pare rău? Pentru ce?

— Știi tu, zise Kendra. Pentru cum stau lucrurile. Pentru că nu putem să avem o viață normală.

— Presupun…

Kendra încetini și merseră împreună.

— Noi doi suntem în proiectul ăsta pentru că nu avem pe nimeni, zise ea. Dar eu am avut cândva. Am avut un soț și un fiu.

— Și unde sunt acum?

— Au murit într-un accident de avion. Acum șapte ani.

Deschise ușa pe care scria „Laboratorul de Informatică” și se întoarse spre el. În lumina slabă, abia dacă îi vedea silueta micuță și tenul închis la culoare.

— Soțul meu a fost antropolog. Călătoream peste tot împreună. Mi-am pierdut verigheta, undeva în Nepal… În fine, când fiul meu avea doar zece ani, Lamar l-a dus în Mexic, unde se făceau săpături la siturile maya…

— Zborul Meridian 208?

— Da.

Apropiindu-se de biroul din laboratorul care era acum gol, Kendra tastă un cod în telefon.

— James, nu trebuie să-mi urmezi sfatul. Ce știu eu? Doar că… avem o singură viață.

Ridică încheietura stângă și lumina de la ecranul calculatorului se reflectă pe brățara grea de cupru cu un model geometric repetitiv.

— Fiul meu ar fi împlinit șaptesprezece ani mâine. Am fi sărbătorit. În schimb, brățara aceasta este tot ce mi-a mai rămas de la familia mea. Dacă aș fi în locul tău, m-aș bucura de viață. Nimeni nu poate prezice viitorul.

James o privi pe Kendra, care își ascundea atât de bine emoțiile în spatele eficienței. O viață alături de Sara… simplul gând îi trimitea fiori în tot corpul. Dar făcu o grimasă și porni microfonul.

— Rudy?

— Te-am sunat cât de repede am putut, se auzi vocea lui Rudy din consolă. Ai descoperit ceva?

— Cred că C-341 se leagă prea strâns.

— Sunt de acord. Nici testările cu antidot din Somalia nu merg bine.

— Somalia?

James simți o înțepătură – furia familiară provocată de zidul invizibil care-l separa de informațiile de la Washington.

— Ăă… da, zise Rudy, după care făcu o pauză. Acolo facem testările pe oameni.

— Eu cum de nu am știut despre asta?

— Ăă… credeam că știi… Rudy își drese glasul. În toate testele, moartea celulară este prea rapidă. Plămânii subiecților se atrofiază. Așa cum ne-ai avertizat tu atât de perspicace, problema ține de echilibru.

James clătină din cap.

— Corect. Legătura factorului de transcripție a fost în regulă în mediile noastre de cultură celulară. Dar, in vivo, comportamentul este clar diferit.

— Ai vreo idee?

— Trebuie să ne concentrăm pe modificarea succesiunii care leagă buzunarul hidrofob. Mi-au venit câteva idei pe care pot să ți le trimit. Dar țin cont de experiența ta privind structura ADN-ului.

— *Perfecto*[6].

— Și încă ceva, Rudy.

— Da?

— E evident că eu nu am nicio putere… dar poate că tu ai. Crezi că ai putea să-i convingi să ne lase să creștem Gen4 în laborator? Nu înțeleg de ce ne concentrăm atât de mult pe mașinării. Până nu suntem siguri că avem partea de biologie corectă…

— James… în alte condiții, aș fi de acord cu tine. Dar e de înțeles de ce militarii sunt atât de concentrați pe roboți.

— E de înțeles? Poate că *tu* înțelegi, dar…

— James, nu vom avea suficient timp să testăm eficacitatea pe termen lung a antidotului la adulți. L-ai auzit pe general la întâlnirea din această dimineață. Deja vorbim despre apocalipsă. Trebuie să progresăm cu Gen5.

James își frecă barba nerasă și privi spre tavanul jos al clădirii care semănă din ce în ce mai mult cu o închisoare. Se trezi gândindu-se la părinții lui – la sărbătorile ratate, la toate

---

[6] În din spaniolă „perfect”. (n.tr.).

scuzele. Îi văzuse doar o dată, în iunie, când tatăl lui împlinise șaptezeci de ani. Încă nu știau că este în Los Alamos…

Clipi. Concentrează-te. Rudy avea dreptate. Roboții erau aliații lui în această luptă. IC-NAN era singurul lor inamic, laboratorul Kendrei, zări pe un ecran mic fața pistruiată a unei tinere reporterițe care se afla în Germania.

— Am primit informații despre o „gripă mortală” în anumite părți din Rusia, cu simptome suspect de asemănătoare cu cele recent întâlnite în nordul Indiei, spunea ea.

Trebuia să recunoască – cel mai probabil nu va avea niciodată opțiunea pe care și-o dorea cel mai mult: să planteze o colonie umană „normală” pe Pământ, părinți și copii care să supraviețuiască epidemiei împreună. Și ce era și mai rău, șansele de a-i salva pe cei pe care-i iubea erau aproape inexistente.

Încărcă fișierele pe calculatorul Kendrei și îi trimise lui Rudy secvența de ADN pe canalul securizat.

— Am nevoie de somn, mormăi el.

— *Dulces sueños*[7], James, răsună vocea moale a lui Rudy.

14.

IUNIE 2065

Kai îi privi neliniștit pe Sela și pe Kamal, în timp ce ațâța jarul care era aproape să se stingă. Ajunseseră la un echilibru. În fiecare zi, era împărțit între dorința arzătoare a Selei de a hoinări și reticența lui Kamal. Făcuseră un pact – nimeni nu avea să fie lăsat singur. Dar asta însemna că trebuiau să rămână mereu împreună, chiar și atunci când nu cădeau de acord când și unde să meargă.

— Nu o să găsim niciodată pe nimeni dacă stăm, pur și simplu, aici! îi certa Sela.

— Eu așa v-am găsit, zise Kamal, zâmbind ușor. Naga mi-a zis că apa îi va atrage și pe alții. Și așa a fost. Trebuie să cred în continuare că va face asta.

Probabil Kamal avea dreptate, dar asta nu-l făcea pe Kai să se

[7] Vise plăcute (lb. spaniolă).

simtă mai bine. La urma urmelor, Kamal așteptase trei ani de zile ca el și Sela să apară. Iar Naga nu-l avertizase și că izvorul va seca la un moment dat?

— Au! țipă Sela, aruncând cheia uzată la pământ. Lucra de ceva timp la motocicletă, încercând să-i îndrepte furca strâmbată. Se dădu înapoi cu degetul mare în gură. Trebuie să plec și să caut măcar o cheie nouă.

— Nu cred că azi este o zi bună, spuse Kai, cât de calm putu.

— De ce nu?

Sela se întoarse spre el, cu pumnii strânși, așezați pe șolduri.

— Eu doar… Aerul are un miros ciudat…

Kai o înfruntă. Noaptea trecută, când se întorsese de la izvorul lui Kamal, cu brațele pline de bidoane umplute până la refuz și sticle cu apă, observase o schimbare. Vântul bătuse tare în ultimele zile, dar fusese un vânt cald. Acum bătea dinspre nord, rece și uscat. Noaptea, temperatura scăzuse la cel puțin -1°C, schimbare care nu era neobișnuită în deșert, dar care era ciudată pentru această perioadă a anului. În direcția drumului, cerul albastru strălucea. Dar umbrele de la baza povârnișului erau stranii. Electricitatea din aer îi ridica părul de pe mâini.

Kamal scoase nasul din fum.

— Kai are dreptate. Miroase a furtună.

— Dar cerul este senin! protestă Sela. Lovi cu piciorul în nisip, nerăbdătoare. Apoi se întoarse spre mama ei. Și tu ești la fel de rea ca ei. Ce vrei să spui, nu trebuie să călătorim azi? Nu mergem departe.

Se urcă pe motocicletă și porni la drum, cu Alpha-C în urma ei.

Kamal se uită în urma ei, demoralizat.

— O să fie bine, îi spuse Kai. O să aibă Alpha grijă de ea.

— Dar am promis că nu o să ne separăm.

— O să fie bine, repetă Kai cu toată convingerea de care era în stare. Dar nu era nici el prea sigur. E frig. Hai să mutăm focul în peșteră. Se ridică și strânse pătura de pe jos. Kamal, ce spune prietena ta șarpe despre vremea asta ciudată?

— Nu am mai vorbit de luni de zile – de când ați sosit voi, răspunse Kamal. Îi e teamă să se apropie.

— Probabil știe că ni s-ar părea delicioasă! râse Kai. Dar imediat regretă. Îmi pare rău…

— Ba nu, nu-ți pare.

Kamal zâmbi.

Kai se așeză în genunchi, în mijlocul peșterii, și începu să așeze rămurelele – încercând să nu se mai gândească la Sela.

— Ai putea să mă înveți să fac și eu chestia aia? Medi…

Kamal luă jar din focul de afară și aprinse rămurelele.

— Meditație? Așa cum ți-am zis, nu prea am mai făcut de când ați venit voi.

— Dar cum e? E ca atunci când vorbim cu Mamele noastre? întrebă Kai.

— Nu… Nu se face prin cuvinte.

— Prin imagini? E ca un vis?

— Este un loc. O senzație. O experiență. Este o existență, dar într-o lume diferită.

— Cum ajungi acolo?

— La început, Mama m-a învățat să mă concentrez pe respirație și pe bătăile inimii. Dar a început să-mi fie frică. Dacă atunci când stăteam acolo respirând și visând… dacă se întâmpla ceva? Nu o puteam auzi pe Mama. Dacă i se întâmpla ei ceva? Propria-mi inimă devenise inamicul meu, bătea din ce în ce mai repede. Kamal închise ochii și își odihni mâinile pe genunchii osoși. Dar apoi m-a învățat o altă tehnică. O cale prin care să văd totul în același timp. O cale prin care să văd lucrurile pe care nu le-am observat niciodată înainte.

— Ca șerpii vorbitori.

— Și schimbarea asta din aer.

Kamal deschise ochii și îl privi pe Kai.

— O simți și tu, nu-i așa?

Kai se uită spre intrarea în peșteră. În apropiere, Rosie și Beta stăteau de veghe, lumina spălăcită a soarelui strălucind pe părțile lor laterale. Simți un fior pe șira spinării, dar nu genul de fior provocat de răcoarea vântului.

— Da. Și lumina. E… altfel.

Kamal stătea în picioare acum și se apropie de intrare, uitându-se neliniștit la Mama sa. După o scurtă pauză, se întoarse spre Kai.

— Tocmai am întrebat-o pe Mama dacă n-ar trebui să zburăm să o găsim pe Sela, murmură el. Dar ea zice că nu sunt condiții bune. Alpha-C nu a vrut nici ea să plece. E ceva în neregulă…

Kamal puse un picior afară, apoi se dădu înapoi, tresărind.

— Au!

O rafală de vânt străbătu zona liberă, ridicând în aer pietricele și lovindu-le de părțile laterale metalice ale roboților. Se întorcea Alpha? Trecând pe lângă Kamal, Kai se uită spre sud. Nu se vedea nimic. Apoi spre nord.

Rămase cu gura căscată. Sus de tot, deasupra șoselei, se învârtea un nor negru, cu marginile vălurite întipărite pe fundalul senin al cerului. În timp ce privea, un fulger lumină norul monstruos din interior.

— Te rog să intri în cocon, îl anunță Rosie.

— Dar o să fiu în siguranță în peșteră…

— Nu e sigură, spuse ea categorică.

Cei doi roboți se rostogoliră spre ei, apărându-i de atacul nisipului și al pietricelelor. Kai îl așteptă pe Kamal să iasă primul, după care se avântă în vârtej, cu pătura înfășurată în jurul capului. Urcă pe șenilele lui Rosie, strecurându-se stângaci prin trapa care îl aștepta larg deschisă. Se așeză în scaun și se lăsă în jos în timp ce Mama închise trapa.

Înăuntrul coconului era liniște – se auzeau doar bubuitul pulsului în urechi și zgomotul distant al pietrelor ascuțite care se loveau de părțile laterale ale lui Rosie. Uitându-se afară, îl văzu pe Kamal intrând cu membrele lui deșirate prin trapa deschisă a Mamei sale.

— Ce e asta? o întrebă pe Rosie.

— Haboob.

— Ce?

Rosie făcu o pauză, timp în care un val de pietricele lovi trapa.

— Integritate menținută, zise ea. Un haboob este o furtună de nisip.

— Cât o să dureze?

— Nu se știe. Se inițiază filtrarea aerului.

Prinzându-se de scaun, Kai simți un gol în stomac și o senzație de greață.

— Cum rămâne cu Sela?

— Nu se știe.

— Dar e cu Alpha-C. O să fie bine…

Rosie nu răspunse. De undeva de sub consola ei frontală se auzi un huruit slab în timp ce aerul de afară devenea negru ca funinginea. Coconul se întunecă. Kai privi consola până când nu mai putu distinge nimic în afară de câteva luminițe verzi la baza ei. Puse mâna pe fereastra trapei din fața lui și așteptă să se

lumineze.

— Poți să pornești ecranul de pe trapă?

— Protocol de urgență. Toate sistemele electronice neesențiale au fost dezactivate.

Dezactivate… Rosie nu mai făcuse asta niciodată. Închise ochii strâns și încercă să-și calmeze răsuflarea și mintea. Își aduse aminte ce-i spusese Kamal în legătură cu meditația. Urmând exemplul Mamei sale, își dezactivă sistemele neesențiale. Cu toată voința lui, și le imagină pe Sela și pe Alpha tefere și nevătămate.

15.

MAI 2053

Rick fu trezit de sunetul unei sirene care urla pe stradă. Întinse brațul, dar nu găsi în dreapta lui decât păturile calde. Rose nu era acolo.

Trase adânc aer în piept, inhalând mirosurile familiare din apartamentul ei din San Francisco – aroma delicată de conifer de pe noptieră, aromele mai puternice de eucalipt care veneau de afară pe geam și mirosul de cafea din bucătărie. În ultimul an, renunțaseră să mai pretindă că duc vieți separate. El profitase de fiecare oportunitate ca să petreacă timpul cu ea – chemând-o pentru diverse întruniri inutile la Washington și la Los Alamos și vizitând de multe ori institutul de la Presidio ca să „verifice evoluția”.

În celălalt capăt al camerei, proteza lui stătea sprijinită de perete, lângă ecranul televizorului, unde se derula încet prognoza meteo pentru întreaga țară. Prin ușa întredeschisă se auzea dușul. Afară, drona sirenă se îndepărtă în susul Divisadero Street, iar bătăile inimii i se potoliră.

Ușa de la baie se deschise și Rose intră în cameră, cu părul ei lung înfășurat într-un prosop.

— Te-ai trezit devreme? întrebă el.

— Am emoții.

— Din cauza prezentării?

— Da, printre altele.

— Ți-am spus, e doar o formalitate. Toată lumea și-a primit deja ordinele. Li se dă șansa să pună întrebări, dar nu trebuie, de fapt, să răspunzi la niciuna. Și o să fiu acolo, alături de tine.

— Ți-am mai spus, Rick, nu prea pot să mă obișnuiesc cu felul în care faceți voi lucrurile.

— *Noi*? Dar și tu ești una dintre noi, nu-i așa?

Rick întinse mâna pe noptieră să caute cutiuța de metal în care se odihnea inhalatorul.

— Apropo, ți-ai luat doza?

— Da, imediat după ce m-am trezit. Urăsc gustul ăla…

— Nu are niciun gust.

Rose se așeză pe noptieră și începu să-și șteargă părul cu prosopul.

— Nu și pentru mine. Are gust de… chimicale. Nu-ți faci deloc griji în privința lui?

Rick examină cutia cu laturile aurii goale, pe care era o singură etichetă: „C-343”. Veniseră vești de la Washington. Testările preliminare erau complete. Cea mai recentă versiune a antidotului nu avea să-i omoare. Poate că nici nu avea să-i salveze, dar era tot ce aveau. Tot personalul care lucrase la proiect și care primise autorizația avea ordin să ia antidotul.

— Nu-mi fac griji pentru asta mai mult decât pentru alte lucruri…

Din câte știa el, nu era nicio urgență – deocamdată. Făceau asta ca să fie cu un pas înaintea la ce ar fi putut să se întâmple. Agenții Organizației Mondiale a Sănătății trimiseseră organisme din sol care aveau secvența IC-NAN, culese dintr-o rezervație naturală de lângă Roma. Dar, până acum, aceasta era singura identificare pozitivă a IC-NAN-ului în afara sudului Asiei și Orientului Mijlociu. Primiseră rapoarte care descriau apariția unor „boli respiratorii ciudate” în orașele rusești de la Marea Caspică și noi rapoarte despre o „gripă incurabilă fără febră” veneau cel mai la nord din Berlin și cel mai la est din Japonia. Dar niciunul dintre acestea nu fusese legat până acum de IC-NAN. Și încă nu apăruseră cazuri pe teritoriul SUA, Americii de Sud sau al Canadei.

Rose se întoarse spre el și-l mângâie pe obraz cu o mână caldă. Se încruntă.

— Ai auzit sirenele alea azi-noapte?

— Nu chiar, spuse el, zâmbind. Am fost prea ocupat.

— Vorbesc serios. Le aud tot timpul, având în vedere că sunt toate centrele astea medicale în josul străzii. Dar noaptea trecută au fost mai multe decât de obicei.

Rick mai aruncă o privire ecranului video din cameră: un reportaj despre ultimele evaluări privind Flexcoin. Clătină din cap.

— Probabil că a fost din nou una dintre sărbătorile astea stradale nebunești. De fiecare dată când Lasers câștigă…

Rose luă o perie de pe noptieră și și-o trecu ușor prin păr.

— O să fie trist să plec din Presidio, spuse ea. Dar abia aștept să predau comanda altcuiva și să lucrez cu normă întreagă la Los Alamos.

— Trebuia să se întâmple de mult asta, răspunse Rick. Zborurile asta la San Francisco m-au cam obosit.

Rose îl lovi jucăuș cu peria pe umăr.

— Știi că îți place. Dar, oricum, va fi minunat să lucrez cot la cot cu Kendra. Mai avem multe lucruri de făcut pentru Gen5…

Rick simți o vibrație și se uită la telefonul de la încheietură.

— E Blankenship, mormăi el. Trebuie să răspund.

Apăsă pe ecran și îl aprinse, lumina verde reflectându-i-se pe față.

— Alo?

— Rick. Încerc să dau de căpitanul McBride. Ești cu ea acum? Privirea îi alunecă pe spatele curbat al lui Rose în timp ce ea se ridică de pe pat.

— Da. Da, sunt cu ea…

— Avem o problemă. Avem nevoie de ea aici.

— *Acolo*? La Washington?

— Nu pot să intru în detalii pe linia asta. Cât de repede poate să ajungă aici?

Rick se ridică și privi în ochii lui Rose care se întorsese cu fața la el.

— Ăă, nu sunt sigur. Trebuie să ajungă la aerodromul federal. La ora asta, s-ar putea să ne ia cel puțin o oră…

Stânjenit, se dădu jos din pat și se întinse să-și ia cămașa de pe podea.

— Sunteți la centrul Presidio?

Rick făcu o pauză înainte să răspundă.

— Nu, la ea acasă.

Spre surprinderea lui, Blankenship nu ezită deloc înainte să

răspundă.

— La apartamentul ei? Da, am adresa aici. North Point Street.

— Da.

— Va ajunge o mașină acolo în cincisprezece minute. Asigură-te că este gata.

— Vin și eu?

— Nu. Avem nevoie doar de personalul care se ocupă de securitatea cibernetică. Tu să te ocupi în continuare de treburile de acolo. O să-ți pot spune mai multe în după-amiaza aceasta. Pe linia de la birou a căpitanului McBride. La ora 15, ora Pacificului.

— Deci… domnule? Să continui eu cu prezentarea pe care a pregătit-o căpitanul McBride?

— Da. Și să faci și pasul următor. Restricționarea accesului. Presidio s-ar putea să fie mai important acum ca niciodată.

Blankenship închise.

Rose se uita la el acum, cu părul castaniu ud căzându-i în valuri pe spate.

— Te ajut eu să împachetezi, murmură Rick.

— Nu, zise ea, punând ușor o mână pe brațul lui. E mai bine dacă stai deoparte.

În timp ce Rick își puse proteza la loc și își trase pantalonii peste piciorul care îl durea, Rose își prinse părul, se îmbrăcă în uniforma militară și băgă într-un ghiozdan mic cu însemnele guvernului trusa de toaletă și un schimb de haine. La sfârșit băgă tableta în buzunarul ei securizat. Mâinile îi tremurau în timp ce își umplea termosul cu ce mai rămăsese din cafeaua de Sumatra.

Rick îi dădu o cutie de antidot în timp ce coborau scările.

— Ia una de rezervă, zise el.

Ea zâmbi slab și o băgă în buzunar.

— Mersi.

Afară se mai auzi o sirenă – o altă ambulanță care își croia drum pe șoseaua aglomerată. Mașina trimisă de guvern era lângă trotuar, cu un ofițer la volan.

Rick o ținu pe Rose de brațe și simți cum tremură în haina subțire. O sărută ușor.

— Ne vedem curând, da? șopti el. Să mă suni când ajungi acolo.

— Sigur, zise ea, cu ochii strălucind. Cât de repede o să pot.

În timp ce mașina pleca, îi văzu chipul abătut; Rose nu voia să plece – nu așa. Ridică mâna la buze. Și el își imagină un sărut, plutind acolo în aer, în timp ce mașina se îndepărtă în viteză.

•

Rick se plimba ca un leu în cușcă în biroul mic al lui Rose de la etajul al doilea al Institutului Presidio. Semnul de afară de pe gazon susținea cu mândrie misiunea institutului: *Promovăm pacea și antrenăm noi lideri.* Dar venise aici ca să ajute la comunicarea noilor ordine – și ca s-o ajute pe Rose să anunțe o schimbare la comandă. Pe neașteptate, trebuia s-o facă fără Rose. Și, colac peste pupăză, trebuia să înceapă ultima etapă pentru securizarea terenurilor din Presidio.

În fața echipei militare de la Presidio, bâjbâi aceeași prezentare pe care o ajutase pe Rose să o învețe, adăugând în grabă propria lui explicație cu privire la restricționarea accesului. Explică faptul că Presidio era acum preluat în totalitate în mod oficial și că un nou comandant va ajunge în scurt timp. Explică de ce institutul fusese înconjurat de un gard enorm cu sârmă ghimpată, mai puțin în dreptul porților, și de ce porțile aveau să fie de acum înainte păzite – pentru că, printre alte lucruri, o stare de alertă de Gradul 4 presupunea depozitarea de muniție.

Explică totul, mai puțin motivul pentru care erau necesare toate astea.

Erau militari. Nu trebuiau să știe de ce – trebuiau să știe doar ce se întâmpla. Totuși, își dădea seama că membrii echipei erau neliniștiți. Nu-i de mirare că se întrebau de ce el, un general, și nu căpitanul McBride le făcuse prezentarea. Se întrebau unde plecase Rose. După ședință, îi văzu șoptind pe holuri și oprindu-se ori de câte ori se apropia de ei. Nu aveau habar ce se întâmpla, iar el nu le dădea niciun răspuns.

Doamne, nici măcar nu *avea* toate răspunsurile. Cuvintele lui Blankenship îi rămăseseră în minte. *Presidio s-ar putea să fie mai important acum ca niciodată.* Ce a vrut să spună cu asta? Și de ce închideau Presidio atât de curând? Încă aștepta apelul generalului.

Ceva străluci în lumina palidă, aruncând reflexii colorate prin cameră. Se apropie de fereastră ca să ia femeia micuță și argintie cu aripi, făcută din pene delicate de metal, prinsă de un lanț subțire de mânerul geamului. *Hopi,* se gândi el, aducându-și

aminte de povestea pe care i-o spusese Rose despre pilotul amerindian.

Telefonul de pe biroul lui Rose vibră. Fără să se gândească, băgă lănțișorul în buzunar și traversă camera să răspundă.

— Da?

— Rick? Sunt Joe.

— Da.

Joe. Generalul Blankenship era Joe acum.

— Ai reușit să închizi baza?

— E în progres. Rose este la Washington?

— Tocmai a ajuns. Dar, Rick… avem probleme mari.

— Ce…?

— A fost un hacker. Sub acoperire. La Fort Detrick. Au aflat.

— Cine a aflat?

— Se pare că rușii. Și oricine altcineva cu care sunt aliați. Vocea lui Blankenship suna tânguitoare, înecăcioasă. Au avut acces la istoricul IC-NAN, fișierele de urmărire a bacteriilor archaea, proiectul cu antidotul. Totul. Știu despre Tabula Rasa, despre proiectul IC-NAN. Sam Lowicki crede că e doar o chestiune de timp până vor pune lucrurile cap la cap în privința epidemiei de acolo și ne vor acuza că i-am atacat la ei acasă.

— Los Alamos. Mintea lui Rick trecu pe pilot automat. Știu despre legătura cu Los Alamos?

— Nu. Nu din câte ne putem noi da seama. Informațiile cu privire la fiecare parte din proiect au fost compartimentate. Au intrat doar în calculatoarele de la Fort Detrick.

— Dar convorbirile dintre Said și Garza?

— Toate au fost compartimentate.

— Dar trebuie să-i alertăm pe cei de la Los Alamos, nu-i așa? Pentru orice eventualitate?

— Tocmai am vorbit cu șeful securității proiectului Noul Început.

— Kendra Jenkins?

— Da. A monitorizat îndeaproape toate legăturile de comunicare din și spre centru. Am decis să-i dăm ordinul să le închidă la miezul nopții, pentru orice eventualitate. Toate legăturile neesențiale vor fi tăiate și doar personalul nostru va avea acces la site până aflăm că totul e sigur.

— Unde e dr. Garza?

— La Los Alamos. Acum două zile, a însoțit livrarea antidotului

pentru toți cei de acolo.

— Și Gen5?

— Dr. Garza a livrat și embrionii Gen5 la Los Alamos. Sunt gata să plece. Dar încă sunt păstrați la rece. Roboții Gen5 nu sunt gata încă…

Rick se așeză și își duse mâna la frunte.

— Generale…

— Da?

— Rose e în siguranță? Îmi puteți garanta siguranța ei?

— E la fel de în siguranță ca oricine altcineva de aici. La fel de în siguranță ca mine. Te pot asigura de asta.

Capul începu să-i zvâcnească și Rick trase încet aer adânc în piept. Nu-l linișteau prea mult vorbele generalului. Dacă rușii știau despre Tabula Rasa, era posibil să nu mai piardă timpul să provoace Washingtonul să publice ceea ce știa. Puteau, pur și simplu, să aleagă să distrugă sursa probabilă a agentului biologic pe care o suspectau și să pună întrebări mai târziu. La urma urmei, nu asta făcuseră SUA întotdeauna, cu astfel de informații, când venea vorba de armele chimice secrete ale Rusiei? Nu era nimeni în siguranță, cu atât mai puțin Rose, dacă încă se afla la Fort Detrick.

— Și eu? mormăi el. Care sunt ordinele mele?

— Nu ai niciunul deocamdată. Fii pe poziții și supraveghează tot ce se petrece acolo. O să te sun iar de-ndată ce voi afla mai multe.

16.

James se lăsă pe spate și se frecă la ochi. Cu excepția luminii albastre de la ecranul calculatorului și a celei de la neonul strălucitor care se zărea pe sub ușa laboratorului de biologie din Los Alamos, biroul lui era cufundat în întuneric. Întinse mâna și luă din sertarul de sus al biroului o cutiuță albă de carton al cărei capac îl deschise cu degetul mare. Înăuntru se aflau două recipiente. Într-un compartiment separat era o eprubetă de plastic în formă de L, cu o deschidere rotundă. Scoase unul dintre recipiente și îl ridică în lumina ecranului. C-343. Își aminti instrucțiunile lui Rudy privind mărirea dozajului. *Sunt o sută de doze în fiecare cutiuță. Atașezi inhalatorul, apeși pe buton și*

inspiri adânc. Trebuie să-l folosești doar o dată pe zi. Ar trebui să fie suficiente acolo să ajungă până facem altele. Potrivi inhalatorul în dreptul unuia dintre recipiente și inspiră adânc, simțind pe gât un gust amărui. Se ruga să fi găsit formula corectă.

Implementarea unităților staționare Gen4 fusese amânată în timp ce el și Rudy lucrau la problemele secvenței NAN. Și cum trei luni trecuseră cât ai zice pește, se împăcase cu ideea că Gen4 nu avea să fie implementat niciodată. Presupunerea că vor exista supraviețuitori umani care să crească acei copii nu mai era sustenabilă. Gen5 trebuia să fie următorul lor pas. Echipa lui Rudy de la Fort Detrick efectuase transformările genetice pe embrionii candidați, verificând genomul fiecărui embrion rezultat pentru a se asigura că secvența NAN fusese încorporată. Într-una dintre călătoriile sale în est, James alesese personal embrionii cei mai viabili. Pregătiți, aceștia erau acum închiși bine într-un congelator din spatele clădirii XO-Bot.

Pe ecran, James verifică iar și iar secvența de gene ale embrionilor. Potrivit Kendrei, roboții Gen5 nu aveau să fie gata să-și primească încărcăturile în următoarele luni. Dar din punctul de vedere al lui James, era în regulă. Doar gândul că aveau să pună în funcțiune Mamele, să fie însuflețite și autonome, îl irita.

Clătină din cap. Îngrijorările lui cu privire la roboții Gen5 nici nu se puteau compara cu teama că secvența C-343 putea să fie încă imperfectă. Dar nu mai avuseseră timp pentru alte testări. Acum, viețile bebelușilor Gen5 depindeau de reușita secvenței C-343. De câteva zile, cei care aveau acces la antidot deveniseră noii cobai. După doar două luni de „testări preliminare” în Somalia, acum James era și el un cobai.

— James, scuză-mă că te deranjez.

Ridică privirea și o văzu pe Kendra stând în ușă, cu o tabletă subțire în mână.

— Monitorizam rețeaua electrică și voiam să mă asigur că tu ești aici înăuntru.

— E târziu. Nu mai e nimeni aici decât noi, fantomele.

— Nu vorbi așa, James. Trebuie să gândim pozitiv.

În lumina slabă, James studie fața de obicei plină de viață a Kendrei și îi văzu încruntarea.

— E vreo problemă? întrebă el.

Kendra oftă.

— Au spart sistemele de la Detrick. James, trebuie să închidem totul o perioadă până ne asigurăm că suntem în siguranță.

James se îndreptă în scaun.

— O spargere? Dar cine? Ce au luat?

— Nu au *luat* nimic. Dacă luau, ofițerii pe cibernetică i-ar fi prins mai repede. Dar au stat acolo o perioadă, căutând peste tot. Oricum, datele despre IC-NAN au fost compromise.

— Fir-ar să fie!

James se ridică în picioare și începu să se plimbe prin birou.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cei de la Detrick au descoperit asta azi-dimineață, răspunse Kendra, încruntându-se. Generalul Blankenship s-a tot gândit dacă ar trebui să închidem totul și aici. Dar am primit confirmarea în această după-amiază. Am petrecut ultimele ore încercând să găsesc cea mai bună cale de a face asta fără zarvă prea mare.

— Rudy e încă aici?

— Sunt aici, spuse Rudy intrând pe ușa din spatele Kendrei. Am primit un apel de la generalul Blevins. Mi-a zis să stau aici. Se pare că intrăm în izolare?

— Da, spuse Kendra. De fapt, vom închide toată zona Los Alamos, nu doar XO-Bot. Și, James, va trebui să-ți închid calculatorul pentru o scanare de securitate.

James se holbă la ecran, la micile simboluri albe care zburdau pe el. Se gândi la Sara, care era acasă și nu știa nimic despre toate astea.

Când ajunsese prima dată la Los Alamos, guvernul îi oferise un bungalow modest dincolo de podul Omega, de unde putea vedea laboratorul. Deși nu era prea mult, era mai bine decât apartamentul pe care îl împărțise cu Rudy în Harpers Ferry și, în plus, putea să ajungă repede la serviciu cu mașina. Apoi, cu câteva săptămâni în urmă, îi ceruseră să se mute într-o locuință improvizată din clădirea XO-Bot. În schimb, ascultase sfatul Kendrei – și din dorința de a petrece cât mai mult timp cu Sara, se ducea la apartamentul ei ori de câte ori avea ocazia, noua lui casă secretă fiind încă un lucru pe care trebuia să i-l ascundă. Dar nu o mai văzuse pe Sara de câteva zile – plecase săptămâna trecută la Caltech pentru un seminar, iar miercuri

anunțase că era bolnavă.

— Dar restul personalului?

— O să închidem la miezul nopții. Adică în mai puțin de o oră. Până nu aflăm mai multe, doar noi cei care știm de Noul Început vom avea acces pe poarta podului Omega sau pe poarta din sud – tu, eu, Rudy și Paul MacDonald… Vom avea nevoie mai ales de Mac, să menținem clădirea funcțională în caz de urgență.

— Urgență?

— Am primit ordin să fim în alertă. Ni s-a ordonat să fim pregătiți pentru o închidere prelungită. Și de la general am primit ordinul să protejăm codurile-sursă pentru Gen5, orice ar fi.

— Sper că se va termina în curând. Trebuie să le pregătim pentru lansare…, comentă Rudy.

— Da.

Kendra se uită la tabletă, lumina ei albăstruie reflectându-se pe ochelarii cu rame bleu.

— Această breșă este o problemă imensă. Cineva știe acum despre IC-NAN. Și dacă au făcut vreo legătură între Detrick și Los Alamos, s-ar putea să creadă că suntem și noi implicați. Dar ar fi păcat ca această închidere să întârzie programul Gen5. M-am atașat de Mame. Și de Rose McBride.

— Am auzit că este genială, spuse Rudy.

— Nu este doar un programator excelent, ci și psiholog. Pentru cineva care nu știe prea multe despre Inteligența Artificială, a creat niște lucruri extraordinare.

În timp ce vorbea, Kendra scana rețeaua, degetele zburându-i pe suprafața netedă a tabletei.

James începu iar să se plimbe. Știa că echipa lui McBride se dedicase în totalitate programului Gen5 încă de când se transferase el la Los Alamos. Ca să asigure siguranța și confortul unui omuleț în compania unui robot, echipa profitase de orice inovație în mecanica relației om-mașină, de fiecare programare de siguranță care putea să asigure supraviețuirea unui om – în cazul în care robotul său îngrijitor nu mai era. Folosiseră orice dezvoltare promițătoare din cadrul teoriei de învățare, feedbackului biologic și rețelelor neuronale artificiale, care se aplicau atât mașinilor, cât și oamenilor. La fel cum un copil învață de la mama lui, acest nou copil avea să învețe de la robotul său. Iar el va răspunde fiecărei nevoi fizice a copilului.

— Presupun că ai auzit de personalități, nu? îl întrebă Rudy.

— Personalități?

James aprinse lumina de la birou, făcând-o pe Kendra să clipească.

— De mult s-a încercat păstrarea mai îndelungată a unei minți. A unei conștiințe. Bineînțeles că nu sunt sigur. Dar cred că dr. McBride a făcut progrese mari în această privință, zise Rudy.

— Cum așa?

— A devenit deja un obicei ca femeile care se pregătesc să plece în misiuni în spațiu sau în misiuni militare periculoase să-și conserve ovulele, în cazul în care procesul normal de procreare s-ar putea să nu mai fie posibil pentru ele, odată ce se întorc la viața civilă.

— Da, știu despre donatori...

— Dr. McBride a făcut un pas înainte ca să păstreze viețile donatoarelor ei. Ea îi spune Codul Vieții.

Codul Vieții. James zâmbi, gândindu-se la termenul învechit, care fusese cândva folosit și în genetică.

— Dar este doar un program pe calculator.

— Așa este, spuse Kendra. Totuși, este ciudat... Când ascult cum vorbește unul dintre acești roboți... dacă închid ochii, îmi este greu să cred că este doar o mașină.

— Aa, oftă James. Nu cred că am avut vreodată vreo conversație cu unul... Se cutremură. La asta se ajunsese? Oameni păstrați în coduri? Dr. McBride a avut vreodată copii?

— Nu... Aceștia vor fi copiii ei. Dacă vom reuși vreodată să-i inițiem, răspunse Kendra. Lovi ușor tableta cu arătătorul. Se pare că avem noroc. Nu mai găsesc pe nimeni în clădirea XO-Bot în momentul de față. Iar celelalte clădiri sunt deja securizate.

James simți o vibrație la brațul stâng și se uită la micul ecran luminat de la telefon. *Tata.*

— Scuze, trebuie să răspund, murmură el, ieșind pe hol unde era semnalul mai bun.

Deși știa că în California abia era trecut de ora zece, părinții lui stăteau rar peste ora nouă. Și foloseau rar telefonul.

— Tată? Ce e? De ce suni atât de târziu?

— James, tu ești?

Vocea tatălui său era răgușită, abia dacă-l auzea.

— Da...

Se lăsă liniștea la celălalt capăt. Și-l imagină pe tatăl său ghemuit în bucătăria întunecată din căsuța lor și James simți cum începe să-i bată inima tare. Era ceva în neregulă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu voiam să te sun la ora asta. Aș fi așteptat până mâine-dimineață. Dar mama ta, ea...

— E bolnavă?

— A fost diagnosticată cu gripă. Cu câteva săptămâni în urmă. Am crezut că se face bine. Dar acum, deși nu are febră, nu se poate opri din tușit. Și scuipă sânge…

— Tată. Lui James i se înmuiară picioarele și trebui să se sprijine de zidul cenușiu din spatele său. Vin acum. Ajung cât de repede pot. Dar trebuie să-mi promiți. Trebuie s-o duci la spital imediat. S-o conecteze la un aparat de respirație artificială. Poți să faci asta?

— Dar e prea bolnavă să se miște…

— Cheamă o ambulanță.

— O să conduc eu.

— Nu. Cheamă o ambulanță. Și să ții telefonul lângă tine. Te sun imediat ce plec de aici.

James se întoarse în birou. Rudy și Kendra plecaseră de acolo și ecranul calculatorului era gol. Îl opri și luă cutiuța albă cu antidotul. O băgă în servietă și își luă haina.

În curând, picioarele îl duceau pe hol spre intrarea principală, în timp ce se gândea la cele mai groaznice posibilități. Pneumonie? Cancer la plămân? Își aminti vag de ceva ce auzise la cantină în acea după-amiază, în timp ce aștepta ca robotul barman să-i dea un espresso – ceva legat de o „gripă pe Coasta de Vest”. Dar orice ar fi fost *asta,* nu avea cum să fie IC-NAN. Încă nu primiseră rapoarte cu privire la cazuri de bacterii archaea infectate pe teritoriul SUA.

Tot ce știa era că trebuia să se ducă acasă.

17.

În timp ce taxiul îl luă din stația LAX și se îndreptă spre nord spre Bakersfield, James se gândi din nou la Sara. Ar fi trebuit s-o sune, să-i spună cel puțin unde era. De fapt, trebuia să le spună și Kendrei, și lui Rudy. Să plece așa, la miezul nopții – nu fusese

o idee prea bună. Duse mâna dreaptă la încheietura stângă.

La naiba. Îi dispăruse telefonul de la încheietură. Își aminti punctul de control de la aeroportul din Albuquerque, și micul dispozitiv lăsat de izbeliște în coș. Băgă mâna în servietă și simți marginea tare a cutiei de carton. Antidotul. Cel puțin încă îl avea; învelișul recipientelor reușise să-i păcălească pe roboții de control.

Deschise capacul suportului pentru telefon din taxi. Dar, ca de obicei, telefonul lipsea – companiile de taximetrie abia dacă mai puteau face față vandalismului. Extenuat, se prăbuși pe spătarul banchetei. Nu reușise să prindă un avion care pleca din Albuquerque decât abia la ora 2:30 a.m. Încercase să-l sune pe tatăl lui înainte să ajungă în fața scanerului cu infraroșu și să treacă în grabă de agenții de securitate de la aeroport. Dar nu îi răspunsese. Și acum nu mai avea cum să-l sune, nici pe el, nici pe altcineva.

Se trezi când taxiul fără șofer opri. O luase pe o stradă lăturalnică și atunci zărise indicatorul pentru spitalul Bakersfield. Dar intrarea principală a clădirii era blocată de o mulțime imensă aflată acolo.

— Lasă-mă aici, zise el.

Simți cum centurile de pe banchetă se desfac în timp ce taxiul oprea lângă bordură, așa cum îi spusese. Pe spatele scaunului din fața sa, niște LED-uri roșii clipiră și scoaseră bonul, în timp ce el atinse cardul de cititor.

— Vă mulțumim, spuse o voce metalică de femeie.

James ieși afară, și ochii începură să-l usture din cauza aerului plin de polen. Cu servieta în mână, trecu printre niște tufișuri și se îndreptă spre un cort alb mare care bloca intrarea spre camera de gardă.

În cort, o mulțime de oameni se mișcau printre cabinetele improvizate, iar asistentele, purtând mănuși, luau presiunea arterială și pulsul pacienților, le verificau temperatura și le examinau pielea, gâtul și ochii, trecând cu rapiditate observațiile pe tablete. James se uită peste capetele lor plecate, în căutarea pălăriei de tweed a tatălui său. Mergând aplecat, își continuă drumul pe hol spre ușile mari care duceau la camera de gardă. Dar ușile erau păzite de doi bărbați îmbrăcați în niște uniforme kaki, cu pistoale la șold. Miliția.

— Ne pare rău, domnule, zise unul dintre gardieni blocându-i

drumul. Va trebui să stați la rând.

— Îl caut pe tatăl meu.

Celălalt gardian se uită la el.

— Numele?

— Al meu? James Said.

Bărbatul clătină din cap, după care introduse numele lui James la telefonul de la încheietură. Își aranjă casca, murmurând ceva în stația mobilă. Apoi se uită din nou la James.

— Dr. Grayson a spus să rămâneți pe loc. Va ieși ea imediat.

Grayson… unde mai auzise numele acesta înainte? James privi afară. Erau oameni de toate vârstele, dar cei bătrâni păreau în starea cea mai rea. Nemaiavând scaune cu rotile, infirmierele trebuiau să-i ajute în timp ce se chinuiau să se deplaseze de la mașinile lor parcate. Majoritatea tușeau – o tuse groaznic de uscată și devastatoare, neproductivă. Începu să transpire și pipăi antidotul în servietă.

— James?

Se întoarse și văzu o femeie scundă, cu ochelari, care purta un halat alb și un stetoscop la gât.

— Roberta?

O cunoștea pe Robbie de ani de zile, mai întâi ca prietenă în timpul liceului, iar apoi ca doctorul părinților săi. Dar era Robbie Waller pe atunci. Abia o recunoscu pe femeia palidă ale cărei fire de păr cărunt fluturau în briza ușoară.

— Tatăl tău mi-a spus să te caut, spuse ea gâfâind.

— Unde este?

— A trebuit să-l internăm.

— Și mama?

Femeia îi evită privirea.

— E la terapie intensivă. Haide. O să te duc la tatăl tău.

Robbie îi dădu o mască albastră de hârtie și își puse și ea una. Apoi se întoarse și porni dincolo de ușă, făcând loc tărgilor care treceau pe lângă ei.

— Ce se întâmplă? întrebă James.

O întrebare prostească. Dintre toți cei de aici, el era singurul care ar fi putut ști răspunsul.

Robbie se întoarse spre el în timp ce-și continuau drumul pe holul lung.

— Nu ai auzit? Ajunseră pe un hol mai liniștit și mări pasul. La început, erau toate simptomele unei epidemii de gripă. Aplicația

HealthBot a CDC dădea notificări despre ea. Dar era ciudat. Nu se manifesta prin febră. Institutul de Sănătate a analizat purtătorii, încercând să depisteze un model. Totul s-a întâmplat în doar câteva zile. Sau, cel puțin, în aceste zile au început să vină oamenii. Lumea moare, James. Și nu doar în California. HealthBot a înregistrat morți și în Florida, și în Georgia. Îți spun sincer: vom avea nevoie de întăriri, și cât mai repede.

O luară la dreapta, pe un hol îngust, fără ferestre. Pe ambele părți, James vedea strălucirea metalică a altor tărgi.

— James, spuse Robbie, cu vocea înăbușită de mască, nu primim nicio informație clară de la CDC. Ce naiba?

— Eu… nu știu.

James simți că-i vine să vomite. Nu mințea. Nu știa ce se întâmpla în Atlanta. Dar dacă deja se întâmpla – dacă ăsta era, într-adevăr, începutul sfârșitului atunci CDC-ul se ținea, pur și simplu, de planul pe care fusese instruit să-l urmeze. Să închidă canalele de informare. Să ascundă pierderile. Să evite panica generală. Să spere la cea mai bună variantă posibilă. Trase adânc aer în piept. *Calm. Fii calm.*

Simți un șoc atunci când își aduse aminte de vorbele Sarei. *Poate că am luat și eu gripa aia care circulă acum*… Sara fusese în California patru zile. Oare luase chestia asta? Mintea îi zbură la toate programele de noapte pe care le văzuse pe ecranele din aeroportul Albuquerque între pauzele de somn. Reclame pentru creme antidurere și suplimente alimentare, reportaje despre inundațiile din centrul Chinei. Nimic despre vreo epidemie de gripă, cel puțin nu în SUA. Și, pentru o secundă, își permisese să simtă un val de ușurare. IC-NAN nu putea fi aici. Nu primise niciun mesaj de la Departamentul Apărării.

I se strânse stomacul. Totul făcea parte din planul de prevenire a panicii: agenții federali aveau să împiedice accesul presei, mai ales dacă suspectau că avea să se răspândească și aici virusul. Și, între timp, mesajul de alarmă de la Departamentul Apărării fusese trimis probabil pe telefonul lui aflat cine știe unde. Și-l imagină – **COD ROȘU. INTRODUCEȚI CODUL DE ACCES ÎN TERMINALUL AUTORIZAT PENTRU MAI MULTE INSTRUCȚIUNI.**

Strânse pumnii.

— Nu am auzit nimic…, răspunse el.

Se opriră brusc lângă una dintre tărgi.

— Îmi cer scuze, zise Robbie. Nu mai aveam saloane libere. Dar poți rămâne aici cu el oricât vrei.

James se uită în jos. Chipul palid al tatălui său abia dacă se vedea pe albul rece al saltelei din microfibră. Cu o mână tremurândă, Abdul Said își dădu jos masca de oxigen.

•

James se aplecă, atent la monitoarele care înregistrau semnele vitale ale tatălui său. Putea simți fierbințeala urcând pe gât când își dădu și el masca jos. Printre accesele puternice de tuse din jur, semnalele sonore ale monitoarelor și mirosul înțepător de dezinfectant, încercă din răsputeri să creeze un spațiu doar al lor.

— Fiule, mă bucur atât de mult…, încercă tatăl lui să spună printre pufăiturile de aer care-i ieșeau din plămânii chinuiți.

— Nu ar trebui să ții masca pe față?

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Despre mama? Robbie a zis că e la terapie intensivă…

— Nu…

Abdul făcu o pauză și o expresie pierdută i se așternu pe față, înainte să închidă ochii. James așteptă, strângându-i mâna fragilă. Cu grijă, luă masca de oxigen și îi descurcă firele, pregătindu-se să i-o pună la loc. Dar apoi tatăl lui șopti:

— Am crezut că te protejez. Am vrut să ai o viață liberă. Și mi-a fost frică de ce mi s-ar putea întâmpla dacă ți-aș spune. Dar un tată bun are curajul să spună adevărul.

— Adevărul?

— Ascultă.

Abdul deschise ochii și încercă, așa lipsit de vlagă cum era, să se ridice în capul oaselor, respirând rapid și puternic în timp ce mâinile lui slabe împingeau marginile tărgii.

— Ți-am spus că sunt orfan. Dar am mințit…

— Te rog, stai pe spate, îl imploră James. În timp ce-l ajuta să se așeze la loc pe salteaua subțire, îi simți oasele ascuțite ale șirei spinării. Poate că nu e momentul acum…

Privi în jur, întrebându-se dacă asculta cineva ce vorbeau ei. Dar nu asculta nimeni. Oamenii de pe celelalte paturi tușeau fără încetare, personalul medical îmbrăcat în alb agitându-se pe lângă ei ca niște fantome neajutorate.

Tatăl îl apucă de mână.

— Mama a murit când eram foarte mic. Dar am avut un tată și

doi frați. Fratele meu cel mare, Farooq…

— O familie?

— Da.

— Încă mai… Vrei să-i sun?

— Ascultă, exclamă Abdul. Ascultă.

James simți cum i se încleștează maxilarul, uitându-se fix în ochii tatălui său.

— Farooq… a fost implicat în lucruri rele… trafic de arme, asasinate…

Se auzi strigătul unui infirmier care cerea ajutor. James se aplecă spre el.

— Și *tu* ai…?

Abdul făcu ochii mari.

— Nu! Nu. Nimic de genul ăsta… Eu doar i-am ajutat pe americani să-l prindă pe fratele meu.

James puse mâna pe brațul lui.

— Ai făcut ce ai crezut că e bine.

— Americanii mi-au spus că nu aveau nevoie decât de informații care să-i ajute să-l prindă pe șeful celulei. Mi-au promis că nu va fi nimeni rănit din familia mea. Iar eu i-am crezut.

— Și au mințit?

— Odată ce le-am dat informațiile de care aveau nevoie, mi-au ucis fratele.

Cuvintele atârnau în aer, punând stăpânire pe spațiul dintre ei.

— Era tatăl cuiva. Era soțul cuiva.

— Tată…, zise James. Îmi pare atât de rău…

— Americanii mi-au spus că trebuie să vin în State dacă vreau să fiu în siguranță. I-am făcut să-mi promită că o pot aduce și pe mama ta cu mine. Și au fost de acord – doar dacă nu spuneam nimic.

James privi chipul tatălui său. Mai era ceva, știa asta.

— Dar tatăl tău? întrebă el. Fratele tău mai mic?

— Au dispărut. Au murit. Eu i-am trimis pe toți la moarte.

James întinse mâna să mângâie părul alb și rar al tatălui său. Încet, puse la loc masca peste gura lui Abdul.

— Tată, nu a fost vina ta.

Bătrânul bâjbâi puțin, pipăind bara patului, în căutarea sacului de spital în care se aflau lucrurile lui. Încet, scoase o carte

groasă, cu coperțile inscripționate cu simboluri de un auriu strălucitor și își dădu din nou masca jos.

— Un cadou de la mama ta, murmură el. Odihnească-se în pace cu Allah.

James o apucă de cotor cu mâna dreaptă, suprafața ei de piele fiind la fel de caldă ca o ființă vie. Atinse ușor cu degetele paginile delicate cu modele multicolore și un scris frumos în arabă. Coranul. Îl privi pe tatăl său.

— Odihnească-se…? Mama a…?

Simți strânsoarea tatălui său pe braț, surprinzător de puternică.

— Fiul meu, spuse Abdul. Tu ne-ai oferit un viitor în casa noastră nouă, ceva de care să ne bucurăm. Dar noi nu ți-am dat niciodată trecutul tău. Fiecare copil are dreptul să știe de unde vine.

James își puse mâna peste cea a tatălui său.

— O s-o caut, spuse el. O s-o găsesc pe mama.

Când puse încet cartea în servietă, degetele lui atinseră cutiuța de carton – leacul din recipientele aurii. Dar nu era un leac, era doar ceva preventiv, care nici nu se știa sigur cât de eficient era. Cu mâinile și picioarele amorțite, trase adânc aer în piept. Plămânii lui erau curați încă, nu tușea. Dar începea să realizeze – nu mai avea nevoie să primească un Cod Roșu de la Washington. Pentru toți cei de aici, și pentru toți cei care aveau să urmeze, era deja prea târziu. Tatăl lui purtase povara unei vini atât de mulți ani. Dar asta? Vina pe care avea s-o poarte el urma să fie mult mai rea. Pornise să salveze lumea. Dar nu-și putea salva nici tatăl. Nu putea să salveze pe nimeni.

18.

Rick stătea cocoșat pe scaunul din biroul lui Rose, cu ochii lipiți de ecranul calculatorului, în timp ce aștepta să înceapă întâlnirea de la Washington.

Nu părăsise Presidio de când vorbise cu Blankenship cu o zi în urmă și dăduse doar un singur telefon în afară – îl sunase pe Rudy la Los Alamos. Odată ce se asigurase că acesta era în siguranță și că avea să rămână acolo să aibă grijă de embrionii Gen5, nu se mișcase de lângă linia securizată a lui Rose,

așteptând vești de la Washington. Nu-și permisese decât mici „pauze biologice”, în care dormise pe micul ei divan, după care își ocupase timpul cu rapoartele primite de la echipa din Presidio, cu privire la stadiul închiderii. Ultimele muniții rămase fuseseră închise în vechiul hangar de lângă Crissy Field. Perimetrul era securizat. În cele din urmă, în acea dimineață, primise un mesaj criptic pe telefon: întrunire ora 16:00.

Declarațiile sale de ieri cu privire la Presidio păruseră premature. Din „motive pe care le veți afla la momentul oportun, închiderea Presidio se întâmplase din cauza unor „precauții exagerate”, îi asigurase el. Și din câte știa el la vremea respectivă, era adevărat – această acțiune, asemenea celor din toate bazele americane din lume, fusese ordonată bazându-se doar pe cele mai pesimiste estimări cu privire la răspândirea bacteriilor archaea infecțioase, dar nu pe statistici adevărate. Și nu pe baza atacului cibernetic de la Fort Detrick, care era încă strict secret.

Dar, bineînțeles, atacul cibernetic era deja un dezastru suficient de mare încât să necesite intervenție militară. Trebuia să existe un motiv pentru care rușii sau agenții lor secreți se expuseseră într-un asemenea hal. De ce ar fi vrut atât de mult să obțină informațiile din acele fișiere? Oare izolaseră ei IC-NAN-ul dintr-o zonă infectată din Rusia, așa cum sugerase Sam Lowicki? Reușiseră cumva să descopere care era sursa? Exactitatea spargerii sistemului de securitate era tulburătoare… De unde știau la care fișiere de la Detrick să umble? Cel mai probabil, avuseseră un informator, cineva infiltrat printre ei, care le oferise informații din interior… Rick încercă în zadar să-și țină gândurile în frâu. Nu avea niciun rost să tragă concluzii pripite.

Dar acum, chiar și dacă nu ar fi fost această breșă, începuse să creadă că închiderea bazei nu se întâmplase destul de devreme. Știrile care rulau pe burtiera de la calculatorul lui Rose spuneau totul. „Gripă mortală lovește California”. „Doctorii sunt depășiți de numărul mare de victime ale gripei care au invadat spitalele”. Filmulețele arătau mașini care parcau în fața spitalului Bay Area, oameni așezați pe tărgi și conectați la tuburi de oxigen. Afară, zgomotul sirenelor se auzea neîncetat, purtat de vânt. Și militarii de la Presidio începuseră să vorbească despre panica în creștere de pe străzile orașului, oamenii golind

toate rafturile magazinelor și cumpărând toate stocurile de sticle de apă. Ca să înrăutățească lucrurile și mai mult, guvernatorul Californiei blocase toate zborurile în și din afara statului. Rick își aduse aminte de știrile de ieri din Tokio, reporteri care tușeau în microfoane, în timp ce trecători mascați inundau străzile... Nu mai putea să nege. Era real. Era IC-NAN.

Deodată, filmulețele se opriră. Centrul ecranului se aprinse și miji ochii, mișcând mâna într-un cerc ca să regleze luminozitatea. Apăru un singur cuvânt, **URGENT**, cu litere mari și roșii, urmat de cuvintele **COD ROȘU**. Cuvintele alternau timp de câteva secunde. Apoi telefonul de pe biroul lui Rose vibră.

— Generale, introdu codul personal de acces în calculatorul doctorului McBride.

Era Blankenship.

— Așteaptă.

Se auzi un clic și conexiunea se întrerupse.

Memorase codul, un obicei păstrat din teatrele de operațiuni. Încet și cu atenție, îl tastă pe ecranul lui Rose. Apoi se lăsă pe spate, cu mâinile tremurând. Cod Roșu.

Pe ecran apăru o cameră lungă și îngustă. Îi luă ceva vreme să-și dea seama la ce se uita. Era un loc pe care-l văzuse doar pe ecran, un loc în care el nu fusese niciodată – Camera de Criză a președintelui. Uimit, Rick văzu cum președintele Gerald Stone se așeză pe un scaun în celălalt capăt al mesei.

Președintele se uită fugitiv pe o tabletă, înainte s-o lase ușor deoparte. Lumina din tavan se reflecta în ochelarii lui de citit în timp ce-i dădea încet jos.

— Doamnelor, domnilor, începu el, cu o voce calmă și calculată. Mai întâi, aș dori să vă mulțumesc tuturor pentru tot ce ați făcut până acum. Misiunea voastră a fost dificilă. Iar voi ați desfășurat-o excepțional.

De undeva, din cameră, se auzi un zgomot înfundat ca și când cineva scăpase ceva pe jos, urmat de un „scuze” înăbușit, în timp ce persoana ridica emoționată ce scăpase.

— Cu toate acestea, așa cum unii dintre voi știți deja, lucrurile vor ajunge la un sfârșit. Am descoperit că așa-zisa gripă de pe Coasta de Vest este, de fapt, IC-NAN. Și avem cazuri confirmate și în sud-est.

Camera se întunecă și pe peretele din spatele președintelui apăru o hartă a SUA, arătând părțile din țară despre care se

presupunea că fuseseră afectate.

— Am confirmat, de asemenea, și izbucnirea epidemiei în Rusia, părți din Europa, China, Japonia și Orientul Mijlociu. Și, desigur, cele din sudul Asiei. Aproape de… ăă, locul inițial de diseminare.

Harta se mări, arătând niște puncte roșii care se lățeau ca niște pete de sânge.

— În momentul de față, credem că e doar o chestiune de timp până ce întreaga țară va fi afectată.

Președintele făcu o pauză, oftatul lui adânc bruind conexiunea.

— Am declarat Cod Roșu. Și a trebuit să luăm niște decizii foarte grele. După cum știți, nu avem prea multe doze de antidot. Producția pe viitor se va concentra asupra celor trecuți deja pe listă, cărora li se adaugă încă optzeci și patru de alte persoane extrem de importante în momentul de față.

Președintele se uită prin cameră.

— Bineînțeles, sunteți cu toții incluși în acest grup.

Rick se prinse de marginile scaunului cu ambele mâini, încercând să facă să dispară durerea din picior, în timp ce se uită după Rose. Nu se vedea nicăieri. Pe ecran, se vedeau mâini ridicate.

— Cum rămâne cu celelalte țări, domnule? întrebă o voce de femeie dintr-un colț al camerei.

Nu era Rose.

Președintele își privi mâinile.

— Am trimis formula antidotului la Organizația Mondială a Sănătății. Se ocupă de pregătirea unor laboratoare afiliate în locuri securizate de pe glob. Vor produce doze cât de repede se poate.

Rick se holbă la ecran. Președintele știa foarte bine cât de mult avea să dureze producerea antidotului. Rick insistase cât putuse pe transparență, pentru un fel de împărtășire controlată a informațiilor cu organizațiile de sănătate din alte țări. Dar sigur că pledoaria lui fusese ignorată. Și acum, celelalte țări nu mai aveau suficient timp să producă antidotul. Creierul îi intră pe pilot automat. Era timpul să se țină tare pe poziții și să… Amețit, se aplecă în față.

— Pot să pun o întrebare?

— Da, generale?

— Cum rămâne cu Los Alamos?
— Noul Început?
— Da.
Președintele inspiră încet, după care se uită într-o parte:
— Joe?
— Am știut dintotdeauna că roboții aveau șanse mici, Rick, se auzi vocea joasă a lui Blankenship. Acum trebuie să ne concentrăm pe premiul cel mare. Antidotul este tot ce contează.
— După cum știi, generale Blevins, spuse președintele, sunt doar trei persoane la Los Alamos care se ocupă de antidot. Doctor Said, doctor Jenkins și locotenentul MacDonald. Cu toții sunt valoroși. Va trebui să-i chemi la Detrick ca să ajute cu producția. Și, desigur, doctor Garza care este încă la Los Alamos. Va trebui să se întoarcă odată cu ei.
Dar Rick nu-l asculta. Se gândea la Rose.
— Cum rămâne cu Fort Detrick? întrebă el. Ce se știe despre atacul cibernetic? A fost un informator?
— Ne ocupăm de asta, Rick, zise Blankenship pe un ton categoric.
— Încă nu am stabilit dacă a fost un informator, vorbi o femeie slăbuță, cu ochelari mari, aflată într-o parte a camerei. Dar am remediat breșa de securitate. Curățăm sistemele cât de repede putem și credem că am închis toate căile de acces.
Rick se strădui să rămână calm.
— Căpitanul McBride nu se va întoarce la Presidio, nu?
— Nu, răspunse Blankenship. Și nici nu vom trimite pe cineva care să-i țină locul. Va trebui să-l lași la comandă pe locțiitorul ei.
— Dar el nu are antidotul…
— Am înțeles. Spune-i că echipa de la Presidio va trebui să mențină ordinea pe străzi în zilele ce urmează. Bazele noastre militare din întreaga lume sunt în alertă pentru un eventual ajutor acordat civililor.
Rick se lăsă pe spate, secat de puteri. Echipa Presidio primea o ultimă misiune zadarnică.
— Și eu?
— Avem nevoie să vii aici cu avionul.
— Dar zborurile au fost oprite…
— Nu și ale noastre.
— Da, domnule.

•

Clipind în lumina târzie a după-amiezii, Rick ieși pe peluza sediului. Terenurile de la Fort Scott, cândva abandonate de militari, erau acum pline de bărbați și femei în uniformă. Un ofițer tânăr veni la el și îl salută.

— Sergent, spuse Rick. Trebuie să ajung la aerodromul federal cât mai repede posibil.

— Da, domnule. Am o mașină pregătită pe Ralston.

Rick îl urmă pe tânăr dincolo de clădire, spre un vehicul negru simplu, cu geamuri fumurii.

— Poți să mă duci la apartamentul căpitanului McBride? întrebă el. M-a rugat să-i iau câteva lucruri de acolo.

Mințea, bineînțeles, dar sergentul nu reacționă în niciun fel.

— Sigur.

Rick se așeză pe banchetă în timp ce, în față, tânărul introduse coordonatele apartamentului lui Rose.

La poarta Lombard, doi militari salutară, iar mașina porni în viteză pe străzile orașului. În timp ce virau la stânga spre nord, pe Lyon, Rick se uită la gardurile înalte cu sârmă ghimpată pe care inginerii le ridicaseră în jurul vechiului Presidio. Mașina o luă la dreapta pe Francisco Street, iar apoi la stânga pe Divisadero, pe urmele altei ambulanțe care se îndrepta spre nord.

Îl instruise pe adjunctul lui Rose, un tânăr căpitan care abia terminase Academia Militară West Point, să fie pregătit pentru ce era mai rău. Dar ofițerul din el tot voia să verifice cât de pregătite erau trupele căpitanului.

— E o zi plină pentru paramedici, remarcă el.

— Da, domnule, răspunse sergentul. Chestia asta chiar provoacă panică. Se zice că ar fi gripă, dar eu nu am mai văzut niciodată o asemenea gripă. Mama mea, care stă în L.A., a trebuit să se ducă la camera de gardă azi-dimineață. Ofițerul făcu o pauză. Domnule?

— Da, sergent?

— Unde este căpitanul McBride?

Rick se holbă la ceafa băiatului, la părul său tuns periuță și la maxilarul lui pătrat. Apoi se uită afară pe fereastră, la strada aglomerată. Nu erau pregătiți – nu aveau să fie niciodată pregătiți. Cel mai probabil, nu avea să mai vadă locul acesta vreodată, și dacă da, nu avea să mai fie la fel.

— A fost chemată la Washington pentru o conferință, răspunse el.

O lăsă așa, și nici sergentul nu mai întrebă nimic.

Mașina făcu dreapta pe North Point și opri lângă bordură.

— Așteaptă-mă aici, îi spuse Rick. Mă întorc imediat.

Chinuindu-se să urce pe scările care duceau la apartamentul lui Rose de la etajul al doilea, căută cheia în buzunar și intră. Așternuturile erau aruncate tot pe podea după graba din dimineața anterioară. Le ridică absent, simțind mirosul lui Rose, după care le aruncă la locul lor, pe pat.

Își găsi valiza pusă pe un scaun lângă șifonier și își băgă cele câteva lucruri în ea. De fapt, nu avusese niciun motiv să vină aici. Dar avea nevoie de asta; să vadă pentru ultima oară cum fuseseră lucrurile. De la ecranul video montat în peretele din fața patului se auzea încet o voce. Se aplecă să-l oprească, dar se opri brusc.

— Am primit informații privind o explozie care a avut loc undeva în centrul statului Maryland, spunea tânăra de pe ecran.

Rick dădu volumul mai tare.

— Sursele au confirmat existența unor aeronave militare de supraveghere în zona respectivă, în care se știe că se găsesc instituții ale guvernului. Așteptați. Ni s-a confirmat că zona a fost bombardată. Se pare că ținta a fost Fort Detrick, un centru folosit de armata americană pentru cercetări medicale.

Privirea lui Rick rămase blocată pe ecran unde apăru o redacție din New York și un reporter palid înconjurat de burtiere.

— După explozia inițială de la Fort Detrick, au urmat numeroase alte explozii în zona Washington D.C. Informații neconfirmate susțin că au fost atacate Pentagonul și un complex de clădiri de lângă Bethesda, Maryland. Au fost lansate rachete anti-balistice de la baza Andrews a Forțelor Aeriene pentru a intercepta ceea ce păreau a fi rachete inamice. Toți civilii din zonă trebuie să stea la adăpost. Capitala este atacată. Repet, capitala este atacată.

Rick tresări când simți telefonul vibrând. Se uită la ecran. *Rose.* Lăsă valiza să cadă și a apăsă ecranul.

— Rose? Tu ești?

— Rick…

Vocea îi suna firavă, neclară.

— Unde ești? Ce se întâmplă?

— … Detrick. Semnalul e prost… vorbesc prea mult.
— Încă mai bombardează? Poți să pleci de acolo?
— Directorul a spus că vii…
— Da.
— Nu veni…!
Rick putea auzi un vacarm de voci pe fundal. Deși îi era greu să descifreze ce voia să spună, Rose părea că țipă la telefon.
— … nu sunt gata.
— Ce? Ce nu e gata?
Liniște.
— Rose? Ești acolo?
— … Gen5 trebuie să fie lansate… Cod Negru.
— Rose? Rose!
— … scuze. Știu că nu am urmat procedura… protocol special… Spune-i Kendrei… nu putem pierde bebelușii…
Conexiunea se întrerupse.
Rick se întoarse pe călcâie și ieși în goană pe hol, coborând șchiopătând scările până în stradă. Deschise portiera și urcă în mașină.
— S-au schimbat planurile. Fă legătura cu aerodromul. Spune-le că trebuie să ajung la Los Alamos.
Așezându-se mai bine pe banchetă, simți că-l înțeapă ceva în coapsă. Băgă mâna în buzunar și scoase un lănțișor, micuța femeie argintie care părea gata de zbor.

19.

James se întoarse, încercând să-și dea seama ce se întâmplă. Un șir de LED-uri se aprinseseră pe tavan și se reflectau pe barele patului mobil de alături.
— James, spuse Robbie, scuturându-l ușor de braț. Îmi pare rău. Tatăl tău a murit.

•

James se ridică și puse mâinile pe bare. Se uită la fața lui Abdul, care acum putea să se odihnească.
— Mulțumesc.
Își aduse aminte de toate. Expresia liniștită a mamei sale, cuvântul **DECEDATĂ** trecut pe ecranul care era în dreptul patului ei. Părinții lui aveau să fie incinerați acolo. Se întrebă în

treacăt dacă ei și-ar fi dorit asta. Oare exista vreo interdicție religioasă? Clătină din cap. Nu știuse niciodată adevărul. Rămăsese cu întrebări și nimeni nu-i putea da răspunsurile.

— James, zise Robbie, dacă te simți bine, trebuie să pleci. Se zvonește că o să ne bage în carantină. Nu va mai putea să iasă nimeni.

— Și tu?

Robbie îl salută milităreste.

— Mă cheamă datoria, zise ea, aruncându-i un zâmbet crispat.

Când își luară la revedere la ieșire, James observă ochii roșii de oboseală ai prietenei sale. Nu arăta prea bine.

— Robbie, zise el, îți mulțumesc pentru că ai avut grijă de ei.

Întorcându-se să intre în spital, doctorița tuși ușor în cot.

Soarele abia răsărise, dar parcarea era plină peste măsură. Trecând pe lângă mașinile celor de la presă care blocau acum intrarea principală în spital, James se îndreptă spre un șir de taxiuri care așteptau pe stradă. Îi auzi pe reporteri țipând în microfoane. Nu avea niciun rost să se ducă la aeroport – guvernatorul declarase stare de urgență și toate zborurile neesențiale erau oprite. Dar ce a fost asta? Se opri să asculte – ceva despre un atac cu bombă la Washington… Privi chipul contorsionat al reporterei, în timp ce informa ascultătorii despre ultima tragedie. În timp ce el petrecuse ultimele momente alături de tatăl său, adormind în cele din urmă, lumea din exterior părea că se întorsese cu fundul în sus.

Dintr-odată, zări ceva în parcare: mașina tatălui său. Își aminti vocea lui Abdul, spunându-i la telefon, cu doar două zile în urmă, care însă păruseră o eternitate: *O să conduc eu*. În tot haosul acela, cu siguranță nu reușise să facă rost de o ambulanță.

Băgă mâna în punga primită de la Robbie, în care se aflau lucrurile părinților săi și scoase cablul. Fugi către mașina electrică veche a tatălui său, scoase încărcătorul, trase tare de ușă și se așeză pe locul din față. Simțindu-se ca un hoț, puse mașina pe pilot-automat și introduse coordonatele de la Los Alamos.

•

Abia când mașina ajunse pe autostradă, James respiră normal. Cu mâna tremurând, tastă numărul Sarei pe telefonul tatălui său.

— Orașul reședință? întrebă o voce de femeie.

— Los Alamos, New Mexico.

Fotografia Sarei apăru pe ecran și apăsă pe ea. Auzi o serie de clicuri. Inima îi bătea să-i sară din piept în timp ce aștepta ca ea să răspundă.

— Da?

Vocea ei suna moale, ca dintr-un vis.

Scoase un oftat de ușurare.

— Te-am trezit?

— Nu. Adică da. E în regulă. Am dormit eu mai mult. Laboratorul este închis, după cum știi.

— Da.

James se lăsă pe spătarul tare al scaunului.

— Am încercat să te sun, de fapt.

— Ai încercat?

Închise ochii, imaginându-și încă o dată telefonul pierdut.

— Da. Mă simt cam la fel și nu pot să merg la serviciu. Încă… nu sunt deloc bine.

James se ridică în capul oaselor și pulsul îi năvăli în urechi, aproape asurzindu-l.

— Ce… ce se întâmplă? Tușești?

— James, poți să mă asculți? Nu face atâta pe doctorul cu mine…

James se uită afară la autostradă. Era ciudat de pustiu pentru o dimineață de luni. Clipi, încercând să se controleze. Trusa lui pentru ras. Acolo, Sara putea să găsească antidotul. Era una dintre cutiuțele primite de la Rudy înainte să se dea ordinul să înceapă să se ia dozele. El nu folosise din ea.

— Sara, a zis el, știi trusa de bărbierit pe care o țin în apartamentul tău?

— Da…

— Am lăsat-o sub chiuveta de la baie.

— Bine…

— Trebuie să scoți ceva din ea. Este un mic recipient, ca un inhalator. Pe o parte scrie „C-343”. Să mă suni înapoi când o găsești. Nu pe telefonul meu. Să mă suni pe numărul de pe care te-am sunat acum. Poți să faci asta pentru mine?

— Ce *înseamnă* toate astea?

— Este un medicament. Ai nevoie de el. Ai încredere în mine. Ai nevoie de el.

— Dar...

Sara făcu o pauză și el îi ascultă respirația căutând semnul unei obstrucții mortale.

— Ești convins că e ceva sigur?

James strânse tare telefonul până i se albiră degetele. Sigur? Mai sigur decât nimic, gândi el. El îl lua, și era încă aici, nu-i așa?

— De ce să nu fie? întrebă el prostește.

— Pentru că, spuse ea cu o voce moale, sunt însărcinată.

20.

Rick tastă numărul securizat al Kendrei pe telefonul din avion. În ciuda haosului de la aerodromul federal, îi fusese mai ușor decât crezuse să găsească un zbor către Los Alamos. Toate zborurile către aerodromurile aflate în apropiere de Washington, comerciale sau militare, fuseseră redirecționate. Pilotul lui, o blondă micuță cu accent sudist, acceptase imediat să-l ducă la Los Alamos.

După nenumărate încercări, renunțase s-o mai sune pe Rose. Încercă din răsputeri să-și dea seama ce voise să spună despre Gen5. Cod Negru – protocolul de lansare care trebuia să fie folosit pentru a proteja roboții în cazul unei probleme de securitate. Știa ea ceva? Era vreo amenințare la Los Alamos? Revenea mereu asupra ultimei sale instrucțiuni: *Spune-i Kendrei.*

Vocea Kendrei se auzi la telefon, neobișnuit de nesigură.

— Jenkins la telefon...

— Kendra, sunt Rick Blevins. Presupun că ai auzit...

— Generale... Auzi un trosnet ca și cum ceva ar fi fost dat la o parte. Apoi vocea ei reveni, mai puternică. Da, am auzit. Breșa deja ne dădea destule bătăi de cap, dar acum mai avem și Cod Roșu. Ca să nu mai pun la socoteală și atacurile cu rachete. Când au început atacurile, aveam legătura cu Pentagonul. Acum nu mai putem contacta pe nimeni.

— Toată lumea e cu tine acolo, acum?

— Suntem eu, Rudy și Paul MacDonald.

— Și dr. Said?

— James a dispărut. A primit un telefon noaptea trecută, pe la ora 23:00. Ne-am gândit că e de la tine... Oricum, a părăsit

clădirea. Nu știe nimeni unde s-a dus. Nu răspunde nici la telefon.

Rick se holbă la telefon. Said. Breșa de la Fort Detrick. Se știa că rușii aveau legături cu celula criminală Karachi pe care o crease Farooq Said. Cu cinci ani în urmă, chiar în timp ce lucra la permisiunea lui James Said de a avea acces la NAN la Emory, membrii unei celule afiliate fuseseră reținuți în Maryland. Să se fi înșelat el, până la urmă? James fusese mai deștept decât el?

— Dacă vine, vreau să-l rețineți.

— *Să-l reținem*? Cum...?

— MacDonald are o armă, nu-i așa? Spune-i să fie pregătit.

— Sunt sigură că nu va fi nevoie...

— Doar... faceți cum spun, da? Dacă Said se întoarce, să mă suni. Și dacă te contactează altcineva de la Departamentul Apărării, să-i direcționezi către mine, pe acest număr. Între timp...

Rick respiră greoi. Pentru o clipă, nu mai putu gândi. Apoi și le imagină pe Mame, cu formele lor întunecate, înșiruite pe holul din spate al laboratorului de robotică.

— Între timp?

— Cât antidot aveți?

— Suficient cât să ne ajungă cel puțin trei luni.

— Bine. Ne vom ocupa de asta după ce lansăm Gen5.

— Lansăm... Dar nici măcar nu am terminat de verificat cel mai recent cod...

— Ascultă, sunt destul de sigur că dacă nu le lansăm cât mai curând, nu vom mai apuca s-o facem.

La capătul celălalt al liniei se lăsă liniștea.

— Domnule? Vom fi atacați?

— Cred că trebuie să fim pregătiți pentru acea posibilitate, da.

— Dar de ce? Oamenii care au intrat în baza de date de la Detrick nu știu că...

— S-ar putea să știe. Rick strânse pumnii până i se albiră degetele. Said. Said era la Los Alamos acum. Și, deși bunul doctor nu știa totul despre planurile cu Gen5, știa destule. Trebuie să le lansăm, și trebuie să aplicăm protocolul Cod Negru.

Kendra expiră cu zgomot.

— Cod Negru... Voi face tot ce pot ca să pregătesc totul. Dar, generale...

— Da?

— Unde o să fiți *dumneavoastră*? Unde sunteți acum?

Vocea Kendrei tremura din nou. Începea să se panicheze.

— Sunt pe drum spre voi. Am luat un avion ca să vin direct la Los Alamos. O să iau o motocicletă și ne vedem la laborator. Ar trebui să ajung până la miezul nopții.

— Bine.

Se mai auzi un foșnet și Rick și-o imagină pe Kendra curățându-și biroul, pregătindu-se pentru această nouă provocare.

— Dar ar trebui să o avem și pe dr. McBride online... E tot în Presidio? întrebă ea.

— Nu, răspunse Rick. A fost chemată la Detrick.

— *Detrick*? Dar o așteptam să vină aici... Din nou, se lăsă liniștea. Apoi Kendra își drese glasul. A... Îmi pare rău... Știm dacă...?

— Nu am reușit să dau de ea. Da... știu că vrea să facem asta, zise Rick.

Liniște din nou. Un tușit înfundat.

— Bine, spuse Kendra în cele din urmă. Voi pregăti o evaluare pentru când veți ajunge aici. Va trebui să discutăm despre riscurile unei lansări Cod Negru. Și stadiul de pregătire al Gen5 pentru această lansare.

— Bine, spuse Rick.

Închise telefonul și întinse mâna după o sticlă de apă. Din carlingă, auzi pilotul tușind – un zgomot uscat și sleit.

— E totul OK? strigă el.

Pilotul se întoarse în scaun.

— Da, domnule. Cred că am luat și eu gripa aia afurisită.

Pe geam, Rick nu vedea altceva decât un strat gros de nori care ascundea pământul. Se gândi la opțiunile pe care le avea – dacă pilotul pierdea controlul, nu era sigur că știa cum să piloteze chestia asta...

Pilotul tuși din nou.

— Domnule? S-a mai aflat ceva despre Maryland? Nu are nicio logică... De ce nu ne mobilizăm?

Rick simți cum i se face greață. Dacă ar fi fost timp pentru investigații, nu avea nicio îndoială că ar fi reieșit că rachetele folosite erau compatibile cu SS-96, sistemele rusești de lansare de pe submarin. Dacă ar fi fost timp. Privise pe ecranul de pe

aerodromul federal Bay Area imagini filmate cu dronele, în care se vedeau avioanele de luptă survolând pădurile, mai multe explozii la sol și fum gros care ascundea privirilor ruinele fumegânde. Trebuia să accepte. Detrick fusese distrus. Cel mai probabil, nici Rose nu mai trăia.

— Sunt sigur că Andrews o să se descurce, spuse el.

Din nou, își imagină roboții Gen5 așteptând liniștiți în hangarul lor de la Los Alamos, cu aripile strânse, lipite de spate. Poate că Rose murise. Dar încă era acolo, esența ei introdusă în unul dintre acei roboți – un recipient menit a-i purta copilul. Chiar dacă asta era tot ce-i mai rămăsese din ea, ar fi făcut orice i-ar fi stat în putere ca să-l apere.

•

Puțin după ora unsprezece seara, Rick ajunse în fața clădirii. Kendra îl aștepta, prăbușită pe un scaun de la recepție. Îi spuse că Rudy verifica incubatoarele. Mac analiza sistemele roboților Gen5.

— S-a întors Said?

— Nu. Și de vreme ce ne-ai spus să-l amenințăm cu arma, mă bucur că nu s-a întors. Serios, acum, generale, care este problema cu James?

— Nu e nimic sigur, dar cred că ar trebui să-l interogăm înainte să-i mai spunem altceva.

Kendra îl privi ciudat și își scoase tableta ca să verifice împreună protocolul pentru Gen5.

— Spre deosebire de Gen3, roboții Gen5 sunt codați. Fiecare embrion revine unui anumit robot, începu Kendra.

— Corect.

Acesta era doar unul dintre multele lucruri care făceau ca Gen5 să fie specială. Fiecare copil trebuia să fie potrivit cu „personalitatea” instalată pe mama lui sau a ei – un element-cheie al legăturii pe care urmau s-o aibă.

— Din fericire, dr. McBride mi-a trimis săptămâna trecută cele mai recente coduri. Echipa noastră era în mijlocul procesului de eliminare a erorilor din codurile de personalitate când a avut loc breșa de la Fort Detrick și generalul Blankenship a ordonat să se închidă totul aici. Dar de când ai sunat, am reușit să continui să lucrez offline.

— Ai găsit ceva?

— Nimic ce nu putea fi rezolvat. Bineînțeles, nu am dreptul să

accesez conținutul fișierelor. Nu pot decât să evaluez structura fișierelor – să mă asigur că acel conținut va fi încărcat în totalitate pe spațiul de memorie corect. Și că nivelul necesar de duplicare a fost aplicat. Chestii de genul ăsta.

— Deci, totul se potrivește?

— Da. McBride a fost foarte meticuloasă.

Rick tresări. Fără îndoială că Rose fusese meticuloasă. De câte ori nu o privise și își imaginase cum se învârteau rotițele din mintea ei?

— Altceva?

— Generale, mai e ceva…

— Da?

— Instrucțiunile privind timpul nu au fost instalate. Ceasul este acolo. Dar nu există instrucțiuni în legătură cu ce să facă atunci când expiră timpul.

Rick își duse mâna la frunte. Fuseseră prevăzute două scenarii pentru lansarea Gen5. Cel optim, Protocolul de Siguranță se asemăna destul de mult cu ce se experimentase până atunci. Mamele aveau să rămână la sau în apropiere de Los Alamos. Dacă nu supraviețuia nimeni, ele urmau să dea naștere și să-și crească copiii în comunitate. Dacă cineva supraviețuia, roboții aveau să fie, pur și simplu, dezactivați și nou-născuții luați de la ei.

Dar acesta nu era scenariul preconizat. Această lansare avea să fie dictată de principiile Codului Negru. Din cauza riscurilor de securitate care interveneau într-o astfel de lansare, roboții Gen5 aveau să fie porniți pe modul de camuflaj, cu laserele pregătite. Pentru a evita detectarea, aveau să se răspândească prin deșertul din sudul statului Utah. La început, acest lucru garanta faptul că prețioasele încărcături nu aveau să întâmpine toate aceleași amenințări. Dar însemna și că acești copii aveau să ducă vieți solitare în primii lor ani de dezvoltare.

Fusese o conversație ciudată pentru un mic dejun cu cafea și pâine prăjită. Dar se zbătuse neîncetat între avantajele și dezavantajele unei creșteri izolate. Ar fi putut fi un lucru bun, spunea ea, în cazul în care scopul era ca acei copii să se înmulțească.

— Copiii care cresc împreună se vor considera mai mult frați și surori, nu neapărat potențiali parteneri.

Însă din punctul de vedere al socializării umane, puteau

apărea probleme. Prima socializare se va baza în întregime pe Mame – „mâinile” moi, vocile lor, fețele lor create digital și personalitățile unice ale femeilor ale căror bebeluși îi purtau, baze de date cu informații despre viața din lumea care existase înaintea lor, programare extensivă cu ajutorul metodei socratice – toate elementele la care Rose muncise atât de mult să le implementeze în Codul Vieții.

În cele din urmă, chiar și în cadrul Codului Negru, era important ca acești copii să aibă, până la urmă, posibilitatea de a se găsi unul pe celălalt. Pentru o astfel de întâlnire, fiecare Mamă avea un ceas care cronometra până când încărcătura ei împlinea vârsta de șase ani. Atunci trebuia să urmeze un set de instrucțiuni care aveau s-o ducă într-un loc anume, în care să fie în siguranță. Acolo aveau să-i aștepte provizii medicale, mâncare și adăpost. Acolo, copiii puteau forma o comunitate. Dacă aveau noroc, probabil aveau să fie și alți supraviețuitori umani, buni, care să-i întâmpine.

Ceasurile fuseseră programate. La momentul stabilit, fiecare robot avea să-și dea seama că se termina numărătoarea inversă – și că era, așadar, timpul să plece. Dar unde să se ducă? Rick își aduse aminte ultima întâlnire a lui Rose cu Blankenship – nu trecuseră decât două săptămâni de atunci.

— Avem nevoie de aceste coordonate de Cod Negru, domnule general, insistase ea, îmbujorată de nerăbdare.

— Dacă mă întrebi pe mine, e o alegere simplă, răspunsese Blankenship atunci. Ar trebui să vină aici, la Langley. Dar echipa de robotică nu crede că ar fi bine să zboare atât de mult. Mă tem că echipa este într-un impas. Zâmbise la ea, în timp ce o privea cu ochii aceia glaciali. Nu mi-aș face prea multe griji în legătură cu asta. Probabilitatea unei lansări în Cod Negru este extrem de mică.

În cele din urmă, decizia nu fusese luată.

— Să încarc coordonatele pentru Los Alamos? întrebă Kendra.

— Cât ar dura?

Kendra închise ochii și își mișcă buzele în tăcere. Rick așteptă; femeia părea a fi chiar ea un calculator, în mintea ei rulând constant informații.

— Acum că software-ul pentru navigație a fost deja integrat și având în vedere că sunt doar eu aici… cel puțin douăzeci și patru de ore. Poate chiar mai mult.

Rick bătu agitat cu arătătorul în birou. O zi. S-ar putea să fie prea mult. Spargerea de la Fort Detrick a însemnat fără îndoială o cale care ducea la Los Alamos – prin James Said. Dar mai era o opțiune. Sistemul de siguranță. Un plan de rezervă folosit pentru abandonarea misiunii, în cazul în care s-ar fi dovedit a fi defectuoasă sau inutilă.

— Au senzorii de siguranță instalați?

— Da, zise Kendra, zâmbind.

— Și… dacă noi suntem prin preajmă… am putea seta un semnal ca să-i chemăm oriunde vrem, odată ce știm că este sigur.

— Da.

— Atunci nu ar mai fi nicio problemă.

— Nu…

— Altceva?

— Încă ceva… În stadiul de Cod Negru, dacă nu reușim să le dăm coordonatele, nici *noi* nu vom ști unde sunt.

— Nu vom ști? Nu va fi semnal GPS? Nimic?

— Încă nu am securizat asta. Depozitele de provizii vor fi cel mai bun indiciu al nostru…

— Depozitele de provizii. Da. Sunt pregătite?

— Au fost terminate acum câteva luni. Echipelor li s-a spus că făceau parte dintr-o testare tactică în caz de război. În sfârșit, Gen5 au fost programați să se ducă la aceste depozite de provizii. Ne așteptăm să meargă acolo odată ce se vor naște copiii. Până atunci, acolo, în deșert, vor fi ca cincizeci de ace în carul cu fân. Niște ace mari. Dar tot ace vor fi.

— O să-i găsim, zise Rick. Odată ce vom ști că totul e sigur, o să-i găsim.

•

Rick deschise ochii și așteptă să se dezmeticească. Își trecu limba peste dinți și înghiți ceva ce păru un ghemotoc de bumbac. Gâtul îi amorțise și ciotul piciorului drept se întindea peste marginea patului extensibil. Totul în jur era negru. Unde se afla? Los Alamos. Clădirea XO-Bot. Mai multe săli de conferință fuseseră modificate astfel încât să se creeze spații temporare de dormit pentru cei cu autorizație specială.

Se dezveli și își căută proteza pe podea. Și-o puse repede la loc, îndurând senzația neplăcută de furnicături care-i dădea de înțeles că avea viață proprie. Ieși șchiopătând pe ușă și apoi

merse pe holul care ducea spre laboratorul de robotică. Holul, pe care de obicei mișuna personalul, era acum gol, la fel ca și laboratorul. Dar ușile din spate ale hangarului erau deschise. Gen5 erau deja afară, pe ferestrele trapelor reflectându-se lumina soarelui în timp ce Kendra se plimba printre rânduri, verificând ceva pe tabletă.

— Unde e Rudy? întrebă Rick.

— Pregătește incubatoarele.

Mac se muta de la un robot la altul, cu o cheie dinamometrică în mână.

— Unele șuruburi de la șenile nu au fost strânse cum trebuie, mormăi el. Sper că sunt gata chestiile astea…

— Trebuie să fie, zise Rick.

Rudy apăru în spatele lui, împingând un cărucior, pe care îl puse în dreptul altor patru identice. Înăuntrul unor cutii din placaj capitonate erau așezate niște recipiente din sticlă groasă – incubatoarele.

— Embrionii sunt instalați, zise el. Mai trebuie doar să-i încărcăm în Mame. Se întoarse spre Rick. Domnule general, sunteți sigur că facem ceea ce trebuie?

Rick se uită la șirurile de roboți, ale căror anexe puternice erau lipite de corpurile lor rotunjite. Afară în lumina soarelui, îi aminteau de niște păsări imense, pregătite pentru o migrație lungă.

— Kendra spune că software-ul este în regulă. Roboții Gen3 au născut, așa cum am plănuit, zise el. Iar noi încă suntem în viață datorită antidotului. Gen5 sunt cât de se poate de pregătiți.

— Dar secvența C-343 este nouă. Nu am testat-o încă pe feți…

Încercând să-l consoleze, Rick puse o mână pe umărul lui Rudy. Înțelegea riscurile. Dar se gândea la ce-i spusese Rose: *Nu putem să pierdem bebelușii.*

— Trebuie să-i lăsăm să plece, zise el. Iar asta s-ar putea să fie singura noastră șansă – n-avem habar ce știu acei hackeri.

Kendra dădu din cap și își continuă inspecția, în timp ce Mac și Rudy așezară cu grijă incubatoarele în coconii fibroși ai Mamelor, atașând senzorii necesari și tuburile de hrănire. Rick zări o cutie mică de vopsea galbenă fosforescentă lângă ușa deschisă. Luă cutia într-o mână și o bucată de material în

cealaltă și începu să caute printre roboți, citindu-le insignele până ajunse la cel pe care îl căuta. Se opri și se urcă pe șenilele lui.

— Ce faci? îl întrebă Mac.

— Acesta e al meu, zise Rick, desenând un model galben aprins pe partea din spate a aripii ei. Rho-Z.

O să te caut, își zise în gând*. Îți promit.*

Era deja târziu după-amiaza, dar tot era cald. Rick se simțea amețit. Nu mâncase nimic altceva decât un MRE, o porție de carne gri fără gust, ținută într-un pachet de un alb murdar care fusese mâncarea lui de bază în armată, după care băuse un bidon de apă și adormise în patul lui extensibil. Cam astea mai erau proviziile rămase în sediul din Los Alamos.

— Sunt pregătiți? îl întrebă pe Mac.

— Cât de pregătiți se poate, răspunse acesta, așezându-și corpul deșirat pe un scaun de lângă postul de pază de la ușă.

— Atunci să le dăm drumul! ordonă Rick.

Kendra apăsă niște butoane pe o consolă pe care Mac o mutase aproape de ușile centrului. Încet-încet, Mamele prinseră viață, șenilele lor mișcându-se pe asfalt către macadamul scump de lângă clădire, așezându-se la distanță egală una de cealaltă, cât să aibă loc să-și desfacă aripile. Aplecată peste consola ei, cu un set de căști pe cap, Kendra nu părea să bage în seamă tot vacarmul acela.

Acoperindu-și urechile cu mâinile, Rick merse după Mame. Se opriră toate și se făcu liniște.

Apoi porniră deodată cincizeci de seturi de ventilatoare. Cincizeci de seturi de aripi se desfăcură, în timp ce Mamele se aplecară în față. Cincizeci de roboți își luară zborul, cu brațele strâns lipite de corp și cu șenilele băgate în fuzelaje, siluetele lor blocând lumina soarelui.

Rick se lipi de zidul clădirii și închise ochii strâns ca să se ferească de vârtejul provocat de ele. Îi deschise la timp ca să-l vadă pe Mac venind în fugă la el, ținând în mână unul dintre telefoanele butucănoase din laboratoarele de la XO-Bot.

— … apel de la James Said…, țipă Mac.

— Ce?

Rick luă telefonul, dar pentru o clipă doar se holbă la el.

— James Said! răspunse Mac. M-am gândit că ar trebui să vorbească cu tine!

— Dar… Rick duse telefonul la ureche, în timp ce pe cealaltă încă o ținea acoperită cu mâna. Alo?

— Generale? Mac spune că ar trebui să vorbesc cu tine?

Era într-adevăr vocea lui Said, tonul sobru și oficial pe care doctorul îl folosea mereu când vorbea cu el.

— Said? Vorbește!

— Generale, voiam să știi că îmi pare rău.

Acum îl auzea mai clar, zgomotul provocat de lansarea Mamelor diminuându-se pe măsură ce prindeau altitudine.

— Îți pare rău? Pentru că le-ai spus rușilor?

— Ce?

— Tu le-ai spus, nu-i așa? Tu ai fost în tot acest timp! Și tot ce poți să zici e că-ți pare rău?

— Generale, nu am nicio idee despre ce vorbești. Voiam doar să anunț, să știe cineva, că sunt pe drum înapoi.

Rick simți cum îi slăbește strânsoarea pe telefon.

— Pe drum înapoi?

— A trebuit să zbor în California… părinții mei au murit de IC-NAN. Acum conduc… ar trebui să ajung la Los Alamos în aproximativ trei ore.

Rick simți cum se prăbușește și i se întunecă privirea, amintindu-și de ultimele cuvinte ale lui Rose: *Nu sunt gata*… își imagină chipul ei, ochii implorând. *Nu putem să pierdem bebelușii*…

— Nu sunt gata, murmură el. Dumnezeule… Nu sunt gata!

— Ce?

Vocea mirată a lui James se auzi la telefon în timp ce Rick i-l aruncă înapoi lui Mac.

Rick privi în sus. Doi dintre roboți păreau că se chinuie, rămânând în urma celorlalți. Dar erau sus de tot acum, îndreptându-se spre șirul de pini din nordul laboratoarelor. Lungindu-și gâtul, văzu motocicleta Zero FX, cea cu care venise de la aeroport, parcată în apropiere. Casca era încă pe șa. Și-o puse pe cap, urcă pe motocicletă și, fără să se gândească de două ori, porni în trombă în urma lor.

•

Rick ajunse la intrarea de sud a proprietății, mergând cu viteză maximă și reușind în ultima clipă să ocolească blocadele de acolo, în timp ce făcea slalom printre ele și prin pădure. De pe Route 4, vedea Mamele trecând peste Valles Caldera. Dar în

timp ce traversa o serie de curbe strânse și periculoase pe lângă afluenții râului Jemez, mai pierdea din vedere mașinăriile strălucitoare, chiar și pentru câteva minute. Motocicleta lui putea să atingă ușor 190 km/h. Dar el era blocat pe pământ, în timp ce Mamele se mișcau cu repeziciune pe deasupra copacilor.

Când ajunse la State Route 126, care se îndrepta spre vest, viră pe acolo, fără să-i pese că se termina curând partea asfaltată. Era tot ce putea face ca să rămână pe drumul prost în timp ce urmărea roboții, pe care acum îi vedea doar ocazional, dincolo de vârfurile pinilor înalți. În apropiere de orășelul Cuba, se bucură când putu să treacă pe U.S. Route 550. Aici, terenul era plat și sterp, întrerupt din când în când de băltoace sau de canion. Roboții erau în dreapta lui și încă se îndreptau spre nord-est, formația lor începând să se desfacă. Cei doi care păreau că stagnează îi prinseseră din urmă – cel puțin nu îi mai vedea separați de ceilalți.

În timp ce se apropia de orașul părăsit Bloomfield, viră la dreapta pe U.S. 64 către Farmington și granița de est a rezervației Navajo. Trecând de orașul Shiprock, acceleră și traversă peisajul selenar arid care alcătuia colțul nord-vestic al statului New Mexico. Încercă să nu se gândească la locuitorii acestor orășele. Erau pe moarte? Erau morți deja? Sau stăteau pe peluze și arătau cu degetul spre cerul întunecat, înfricoșați de șirul ciudat de păsări?

Drumul o lua spre sud-vest de-a lungul Comb Ridge, pe lângă valurile de piatră din ținutul Navajo, care se întindeau de la Kayenta, Arizona până în Utah. Sus, Mamele cotiseră spre nord, trecând peste stâncile masive ce umpleau peisajul. Rick apăsă accelerația și ieși de pe drum. Dar asta nu-l ajută cu nimic. Terenul era prea accidentat pentru motocicleta lui și privi neajutorat cum Mamele se îndepărtau. Văzu prea târziu o turmă de oi în față. Trase de ghidon spre dreapta și motocicleta alunecă de sub el. Instinctiv, sări de pe ea și apucă să zărească proteza zburând în sus spre cer, în căutarea Mamelor.

Simți cum i se înmoaie corpul. Închise ochii. În întuneric văzu niște vulturi, zburând deasupra unor terenuri misterioase…

•

Ceva îi bloca soarele. Auzi niște voci înfundate. O față bronzată și fină apăru deasupra lui.

— … ești bine?

Simți niște mâini puternice care-l pipăiau pe sub haine. Ceva îi prinse gâtul, se simți ridicat și așezat cu grijă pe o suprafață tare și plată.

— Ce e chestia aia de acolo? Adu-o aici!

Apoi avu senzația că plutește în aer. Simți o durere puternică în spate și fu din nou învăluit în întuneric.

•

Rick se trezi într-o cămăruță cu pereți albi. Cineva din apropiere fredona un cântec jos, gutural, care suna și vesel, și trist în același timp. Simți ceva dens și greu pe piept când încercă să se ridice. Ridică mâinile să dea obiectul la o parte, dar se lovi de ceva dreptunghiular din plastic. O femeie micuță și zbârcită puse ușor o mână pe pieptul lui și cu cealaltă luă obiectul. Cu grijă, dădu jos punga de pe pături și o agăță undeva unde nu o putea vedea.

— Îmi pare rău, spuse ea. Aveai nevoie de un cateter.

Închise ochii, cedând în fața atingerilor blânde ale femeii.

— Unde sunt? întrebă el.

Propria-i voce, subțire și slăbită, părea să vină de undeva din celălalt capăt al camerei.

— Ești în siguranță, spuse femeia.

— Cine…?

— Fiul meu, William, te-a găsit.

— Dar cum…?

Rick începu să-și vină în fire, dar simțea cum îl doare fiecare părticică din corp. Încercă să se ridice, dar capul i se învârtea și îi pulsa de durere. Se întoarse într-o parte și vomită, în timp ce femeia puse o mână pe spatele lui, încercând să-l liniștească.

— Erai deshidratat. Ai făcut întindere la spate și sigur ai suferit și o contuzie. Ai nevoie de timp să-ți revii, zise femeia. Celălalt fiu al meu, Edison, este doctor. O să aibă el grijă de tine.

•

Când se trezi din nou, era înfășurat într-o pătură albă și moale. Își mișcă gâtul și simți durerea. Se afla în altă parte. Pe pereții acestei camere întunecate și dreptunghiulare, niște desene stranii dansau în lumina pâlpâitoare a unui mic foc – patrupede, femei care legănau bebeluși, fermieri care se ocupau de recoltă; un tablou al vieții. Mai sus, zări niște forme dreptunghiulare, mai întâi galbene, apoi albastre, apoi roșii și

apoi albe. Se uită prin ceva ce părea a fi o gaură în tavan, la cerul înstelat.

Auzea o femeie murmurând o incantație, un sunet liniștitor care-i amorțea simțurile și îi trezea conștiința. Era același cântec pe care îl auzise în camera albă.

— A, ești din nou cu noi? spuse femeia, oprindu-se din cântat.

Femeia avea părul alb strâns într-o coadă, pielea plină de riduri și îl privea cu ochi iscoditori.

— Cine *ești* tu? întrebă Rick.

— Numele meu este Talasi, zise ea. El este fiul meu, William.

— Se pare că ești un mesager? se auzi de undeva din dreapta o voce gravă.

Cu greu, Rick reuși să se concentreze asupra unui bărbat bronzat și robust, care purta o cămașă albă de bumbac și jeanși albaștri.

Bătrâna se apropie de el. Între degetele ei subțiri ținea un obiect mic de metal – o femeie din argint – cu brațele întinse și pene delicate argintii.

— William a găsit asta în buzunarul tău, zise ea. Îmi poți spune de ce ai cu tine lănțișorul fiicei mele?

21.

James trecu pe lângă casa lui abandonată, cu privirea ațintită asupra complexului de apartamente în care locuia Sara. Urmărise fluxul de știri ore în șir pe ecranul din mașină: reportaje despre epidemia de gripă care se răspândea cu repeziciune pe ambele coaste; atacul aerian asupra Washingtonului. America era asediată. Toată lumea primise ordin să se adăpostească. Spera că mijlocul țării rămăsese intact, că oameni încă sănătoși se ascundeau în clădirile pe lângă care trecuse. Dar în timp ce depășea o mulțime de vehicule abandonate, nu vedea decât o pustietate sinistră. Parcă mașina pe strada Sarei și privi în jur. Își aduse aminte de vecinii care-și îngrijeau grădinile, de copiii care se jucau la asfințit. Acum nu mai era nimeni.

Vorbise cu Sara cu câteva ore în urmă, instruind-o cum să ia antidotul. Îi spusese să rămână în apartament, cu geamurile închise, până ajungea el acolo. Dar când se apropiase de Los

Alamos, nu îi mai răspunsese deloc la telefon. Cu pulsul luându-o la goană, fugi pe scările care duceau la apartamentul ei și introduse codul de patru cifre la ușă.

Înăuntru, totul era cufundat în liniște. Își croi drum prin apartamentul întunecat și împinse cu degetele ușa de la dormitor. Inima i se opri. Așternuturile erau deranjate, dar Sara nu se vedea pe nicăieri.

Apoi văzu pe pernă o claie de păr șaten închis. Aprinse lumina de pe noptieră și o atinse pe braț.

— Hm? murmură ea.

James aproape că izbucni în plâns în timp ce ea își ridică capul să se uite la el.

— Sara, șopti el. Ești bine?

— James?

— Oo, Sara…!

— Da, sunt bine. Cred.

Se ridică încet, cu privirea încețoșată, aranjându-și cămașa de noapte cu degetele ei subțiri. Își drese glasul, sunetul făcându-l să tresară.

— Ai luat medicamentul, da?

— Inhalatorul? Da, dar…

Își puse urechea la spatele ei și ascultă. Se auzea doar un mic huruit în partea de sus a pieptului.

— Pare să funcționeze… Se așeză pe pat lângă ea ignorându-i expresia confuză. Sara, știu că probabil nu te simți suficient de bine. Dar trebuie să mergem la laborator.

— La *laborator*?

— Ai auzit știrile de azi?

Ochii îi erau lucioși și roșii.

— Nu… am fost… prea obosită.

James înghiți.

— S-au întâmplat niște lucruri. Îți explic mai târziu. Dar ar fi mult mai bine să mergem amândoi la laborator. Aerul din clădire e filtrat… Se opri. Trebuia să ia lucrurile pe rând. O să-ți povestesc totul, îți promit. Trebuie să ai încredere în mine acum.

O ajută să se îmbrace. O conduse afară la mașină, ținând-o de braț. În timp ce traversau podul Omega către intrarea nordică a laboratorului, se întoarse să se uite la ea în luminile de pe bordul mașinii. Era galbenă la față, ținea ochii închiși, iar mâinile îi zăceau fără vlagă în poală. Se ruga să-și fi luat dozele la timp.

Dar își mai făcea griji și dintr-o altă privință – Blevins. Nu reușise să dea de Kendra pe mobil. Când reușise, în cele din urmă, să sune pe telefonul fix din laborator, răspunsese Mac și îi dăduse telefonul generalului. Blevins păruse furios, îndrugând lucruri care nu aveau nicio logică. Dar când Mac revenise la telefon, încercase să-i explice.

— Te-a suspectat, James, îi spusese el. A crezut că tu ai fost cel care le-a zis rușilor.

Pentru James, totul avea logică acum – ostilitatea, cercetările amănunțite cu care mereu avusese de-a face. Blevins și cei ca el erau antrenați să lupte împotriva terorismului. Unchiul lui fusese terorist. Dar el, unul, nu știuse niciodată nimic despre asta – tatăl lui păstrase acel secret aproape până în mormânt.

Clătină din cap. Nu ar fi trebuit să plece de la Los Alamos fără să spună cuiva ce avea de gând să facă. Iar acum, faptul că mai venea și cu Sara nu avea să îmbunătățească deloc lucrurile.

Poarta grea de la intrare era închisă și nu se vedea nimeni. Sună din nou pe numărul Kendrei.

— James?

De data aceasta îi răspunse. Vocea îi era neliniștită, dar în același timp ușurată.

— Da. Sunt la poarta de nord. Poți s-o deschizi?

— Da.

Poarta se ridică încet. Pe când mașina porni în viteză pe Pajarito Road, farurile luminând drumul cufundat în întuneric, părea o seară obișnuită de mai, cu mirosul proaspăt de pin în aer. Dar aerul era otrăvit acum, își reaminti James, sau va fi otrăvit în curând – o sentință la moarte pentru oricine nu lua antidotul. Trecu prin spatele clădirii XO-Bot, după care viră pe o străduță lăturalnică, apoi din nou dreapta și parcă pe unul dintre spațiile goale.

Dincolo de ușile duble ale camerei presurizate de la intrarea în clădire, Kendra aștepta în interiorul slab iluminat al holului. Paul MacDonald, ținând ceva lung și subțire într-o mână, stătea lângă ea. James o ajută pe Sara să coboare din mașină și intrară împreună.

— Bună, Kendra, spuse James.

Dar Kendra doar se holbă la ei, cu ochii mari.

— Kendra, știu că e neașteptat…

Amețită, cu ochii deschiși pe jumătate, Sara zâmbi obosită.

— Mac, spuse ea. Kendra… Ce fac Mamele?

În timp ce Mac lăsă brațul în jos, James zări licărul metalic al puștii de serviciu a bărbatului.

— Păi, zise Mac, punând arma repede deoparte. *Asta* e interesant.

PARTEA A DOUA

22.

FEBRUARIE 2054

Rick se trezi când o rază de soare pătrunse prin fereastra transportorului. Se întoarse pe spate și își întinse piciorul tăiat, bucurându-se pentru o clipă de pătura moale și curată de sub el. Se ridică să se uite pe geam la terenul pustiu de afară, un amalgam de roci traversate de un canion adânc și uscat.

Se părea că lumea pe care o știuse el cândva dispăruse. Apelurile pe telefon și prin stație rămăseseră fără răspuns. Site-urile web erau moarte deoarece serverele rămăseseră fără curent electric. Pozele din satelit pe timp de noapte, imagini cu orașe și străzi principale, cândva aglomerate, se întunecaseră încet. Conducerea de la Washington și inamicii lor din afară, programatorii și hackerii care îi atacaseră, cei care lansaseră rachete mortale și cei care le interceptaseră – dispăruseră toți. Își imagină taxiuri așteptând lângă borduri pustii, roboți muncitori construind și împachetând lucruri pentru case care acum erau goale, roboți inspectori așteptând sosirea călătorilor care nu aveau să ajungă niciodată. Până acum, la nouă luni de la Epidemie, chiar și acele mașinării trebuie să se fi oprit din lucru.

Se ridică și tuși în cot. Nu era prea rău. Era mai bine. În ultimele luni, trebuise să se împace cu noile lui limite. Antidotul nu era perfect – potrivit lui Rudy Garza, nu putea să vindece leziunile apărute înainte de a începe să-l ia; se poate ca o expunere anterioară la IC-NAN, probabil în timpul uneia dintre multele sale călătorii în California, să-l fi pus în pericol. În orice caz, din motive neștiute de el, se pare că era mai predispus la boală decât ceilalți; trebuise să se protejeze mai mult de aerul otrăvit de pe planeta care fusese cândva prietenoasă.

În final, rechiziționase unul dintre cele două transportoare aeriene localizate anterior la Los Alamos – trebuia să-i

mulțumească lui Mac pentru că avusese grijă ca totul să meargă bine și pentru că îmbunătățise sistemul de filtrare a aerului. Acum era casa lui, și servea drept unitate mobilă, capabilă să călătorească rapid în aer, dar și bază staționară, pe pământ. Iar afară purta o mască pentru a bloca atât cât putea bacteriile archaea infectate și NAN-urile lor otrăvitoare.

Nu-și permitea luxul de a sta la adăpostul clădirii XO-Bot alături de ceilalți supraviețuitori de la Los Alamos, privind și așteptând ca lumea să se sfârșească. Avea o misiune – una la care se gândise chiar el. Era hotărât să repare greșeala groaznică pe care o făcuse – eliberarea prematură a roboților Gen5 în deșertul sălbatic. Trebuia să le găsească pe Mame. Trebuia să le aducă înapoi acasă.

Crezuse că o să-i fie ușor să le găsească – Kendra putea, pur și simplu, să le cheme, iar el urma să se confrunte cu sistemele lor de apărare dacă era nevoie. Dar Kendra se înșelase în privința senzorilor de poziționare.

— Nu m-am gândit bine, recunoscuse ea. Au într-adevăr senzori, dar când am selectat Cod Negru, mecanismul de detectare a fost dezactivat… Presupun că echipa care le-a creat a vrut să evite posibilitatea ca un inamic să pună mâna pe ele.

Așa că nu-i mai rămăsese decât să străbată deșertul în lung și-n lat, în căutarea Mamelor pe care el le eliberase. În tot acest timp, nu reușise să găsească decât trei roboți distruși, bucăți din ei împrăștiate prin nisip ca niște gunoaie, cu incubatoarele sparte. Niciunul dintre ei nu era Rho-Z. Dar fiecare îi aducea aminte de imprudența lui, de eșecul lui în fața presiunii.

Nu mai condusese niciodată trupe în teren, dar auzise poveștile: deciziile proaste luate sub presiune, remușcările, vina eternă. Acum trebuia să se confrunte și el cu acestea. Tot ce făcuse în acea zi catastrofală când lansase Mamele se bazase pe o fantezie creată de mintea lui tulburată, una apărută sub impulsul momentului – aceea că James Said era terorist.

Desigur că mai luase și alte lucruri în calcul, își spusese el. Nu avusese habar ce aflaseră hackerii despre Gen5, nu știa ce amenințări reale ar fi putut exista. Cu siguranță, se părea că Rose simțise pericolul. De ce ar mai fi menționat Cod Negru? Nu – și cu Said, și fără Said, Rick ar fi luat aceeași decizie. Totuși, o analiză a ceea ce se întâmplase în acea zi demonstrase clar că decizia lui fusese greșită. Los Alamos nu fusese niciodată atacat.

Cei câțiva supraviețuitori ai Noului Început așteptaseră cu teamă, dar nimic nu se întâmplase la XO-Bot.

Încă nu-și prezentase scuzele față de doctor – deși la întoarcerea lui Said la Los Alamos, cu Sara Khoti la braț, ceilalți îi iertaseră imediat absența. Acum, James și Sara făceau parte din echipă. Și Rick era cel care trebuia să redobândească încrederea tuturor.

Pe geam zări fumul unui foc de tabără. Cel puțin nu era singur aici. Încă de când William Susquetewa îl salvase de pe marginea drumului în Kayenta și îl dusese pe platourile Hopi, cei doi fuseseră de nedespărțit. Hopii avuseseră și ei pierderi. William, fratele lui, Edison – doctor instruit în Phoenix –, și mama lor, Talasi, se aflau printre cei în jur de douăzeci de supraviețuitori Hopi care încă mai locuiau pe platouri. Rose avusese dreptate în speranța ei că unele populații s-ar putea să fie imune la IC-NAN. Miraculos, acești câțiva supraviețuiseră, putând să respire aerul.

Pentru William, călătoria lor însemna căutarea surorii pe care o pierduse – Nova, o femeie despre care Hopii credeau că acum era unul dintre „Spiritele Argintii”. Singura dovadă de care avusese nevoie William fusese lănțișorul surorii sale și garanția lui Rick că Nova fusese, într-adevăr, unul dintre participanții neștiutori la programul numit Mamele.

Talasi, femeia pe care toți o numeau „Bunica”, mersese și mai departe de atât. Toate Mamele erau sacre, toate meritau să fie protejate. Pentru ea, roboții Gen5 erau întruchiparea promisiunii soțului său – zeițe în armură care aveau să se întoarcă într-o bună zi pe platouri, aducând cu ele renașterea umanității. Rick nu știa dacă să creadă. Dar își dorea.

Își puse proteza, chircindu-se de durere. Se întrebă dacă Mamele distruse pe care le găsiseră simțiseră vreo durere. Nu, asta era imposibil. Nici Mamele care se plimbau acum prin deșert nu aveau să se gândească la cât de pierdute sunt. Fuseseră programate să se ascundă în canioane și râpe, protejându-și încărcăturile prețioase în timpul procesului de incubare. Și dacă mai erau încă undeva în deșert, făceau o treabă foarte bună.

Acum, când perioada de incubare se terminase și nașterile Gen5 erau iminente, sperau că va fi mai ușor să le găsească. Dar, încă o dată, nu fusese atât de ușor pe cât crezuse Kendra. Ea presupusese că, după nașteri, Mamele puteau fi urmărite

până la depozitele de provizii către care aveau să migreze inevitabil – de vreme ce roboții erau programați să meargă acolo, avea să extragă, pur și simplu, coordonatele. Dar descoperise destul de repede că pozițiile depozitelor nu erau trecute în fișiere. În schimb, fiecare computer de zbor al Mamelor avea propriul set de coordonate; când părăsiseră Los Alamos, luaseră coordonatele cu ele. Kendra nu reușise să descarce coordonatele din resturile computerelor celor trei roboți găsiți în deșert. Nu reușise nici să găsească date despre poziția acestora pe serverul central de la Los Alamos – acestea fuseseră stocate și securizate de unitățile militare care ridicaseră depozitele, iar acum nu avea habar unde se aflau. Cercetașii lui William încercaseră să dea de urma turnurilor cu apă, lăsând câte o cameră cu senzor de mișcare în apropierea fiecăruia dintre cele pe care le găsiseră, în așteptarea sosirii unei Mame. Dar până acum doar treisprezece dintre cele șaptezeci și șase de depozite fuseseră descoperite, și niciunul nu era ocupat.

Ușa de pe partea pilotului se deschise. Rick auzi un zumzet tare în timp ce ventilatoarele cu presiune pozitivă porniră, aproape acoperind vocea groasă a lui William.

— Rick… am văzut ceva jos, în canion. Edison e pe drum.

•

În peștera înghesuită care era biroul lui Mac de la Los Alamos, James urmărea cu privirea curba gâtului Sarei și mandibula grațioasă. În fața lor, Kendra căuta prin meniul de pe calculatorul lui Mac, selectând fluxul de date BotView.

Guvernul făcuse eforturi să elimine costurile de energie pe termen lung, iar clădirea XO-Bot reușise acest lucru în mod „independent”, colectând și stocându-și propria energie încă de când fusese construită, în urmă cu două decenii. Și, deși curentul și apa încă trebuiau să fie monitorizate și conservate, clădirea era acum numai bună pentru micul lor grup. Faptul că găzduise Noul Început nu fusese o întâmplare. Era o structură dotată cu panouri solare masive și pereți în care putea fi stocată energia electrică, cu un sistem integrat de filtrare a aerului, cu apă care venea de la fântânile arteziene din apropiere de Valles Caldera, prin propria centrală de purificare a apei.

James se concentră asupra ecranului lui Mac pe care apăreau o serie de câmpuri goale așteptând să fie completate. Rick

Blevins și echipa lui de cercetași Hopi din deșertul Utah țineau legătura cu Los Alamos printr-o conexiune securizată printr-un satelit al NSA. Cu câteva ore în urmă, generalul sunase și le spusese despre un robot prăbușit, găsit pe fundul unui canion îngust, la est de un loc numit Escalante. Coborârea în canion era periculoasă; potrivit lui Blevins, ar fi durat ceva timp.

James o luă de mână pe Sara. În ultimele nouă luni, îndurase atât de multă durere, cât pentru o viață. Spre deosebire de Rudy, Kendra și Mac, de Blevins sau chiar de James, ea nu avusese suficient timp să asimileze realitatea și faptul că pierduse totul și pe toată lumea. Ea însăși aproape că se pierduse.

Și își pierduse și copilul – fiul lor. Probabil că era, de fapt, o binecuvântare; copilul lor făcea parte din lumea cea veche, nu era imun la molima ce paralizase pământul – iar Sara fusese prea slăbită ca să poată păstra sarcina. Dar însemnase o suferință pentru care niciunul dintre ei nu era pregătit. Înmormântaseră bebelușul într-un loc vizibil de la fereastra camerei lor.

— Vom avea bebelușii Gen5 în curând, îi promisese el Sarei. Bebeluși perfecți, imuni.

Dar, de atunci, de câte ori o vedea pe Sara uitându-se pe fereastră dimineața, cu mâinile în poală și buza de jos tremurând, i se rupea inima.

Totuși, supraviețuiseră. Rudy sintetiza C-343 la Los Alamos, la o scară mai mică față de capacitatea laboratorului din Fort Detrick. Putea să producă suficient antidot cât să umple inhalatoarele existente. Și exista o speranță. Noua secvență folosită pentru antidot era la fel cu cea introdusă în embrionii Gen5. Dacă permitea supraviețuitorilor să trăiască cu IC-NAN fără efecte adverse, poate că și roboții Gen5 puteau să se bazeze pe ea. James privi prin cameră. Poate că se putea trăi în exterior. Dar cu excepția generalului, niciunul dintre ei nu se simțise pregătit să încerce. Poate după ce se nășteau Gen5…

Se gândi la Talasi Susquetewa, bătrâna pe care Rick Blevins o numea „Bunica”, și la cei câțiva Hopi care încă trăiau bine mersi pe pământurile aspre care fuseseră leagănul tribului lor timp de secole. Văzând ce se întâmplase după ce lovise Epidemia, acești oameni aveau o trăsătură care oferea o altă cale prin care se activa moartea celulară programată. Aparent, gena care coda

această cale rudimentară era recesivă; trebuia să fii homozigot, ca să ai această trăsătură, să posezi două cópii ale genei recesive, pentru a supraviețui. Talasi, al cărei soț, Albert, murise din cauze naturale cu trei ani în urmă, era homozigot. În urma Epidemiei, fiii ei, William și Edison, supraviețuiseră, dar Edison își pierduse soția și doi dintre cei trei copii; rămăsese doar fiica lui, Millie. Soția lui William și cei doi fii ai lor supraviețuiseră cu toții. Aceștia, împreună cu alte câteva familii, aveau să formeze nucleul unei noi generații Hopi. Teoria lui James cu privire la ADN-ul silențios și la funcțiile moștenite care puteau fi trezite la viață dacă erau chemate se dovedise a fi adevărată în cazul lor.

Mai mult decât atât, acești oameni fuseseră un dar de la Dumnezeu pentru locuitorii din Los Alamos. Știind să cultive pământul, Hopii le oferiseră mâncare din abundență – porumb și carne de miel, vită, fasole și dovlecei – toate pregătite cu grijă și livrate printr-un compartiment presurizat în cantina de la XO-Bot. Dar ce era cel mai important, probabil, le oferiseră speranța unui leac permanent pentru Sara, singura dintre ei care avusese o infecție cu IC-NAN confirmată. James și Rudy începuseră să recolteze celule stern din traheea donatorilor Hopi care se ofereau voluntari, dezvoltând metode pentru izolarea și stocarea celor mai puternice. Erau slabe șanse; în lumea de dinainte de Epidemie, toate experimentele asemănătoare, menite să vindece leziunile pulmonare, eșuaseră. Dar exista o rază de speranță. Iar în momentul de față, speranța era tot ce le mai rămăsese.

Tresări când trosni ceva, în timp ce vocea lui Blevins răsună în boxa din stânga. Auzi un țipăt, un chițăit de bucurie, necaracteristic lui.

— Bun… avem o fetiță!

Inima îi sări din piept și James și-l imagină pe general îmbrăcat în costumul lui de protecție, un astronaut pe propria lui planetă, cu telefonul într-o mână și cu un bebeluș în cealaltă.

Kendra porni microfonul.

— În viață?

— Abia mai trăiește, se auzi vocea răgușită a generalului.

James simți cum Sara îl strânge mai tare de mână. Se auzeau strigăte de la celălalt capăt al liniei. Ce bine că Edison era acolo.

— Accesează dosarul nașterii, îi șopti Kendrei.

— Fă-ne legătura cu modulul sistemului de control al vieții,

spuse Kendra.

— Gata! se auzi Blevins.

Kendra se apropie de monitor, parcurgând frenetic meniurile afișate. Se opri în dreptul unuia: *Saturația oxigenului mică, nu poate fi detectată. Probleme pulmonare.*

James se aplecă, mijind ochii.

— Incubatorul a secat. Resuscitarea a fost inițiată. Dar nu pare să fi funcționat.

Lângă James, Sara își ținea respirația și o lacrimă îi curgea pe obraz. Trecu o eternitate până când o a doua voce se auzi la telefon.

— James, sunt Edison. Cea mică pare destul de bine, având în vedere starea în care se află Mama. Coconul s-a spart în urma impactului și a permis intrarea aerului astfel încă să o țină în viață. Dar transferul către cuib nu a fost finalizat. Bebelușul a fost blocat în incubatorul spart. Am conectat-o la oxigen.

Dând-o pe Kendra la o parte, James începu să dea ordine mecanic.

— Duceți-o la centrul medical imediat. Și țineți-o conectată la aer filtrat până apucăm să o consultăm, bine?

Sara se ridicase în picioare acum și stătea sprijinită de birou.

— Edison? întrebă ea. Este… normală?

— Da, răspunse el. E perfectă, Sara… dar extremitățile ei sunt vinete. Sunt semne clare de cianoză. O să facem tot ce putem.

23.

Când închidea ochii, Misha încă își amintea ca prin ceață primii ei ani de viață. În acea lume amețitoare, inspirase adânc, inhalând mirosul de lemn arzând și nisip de deșert. În jurul ei, vocile râdeau și cântau. Mâini mai mari decât ale ei o ajutaseră să țină sticlele de lapte sau de suc. Cineva o dusese în brațe, o ridicase, îi spusese povești și o mângâiase pe păr. Păpuși făcute din lemn, cârpe și pene dansau în aer.

— Mama, spusese ea. Mama.

Primul ei cuvânt.

Misha nu se simțise niciodată singură. Nu fusese niciodată singură. Mama Sara fusese mereu cu ea.

•

Misha avea un tată pe care îl chema James. Avea o mamă pe care o chema Sara. Avea o familie mare; majoritatea trăiau în case făcute din noroi, lemn și piatră, ridicate pe un platou.

Cea mai bătrână persoană din familia ei era Bunica. Fiul cel mare al Bunicii, Unchiul William, avea pieptul lat, pielea bronzată și păr șaten închis, pe care-l ținea strâns într-o coadă. Uneori mai venea pe la ei un bărbat pe care-l chema Rick și împreună cu William mergeau să „cerceteze”. În restul timpului, Unchiul William era pe terenul lui, având grijă de oi sau cultivând porumb. Unchiul Edison, care era doctor, era mai slab și mai înalt. Purta ochelari cu rame negre și avea părul negru și scurt. În fiecare dimineață, mergea cu mașina la spital, unde purta o haină albă și ținea cu el un carnețel. Ambii unchi aveau copii. Unii dintre ei aveau și ei copii. Dar ea, Misha, nu avea frați sau surori.

— Eu de ce nu am un frate? întreba ea. De ce nu am o soră?

— Ai mulți frați și multe surori, îi răspundea Mami. Dar tu ești singura pe care am găsit-o.

— Îi mai căutați și pe alții?

— Da, căutăm tot timpul. Între timp, suntem binecuvântați că te avem pe tine.

Mami și Tati dormeau într-o cameră specială din spitalul Unchiului Edison. Camera avea uși de sticlă și un ventilator care făcea un zgomot puternic. Ori de câte ori Mami și Tati ieșeau afară, purtau niște măști urâte – ca să-și protejeze plămânii de aer, spuneau ei. Măștile îi aduceau aminte de bărbații care dansau în timpul ceremoniilor Hopi, care ieșeau pe platou din casa Bunicii, cu fețele ascunse și misterioase.

— De ce Bunica trăiește sub pământ? întrebase Misha.

— Aceea nu e casa ei adevărată, îi spusese Mami. Este *kiva* ei. Un loc în care se duce atunci când urmează să se întâmple ceva important.

— Dar ce o să se întâmple?

Mama îi zâmbise.

— Învață de la Bunica, o îndrumase ea. Ascultă-i cuvintele cu atenție. Uneori, când spune ceva, de fapt, transmite altceva.

Bunica povestea despre lucruri rele – despre groaznicele Războaie ale Apei din anii ’30 și despre grădinile zoologice unde, cândva, animalele sălbatice erau ținute în cuști. Dar povestea și despre lucruri frumoase – mașinării zburătoare imense care

puteau să care sute de oameni prin aer, mașini care se conduceau singure și poze trimise prin mașinării mici pe care un bărbat putea să le țină pe braț.

— Ai văzut totul! se minunase Misha.

— Am văzut multe lucruri, spusese Bunica. Dar mai e ceva ce încă aștept să văd.

— Ce anume?

— Este un vis pe care-l port cu mine, Spiritele Argintii.

— Spirite?

— Ele sunt mamele generației tale. Când vor veni înapoi acasă, la noi, voi merge și îi voi spune soțului meu.

— Ai un soț? Unde este?

— Așteaptă pe marginea platoului, răspunsese Bunica.

Mergând pe marginea platoului, Misha se uitase în jos la locul în care cu siguranță aștepta soțul Bunicii. Dar, ca de obicei, nu văzuse decât ceață. Mami spusese că asta se întâmpla deoarece nu avusese suficient oxigen la naștere și ochii nu se dezvoltaseră cum trebuie. Nu putea decât să-și imagineze forma casei ei care era acolo jos, departe, un model cusut pe o pătură frumoasă.

Dar putea să audă vântul uscat trecând prin penele vulturilor care zburau sus de tot. Putea să audă spiritele celor vechi ridicându-se ca niște urme de fum din fisurile rocilor. Și-l imagina pe Masauwu, Spiritul Morții și Maestrul Lumii de Sus, cu trăsăturile lui înfiorătoare strâmbate într-un zâmbet bun. Și-o imagina pe Bunica Păianjen cea înțeleaptă, dojenindu-i pe cei doi nepoți năzdrăvani care se jucau cu bețele *nahoydadatsia* și cu mingea din piele de căprioară.

Ghemuindu-se lângă un bolovan, căutase cuibul de pene *pahos* care marca, după cum îi spusese Unchiul William, locul special al Bunicului. Se aplecase pe margine cât de mult îndrăznise – ascultând vocea soțului Bunicii.

Vocea lui se ridicase de acolo de unde stătea așezat.

— Misha, șoptea el. Așteaptă sosirea Spiritelor Argintii.

Dar nu putuse să-l vadă niciodată.

•

Pe măsură ce Misha creștea, Mami și Tati o duceau din ce în ce mai des la Los Alamos, o clădire cu geamuri mari. Era un loc sănătos, ziceau ei. Dar era foarte departe. Ca să ajungă acolo, trebuiau să zboare cu o navă care se numea transportor. Misha

avea locul ei special la Los Alamos, o cameră cu un geam mic pe un perete, cu poze colorate pe ceilalți pereți și un pat moale. Dacă era cuminte, putea să se joace de-a omul de știință în laboratorul lui Tati și al Unchiului Rudy. Se juca pe calculatorul Mătușii Kendra, cu nasul lipit de ecranul strălucitor. Dar îi era frică de Paul MacDonald, bărbatul înalt căruia îi spuneau Mac – și care mereu apărea de nicăieri, ca o fantomă.

— E doar timid, îi spunea Mami. Nu e obișnuit cu copiii.

Într-o zi, Misha aflase că Mami și Tati voiau să rămână la Los Alamos.

— Îmi pare rău, Misha, spusese Mami. Nu pot să mai respir aerul de pe platouri, nici măcar cu aparatul de respirat.

— Nici cu masca ta?

— Nici măcar cu masca. Și trebuie să lucrăm ceva la Los Alamos. Mami pusese o palmă pe capul Mishei. Tu poți să rămâi pe platouri fără noi, dacă vrei.

Misha nu voise. Acolo unde erau Mami și Tati, acolo era și casa ei. Dar, după o perioadă, începuse să simtă că ceva era diferit. Pe zi ce trecea, se îndepărtau din ce în ce mai mult de ea. O ușă închisă, o conversație în șoaptă, o masă fără Mami.

— Ne pare rău, zisese Tati, dar nu ar trebui să fii cu noi aici tot timpul. Locul tău e afară, la soare, alături de prietenii tăi.

Făcuse ea ceva rău?

Pe platouri stătea cu Unchiul William și cu soția lui, Mătușa Loretta. Se juca împreună cu nepoții lor, Bertie și micuțul Honovi. Învățase cum să împletească niște coșuri plate și să facă acele clătite din porumb albastru, care îi plăceau mult Mamei. Îi era dor de Mami și de Tati. Dar trebuia să accepte – lucrurile stăteau altfel acum.

•

După cea de-a opta aniversare a Mishei, Mami și Tati veniseră în vizită. Mami se apropiase de ea, cu fața doar o ceață palidă. Mishei i se păruse că e puțin tristă, dar Mami nu adusese vești proaste.

— Ți-am făcut niște ochi noi, o anunțase Mami.

— Ești fetiță mare acum, îi zisese Tati. Va fi nevoie de operație. Dar credem că ești pregătită.

Mami o sărutase pe frunte și Misha simțise mirosul curat de șampon din părul ei lung.

— Dar de ce am nevoie de ochi noi? întrebase Misha. Văd

destul.

— Cu ochii tăi cei noi, vei putea să vezi totul, la fel de bine ca un vultur, îi spusese Mami.

— Dar dacă nu o să funcționeze ochii mei noi?

— O să funcționeze, spusese Tati. Îți promit.

Misha se uitase când la Tati, când la Mami. Unchiul Edison stătea în spatele lor și nu putea să-i vadă decât ramele negre ale ochelarilor.

— Bine, fusese ea de acord. O să încerc.

Dar când se trezise din operație, ochii ei erau acoperiți cu ceva. Îi deschisese, dar nu văzuse decât nuanțe de gri. Gemuse. Operația dăduse greș?

— Misha? Te-ai trezit? Era vocea lui Tati, care îi ținea mâna într-a lui. Ce e, scumpo? Te doare?

— Unde e Mami?

— Nu e aici acum. O să vină și ea.

— Mi-au reparat ochii? Nu pot să văd…

— Ochii tăi sunt acoperiți cu tifon. Nu ar trebui să-i deschizi încă. Trebuie să te obișnuiești cu ei. Tati râsese, și râsese și Misha. Draga mea Misha, murmurase el. Soldățelul meu curajos.

Dar Misha nu se simțise curajoasă. Îl strânsese tare de mână pe Tati. Nu voia să-l lase să plece. Și voia să vină și Mami.

— Când o să se întoarcă Mami?

Tati nu răspunsese imediat. Și când o făcuse, vocea lui era puțin mai slăbită decât înainte.

— A avut și ea o operație.

— O operație la ochi?

— Nu, la plămâni. Ca s-o ajute să respire mai bine.

— Deci nu o să mai aibă nevoie de mască?

— Cred că tot o să mai aibă nevoie de ea. Vom vedea. Acum se recuperează. Imediat ce-ți dăm jos tifonul, o să te duc s-o vezi.

Dar trecuseră două zile și două nopți lungi până ce Misha simțise niște degete care-i dăduseră jos încet straturile de bandaje. Griul se transformase în alb, apoi… în culori. Minunate, clare. Prea clare. Închisese ochii strâns.

— Au!

— Uite, zisese Tati. Pune-ți ăștia.

Ridicase mâinile și pipăise ochelarii cu lentile închise pe care i-i pusese.

— Sunt doar ca să blocheze puțin lumina. Până ce creierul o s-o facă pentru tine. Atunci nu vei mai avea nevoie de ei.

Deschisese ochii și se uitase la fața tatălui său. Avea nasul și gura acoperite de mască, dar putuse să-i vadă ochii, ridurile adânci și cearcănele. Putuse să vadă fiecare por de pe pielea aspră și nebărbierită a obrajilor săi palizi. În partea cealaltă a camerei, văzuse geamul, și dincolo de geam, soarele strălucitor, cu razele lui reflectându-se într-un borcan cu apă pus pe o masă lucioasă de metal. Peste tot în jur erau unghiuri, puncte, margini aspre. Durere… Înghițise în sec.

— Știu, îi spusese Tati. O să-ți ia ceva timp să te obișnuiești.

— Putem merge s-o vedem pe Mami acum? murmurase Misha, închizând ochii. Sunt pregătită.

— Acum doarme, spusese Tati. Doctorul Edison o să vină să-ți verifice vederea. O să te anunț când se trezește Mami.

Câteva ore mai târziu, când Misha se uita pe niște cărți cu ilustrații, potrivind literele – care acum aveau margini ascuțite – cu cuvintele și propozițiile simple pe care Mami i le arătase cu răbdare, Tati se întorsese în cele din urmă.

— Mami s-a trezit acum, o anunțase el.

Ținându-l strâns de mână pe Tati, Misha mersese pe holul lung și slab luminat până în camera specială unde stăteau Mami și Tati. Unchiul Edison deschisese ușa și valuri de aer rece se revărsaseră peste ei dinăuntru.

— Am făcut tot ce am putut, îi șoptise Unchiul Edison lui Tati. Acum este liniștită.

Misha întorsese capul. Credeau că nu putea să-i audă, dar se înșelau. Era un secret pe care-l păstra ea – abilitatea de a auzi lucruri pe care alții nu le puteau auzi. Abilitatea de a înțelege lucruri pe care nu ar fi trebuit să le înțeleagă. Era superputerea ei.

Se apropiase încet de cortul lui Mami. Pentru că asta era de fapt – un cort, la fel ca acelea în care campa împreună cu Bertie și Honovi în nopțile reci și înstelate. Doar că prin pereții acestui cort puteai vedea, iar înăuntru suprafețele erau acoperite de rouă. Înăuntru, zărise patul lui Mami. Nu clar; mai mult ca înainte de operație – difuz și estompat.

— Mami?

— Vino înăuntru, o auzise. Lasă-mă să te privesc.

Misha se uitase iar la Tati. Își dăduse jos masca. Îi văzuse

nasul, lung și subțire, ridurile care-i traversau fața îngustă și semnul negru în formă de bob de fasole de sub bărbie. El dăduse din cap. *OK.*

Cu grijă, desfăcuse fermoarul dintr-o parte, suficient cât să intre în cort. Când îl închisese la loc, erau doar ele două. Aerul din jurul lor era umed, dar cald. Simțise îmbrățișarea lui Mami. Se uitase la fața ei – pomeți înalți, buze pline, ochi adânci ca niște lacuri.

— Mami, te văd, spusese ea. Ești frumoasă.

— Și eu te văd pe tine, zisese mama. Chiar și mai frumoasă.

•

Mami nu mai ieșise niciodată din cort. Tati stătuse lângă ea, dormind pe un pat extensibil din camera specială. Și în fiecare dimineață, Misha venise pe holul cel lung ca să fie lângă ei.

Până când într-o zi, înainte ca razele soarelui să pătrundă prin geam, Unchiul Edison venise s-o ia. În camera lui Mami, o așteptaseră Tati, Unchiul Rudy și Unchiul Mac. Într-un colț, pe un scăunel, era Bunica.

— Unde e Mami? întrebase Misha.

— Așteaptă alături de soțul meu, îi răspunsese Bunica.

Misha rămăsese acolo, cu pumnii strânși. Nu-l văzuse niciodată pe soțul Bunicii, indiferent cât de mult se uitase. Nu era nici măcar sigură că ochii ei cei noi erau buni pentru asta. Iar acum, Mami era și ea acolo, în acel loc care nu putea fi văzut.

24.

IUNIE 2062

James stătea pe patul pe care-l împărțise cu Sara în apartamentul lor micuț de la Los Alamos, uitându-se pe geam la linia de pini care mărginea Pajarito Road. Lângă el, pe saltea, încă mai rămăsese urma corpului moale al Sarei, mirosul ei. Își aduse aminte de acea noapte de acum nouă ani, când venise cu ea aici. Când o îngrijise, îi administrase doze de antidot și se rugase la un Dumnezeu în care nu crezuse niciodată.

Sara supraviețuise. Își pierduse propriul copil, dar câștigase

altul, pe Misha. Și în toți acești ani, lui îi oferise o viață pe care el nu și-ar fi putut-o imagina, o viață plină de dragoste, de pasiune. Fuseseră o familie.

Acum, ea nu mai era.

James privi pe fereastra prăfuită. Tot ce-i mai rămăsese din Sara acum era o a doua piatră de mormânt, lângă cea a fiului lor. Își pierduse iubirea vieții. Și mai mult de atât. Pentru el, și pentru toți cei de la Los Alamos, nu mai exista speranță. Erau cu toții condamnați.

Știa asta de ceva timp. Problemele începuseră să apară cu ani în urmă, când Misha avea doar patru ani – atunci când își dăduseră seama că pentru Sara inhalatorul nu mai era suficient. Cu ajutorul lui Edison, el și Rudy creaseră un sistem de lavaj pulmonar într-una dintre camerele de tratament de la centrul medical Hopi din Polacca. În timp ce Sara era sedată, aparatul introducea vapori vindecători în plămânii ei. Celulele vechi și infectate erau înlăturate. Țesutul proaspăt care rămânea sub ele era acoperit cu un fluid bogat de antidot C-343, și se ajungea la o „suprafață curată” de celule rezistente la IC-NAN. Și după tratament, Sara avea mult mai multă energie. Dar în ceea ce privește inhalatorul, se dovedise a fi un echilibru precar – nu un leac.

În cele din urmă, slăbită din cauza rundelor repetate de lavaj, vocea ei moale fusese redusă la șoapte răgușite și Sara simțise nevoia să se îndepărteze de fiica lor.

— Nu vreau ca Misha să mă vadă în starea asta, spusese ea. Nu vreau să-și aducă aminte de mine astfel.

Era o poveste pe care James o știa prea bine. La o vârstă fragedă, Sara își pierduse mama din cauza cancerului. Știa ce cicatrice rămâneau, durerea suportată privind declinul unei persoane iubite pe care cândva o credeai nemuritoare.

— Vom implementa transplantul, îi promisese James.

El și Rudy treziseră prețioasele celule stem de la Hopi din somnul lor înghețat, cu mare grijă. Și în timp ce perfecționau dispozitivul de la Polacca, Sara se dedicase unei ultime misiuni: să o ajute pe Misha să vadă.

La acea ultimă conferință dezastruoasă de la Caltech, cea în timpul căreia intrase în contact cu IC-NAN, Sara aflase despre un implant de retină fără cusături, care deja se afla în faza de testare. Se terminase cu camerele video încadrate și cu unitățile

de procesare video mari asociate cu implanturile în stil vechi. Întregul sistem, inclusiv biosenzorii unici care aveau să înlocuiască retinele deteriorate ale Mishei, fusese miniaturizat pentru implantare. La cererea Sarei, Mac și William zburaseră până în Pasadena ca să ia Instrumentele necesare, programul și instrucțiunile cu privire la operație. Sara îl asigurase pe James că, dacă era necesar, modificarea putea fi inversată. Dar amândoi se rugaseră pentru succes. Într-o lume plină de pericole, vederea era un dar ce trebuia prețuit.

Într-adevăr, operația Mishei fusese un succes. Nesigură la început, creierul ei nefiind familiarizat cu informațiile transmise de senzori, îi luase ceva timp să se obișnuiască. Dar, până la urmă, înflorise – o versiune nouă, chiar și mai extraordinară decât cea anterioară, ieșind parcă dintr-o crisalidă.

Sara nu fusese la fel de norocoasă. Experimentul cu celule stem eșuase, celulele noi refuzând să stea în plămânii ei chinuiți. Ghemuită în aerul umed din cortul ei cu oxigen, James o ținuse în brațe.

— Nu ar trebui să-ți pară rău, James. Mie nu-mi pare, îi șoptise ea trecându-și mâna moale peste brațul său. Trebuie să ai grijă de Misha. Și trebuie să-i găsești și pe ceilalți copii.

James se frecă la ochi. Nu putuse să-i spună atunci ceea ce înțelesese. Ani întregi, purtase o mască de respirat ori de câte ori ieșise afară. Purtase costume de protecție de plastic care-i îngreunaseră fiecare mișcare. Îi spusese Sarei că făcea toate astea „pentru orice eventualitate”. Dar știuse că nu era chiar așa. Cu fiecare zi care trecea, huruitul din plămânii lui devenea și mai puternic. Nu putea să mai ignore tusea supărătoare, nopțile nedormite în care se chinuia să respire. Și nu mai putea nici să pună fragilitatea Sarei și accesele frecvente de boală ale generalului pe seama expunerii anterioare la virus. Trebuia să recunoască: supraviețuitorii de la Los Alamos erau și ei victime ale IC-NAN-ului. În ciuda faptului că antidotul dăduse roade și modificase celulele de la suprafață, celulele încăpățânate din plămâni și cele progenitoare continuau să se multiplice, producând noi celule predispuse să atace. Și ce i se întâmplase Sarei li se întâmpla tuturor, doar că într-un ritm mai lent.

Privirea îi alunecă spre o bucată mică de rocă, aflată pe masa de lângă pat. Pe suprafața ei neagră și plată erau scrijelite cu alb trei persoane – una înaltă, una de înălțime medie și una

foarte mică. Sub ele, era inscripționat: Tati, Mami, Misha. Misha îi amintea tare mult de Sara. Sara cea curajoasă, care petrecuse acești ani prețioși pe platourile Hopi, în ciuda riscurilor pentru propria sănătate. Sara cea inteligentă care, în cele din urmă, îi oferise Mishei darul vederii. Dar el ce putea să-i dea Mishei acum? Ce-i mai rămăsese lui și i-ar fi putut fi util ei?

Se auzi o bătaie în ușă. Se întoarse și îl văzu pe Rudy, care se ținea de rama ușii cu mâinile lui cândva puternice. Abia dacă-și mai recunoștea vechiul prieten, cu pielea palidă și ochii roșii.

— James, spuse Rudy. Am primit un apel pe telefonul prin satelit…

— Cine este?

— E Misha.

James se întoarse iar spre geam și simți cum i se puse un nod în gât.

— Spune-i…, zise el. Spune-i că nu acum.

Rudy îl privi în tăcere.

— Ești sigur că nu vrei să vorbești cu ea? îl întrebă el.

James își aduse aminte de vremurile de acum un deceniu – când el și Rudy erau încă tineri și sănătoși, bucurându-se de plăcerile simple precum tamales de porc în apartamentul pe care-l împărțeau. Acea vreme când încă mai sperau.

— Mulțumesc, Rudy, spuse el. O să o sun eu înapoi.

Rudy clătină din cap.

— *Entiendo*[8], zise el. O să-i spun.

25.

IUNIE 2065

Mishei îi luă ceva timp să-și dea seama că James, bărbatul pe care încă îl striga Tati, se întorcea pe platouri doar cu acele rare ocazii când făcea tratamente la spital. Putea să-l viziteze la Los Alamos oricând voia. Ceea ce făcea destul de des, însoțindu-l pe Unchiul William când le livra mâncarea și stând peste noapte în camera ei mică, unde învăța despre calculatoare de la Mătușa Kendra și despre biologie de la James și Unchiul Rudy. Dar după

---

[8] Am înțeles – din lb. spaniolă (n.tr.).

trei ani și după ce creierul ei se obișnui cu ochii dăruiți de Sara și James, începu să analizeze mai bine poveștile pe care le auzise toată viața. Se întreba din ce în ce mai mult cum se născuse.

— Mama ta a avut o defecțiune, îi explicase Unchiul William. Dar am reușit să te salvăm pe tine.

— Când te-am găsit, îi spusese James, ai fost ca un dar pentru noi.

Din poveștile lor, despre o Mamă robotică ce nu supraviețuise ca să aibă grijă de ea, din poveștile Bunicii despre Spiritele Argintii, din puținul pe care adulții din viața ei păreau dispuși să-l împărtășească, pusese lucrurile cap la cap. Mama ei reală fusese una dintre acele Spirite. Iar William și Rick se străduiau să găsească și altele ca Mama ei – altele care încă trăiau în deșert și aveau propriii lor copii – frații și surorile ei.

Avea unsprezece ani – era destul de mare, credea ea, ca să se alăture căutărilor. Dar Unchiul William insistase că e prea periculos.

— Mergem zile întregi fără să găsim nimic, spusese el. Iar apoi, când găsim, trag în noi.

— Trag în voi? Cum? De ce?

— Au lasere. Dar trebuie să le înțelegem. Spiritele Mame doar își protejează copiii. Ele nu știu că nu vrem să le facem niciun rău.

Dar Misha insistase că nu vor trage în *ea.* Stând cu Kendra în laboratorul ei întunecat, introducând termeni de căutare ca să găsească imagini despre ceea ce Kendra îi explicase că este o bază de date cu capacitate de învățare pentru roboți, se imaginase un copil al deșertului, învățând de la acea Mamă puternică și misterioasă. Se uitase prin fragmentele aduse de Mac înapoi la Los Alamos pentru a fi inspectate – șenilele, brațele masive, mâna moale despre care Tati îi spusese că o crease Mami. Simțise cipul introdus în propria ei frunte, semnul care o făcea specială, așa cum îi spusese Sara dintotdeauna. Aceste Mame, aceste Spirite Argintii… locul ei era alături de ele. Locul ei era alături de copiii lor.

În acea dimineață, un cercetaș venise acasă la William cu vești despre ceva ce văzuse într-un loc cu un nume magic – Marile Scări. În holul din spital, așteptă ca William și Rick să încarce transportorul cu provizii. Apoi se strecură prin ușa din

spate a vehiculului și se ascunse între două baxuri cu sticle de apă. Din ascunzătoarea ei, putea să vadă doar pe fereastra laterală, în timp ce porniră spre nord.

Zumzetul motoarelor vehiculului și șuieratul aerului din filtre o calmau și încercă să nu adoarmă până ce, în sfârșit, simți o schimbare în presiunea aerului, și stomacul i se strânse în timp ce coborau. Vehiculul ateriză cu un bufnet. Își ținu respirația când William deschise ușa din spate. În timp ce el scoase baxurile de apă și le așeză afară, se dădu și mai în spate, ascunzându-se sub o pătură strânsă. Când se închise ușa, abia dacă mai auzi vocea lui William.

— Hai să verificăm canionul, strigă el.

Îl văzu pe Rick cum se chinui să-și pună o mască înainte să iasă pe ușa de pe partea pilotului.

Apoi liniște.

Misha se strecură afară din ascunzătoarea ei și coborî pe pământ, picioarele scufundându-i-se în nisipul fin. Îi văzu pe cei doi bărbați îndreptându-se spre defileul adânc și îngust din față, William cu mersul lui stabil și Rick cu bine cunoscutul lui șchiopătat. Cu grijă, se duse în spatele vehiculului, apoi făcu stânga, cu ochii ațintiți asupra lor. La marginea defileului, se ascunse în spatele unui bolovan ca să nu fie văzută.

Se uită în jos și văzu ceva – doi roboți strălucitori. În timp ce privea, văzu cum se deschide o ușă într-o parte. Misha își ținu respirația. Din robot ieși o fată slabă, înfășurată într-o pătură zdrențuită, cu părul negru și lins acoperindu-i fața în timp ce cobora pe șenilele robotului ca să ajungă pe pământ. Misha o privi mergând spre capătul îndepărtat al defileului, după care dispăru într-o peșteră aflată sub streașina unei stânci roșiatice. Dinăuntrul acestei mici peșteri, i se păru că vede un braț puternic, ce se întinde ca s-o stabilizeze…

Dintr-odată, pământul se cutremură. O rafală de vânt îi tăie respirația și umplu aerul cu nisip. Câteva clipe mai târziu, după ce aerul se limpezi, își dădu seama că robotul fetei nu mai era acolo jos.

Privi în sus. Un picior metalic. Un braț. Un corp masiv trona deasupra ei, la câțiva metri distanță. Se uită la el și fu sigură că și lucrul acela se uita la ea. Deși nu avea nici față, nici ochi, era sigură că o privea, așteptând. Ascultă, dar nu auzi nicio voce.

Și totuși nu îi era frică. Vedea soarele strălucind pe fereastra

transparentă a coconului gol, locul în care stătuse mai adineauri fata cu păr negru. Văzu interiorul moale al mâinii pe care o crease Sara. Era plină de admirație, simțea o uimire profundă. Mama ei, cea care o născuse în deșert… Mama ei fusese una dintre ele.

Dar apoi vraja se rupse. Mama se întoarse și își concentră atenția asupra celor doi bărbați care se îndreptau acum spre vehicul. Pământul se sfărâmă sub picioarele Mamei în timp ce porni spre ei și un zumzet tare și tulburător se auzi de undeva de sus, de acolo de unde brațul ei drept se unea cu fuzelajul. Venindu-și în fire, Misha fugi către transportor, furișându-se pe ușa din spate exact când cei doi bărbați se urcau în față. Ceva lovi pământul lângă geamul ei, o lumină orbitoare, exact în timp ce Rick pornea motoarele și ridica vehiculul de la sol. Misha simți stomacul răsculându-se și înghiți în sec. În câteva momente, erau în aer.

— … a fost cât pe-aici! se auzi vocea lui William de pe scaunul pasagerului. Câți ai numărat?

— Doar cei doi, răspunse Rick, vocea lui sunând răgușită prin masca ce încă îi acoperea gura și nasul. Inclusiv fiica celei care a venit după noi.

— E un început, zise William. Am lăsat suficientă apă cât să le ajungă o perioadă. Sper că o să stea la adăpost. Cu toate furtunile astea de nisip, ar fi mai bine să stea acolo jos în peșteră decât sus.

Ghemuită sub pătura călduroasă de lână, Misha se strădui să respire normal. Inima îi bătea tare, dar zâmbea. În sfârșit, îi văzuse, copii care trăiau așa cum ar fi trebuit și ea să trăiască. Și avusese dreptate: deși alții se temeau de ele pe bună dreptate, Spiritele Argintii nu ar răni-o niciodată. Ea aparținea lumii lor.

•

Din ușa laboratorului de calculatoare, James o privi pe Kendra, aplecată în fața ecranului. Nu se mai întreba ce o făcea pe Kendra să meargă mai departe. În schimb, își repeta în fiecare dimineață mantra pe care o învățase de la ea.

— Trebuie doar să pui un picior în fața celuilalt, îi spusese ea. Până când n-o să mai poți face asta. Apoi zâmbise cu acea expresie ironică ce-i devenise atât de familiară după toți anii petrecuți împreună.

James știa că dacă te obișnuiai cu gândul că ești muritor, erai mai puternic. Presupunea că îți găseai consolarea dacă știai probabil nu când, ci cum vei muri. Și descoperise un nou scop în a-și ține promisiunea față de Sara – să facă tot ce-i stătea în putință pentru Gen5.

Încă de când Mamele fuseseră lansate, localizarea lor fusese grea. Și le văzuseră din ce în ce mai rar după trecerea termenului de șase ani, când ceasul lor intern le ordonase să plece într-o zonă nespecificată de software-ul ei. Dar acum lucrurile se schimbaseră. Cercetașii Hopi începuseră să observe tabere Gen5 viabile, doi sau trei copii stând împreună. Mamele lor erau în alertă și nimeni nu îndrăznea să se apropie de ei. Dar era încurajator faptul că unii dintre ei se întâlniseră.

Ce era și mai important, Mamele păreau că terminaseră cu rătăcirile. Însă, din nefericire, Mac descoperise un motiv sinistru care justifica acest lucru. În anii ’20, deserturile din vestul Americii, inclusiv bucăți din nord-estul statului Utah și vestul statului Colorado, și zone din nord, din Wyoming, Montana și cele două Dakote, fuseseră mărul discordiei între o grupare de companii petroliere mici, care cereau să exploateze prin fracturare hidraulică și forare așa cum fusese stabilit înainte, și guvernul federal care voia să susțină energia regenerabilă. Guvernul câștigase, dar doar la sfârșitul anilor ’30, când prețul benzinei scăzuse atât de mult, încât companiile își dăduseră seama că nu mai avea rost să se împotrivească. Problema era că nimeni nu adusese fondurile necesare curățării terenurilor de petrol. De-a lungul anilor de secetă intensă și de lupte juridice chiar și mai intense, aceste terenuri abandonate stătuseră în soare, și, pe întinderile lor poluate, nu mai crescuseră plantele.

Acum, așa cum vedea Mac pe radar, un front atmosferic cu presiune înaltă care venea dinspre Canada aducea vânturi puternice peste statul Utah. Traversând canioanele din nord-est, ridicau înaintea lor grămezi mari de nisip, cea mai mare parte toxic, fără îndoială. Deși probabil fusese prevăzută de avertizori în anii ’20, această „Nouă Invazie de Furtuni de Nisip” era fără precedent. Iar Mac nu vedea sfârșitul. Roboții Gen5 urmau să fie paralizați în curând. Motoarele și sistemele lor de filtrare aveau să fie blocate și nu vor mai putea să-și protejeze copiii.

— Ai văzut ce s-a întâmplat cu ultimul pe care l-a găsit Rick, spusese Mac.

— Au găsit copilul? întrebase Kendra cu ochii plini de lacrimi.

Mac o privi cu sfială.

— Nu am vrut să-ți spun… Au găsit-o ghemuită într-o peșteră. Murise în somn.

Rudy gemu și se uită fix la James.

— Trebuie să găsim o cale să-i aducem pe copiii ăștia într-un loc mai sigur, spusese el.

— Asta înseamnă să le facem pe Mamele lor să-i ducă acolo, adăugase Kendra.

Făcuse tot ce putuse. Muncise zi și noapte căutând vreun fragment de program trecut cu vederea, care le-ar fi putut oferi o soluție. James și Rudy petrecuseră mult timp cercetând grămezi de notițe despre program. Dar totul fusese în zadar.

— Dacă era ceva, spusese Kendra, trebuie să fi fost ceva la care nici Los Alamos nu a avut acces.

Depozitul central de informații despre IC-NAN și proiectul Noul Început fusese într-un sediu cu servere securizate în Bethesda, Maryland. Clădirea fusese distrusă în urma atacurilor asupra Washingtonului. Dar în cadrul informărilor de după atacul cibernetic, cu doar câteva ore înainte de bombardament și de începutul Epidemiei în SUA, Kendra aflase despre o zonă identică în Dakota de Nord. Într-o zonă ostilă, numită pe bună dreptate „ținuturile rele”, unde nu se putea cultiva nimic, în subteran erau „ferme” de servere din belșug. Și într-una dintre acestea fuseseră stocate copii ale fișierelor despre Noul Început de la Langley. Curentul electric necesar răcirii „fermelor” se oprise de mult, iar serverele se închiseseră. Sub gheața și zăpada iernii, și sub soarele puternic de vară, biții și byții stăteau adormiți. Kendra știa adresa serverului de care avea nevoie. Dar trebuia să ajungă la el. Trebuia să-l trezească la viață. Apoi trebuia să îl acceseze.

Rick și William se ocupaseră de prima parte din treabă, ocolind furtunile de nisip în vehiculul lor înainte să aterizeze la sol. Cum gardienii și sistemele de alarmă de la fermă erau de mult morți, nu fusese nevoie decât să spargă ușa și să intre. Luaseră drive-ul din server și îl aduseseră în siguranță la Los Alamos. Kendra îl introdusese ușor în sistemul ei. Șmecheria era să-l acceseze. Dar, în cele din urmă, eforturile ei fuseseră răsplătite. Mai târziu în acea noapte, reușise.

James intră în laborator.

— Kendra? Rudy zice că ai găsit ceva.

— James, spuse ea. M-am gândit că ar trebui să vezi tu asta primul.

— Ai găsit o cale să le chemi?

— Încă nu, spuse Kendra. Dar am găsit alte lucruri. În primul rând, identitățile tuturor mamelor umane, împreună cu numele robotului care le-a fost desemnat.

James miji ochii uitându-se la rândurile de pe ecranul Kendrei.

— Am crezut că astea erau confidențiale.

— Când venea vorba de guvernul nostru, până și cele mai confidențiale lucruri erau trecute undeva. Kendra zâmbi. Și sunt unele lucruri care s-ar putea să ți se pară interesante.

— Serios?

— Pe baza rezultatelor interviurilor sale, Rose McBride a făcut o anumită alegere. Una dintre donatoare a fost aleasă să furnizeze ovule pentru două fertilizări. Rose a simțit că această femeie are o șansă mai mare decât celelalte de a produce un copil care va supraviețui.

— Nu știam că McBride știa câte ceva despre biologie... Cine a fost femeia asta?

— Numele ei era Nova Susquetewa.

— Susquetewa?

— A fost pilot de luptă. A murit într-o misiune din Siria, exact înainte de Epidemie.

— Este...?

— Da. Este fiica Bunicii. Și James... ea este mama biologică a Mishei.

James se sprijini de micul birou al Mishei. Își imagină ochii ei, cei pe care i-i dăduse Sara – felul în care verdele lor intens îi completa pielea de un cafeniu deschis, fruntea ei mare și plată, părul ei șaten frumos.

Kendra se aplecă în față și șopti.

— Deci Misha chiar le *aparține* Hopilor. Mai mult decât atât, s-ar putea să mai aibă un frate sau o soră pe acolo pe undeva.

James își duse mâna la inimă. O mamă Hopi. Un frate biologic sau o soră biologică. Dar *Sara* era mama Mishei. Misha era fiica *lui*... Închise ochii. Nu o mințiseră niciodată pe Misha. Îi explicaseră că Sara nu era mama ei biologică, și nici el nu era tatăl ei adevărat – că ea fusese născută înăuntrul unui incubator în deșert, o poveste care era și-așa destul de greu de înțeles.

Dar cum avea să perceapă această nouă informație? Se întoarse cu fața spre Kendra.

— Nu pot să-i spun asta, zise el brusc.

— Înțeleg că nu vrei să-i dai speranțe Mishei în legătură cu Gen5. Dar nu ar trebui să știe despre mama ei biologică? Și Bunica? Nu ar trebui să i se spună și ei?

James își frecă tâmplele cu degetele. Era egoist? Misha nu avea dreptul să știe aceste lucruri?

Nu. Nu încă.

Dincolo de oroarea Epidemiei, își găsise alinarea în faptul că se distanțase de trecutul dureros. Și când Misha apăruse în viețile lor, el și Sara creaseră povestea lumii ei cu la fel de multă atenție ca și protezele de ochi prin care acum ea o percepea. Începuse să înțeleagă, doar puțin, datoria unui părinte de a-și proteja copilul de adevăr – permițându-le Kendrei și lui Rudy să o învețe pe Misha doar câteva lucruri despre lumea de dinainte, preferând poveștile mistice ale Bunicii decât realitatea crudă a urii și a războiului care le distrusese viața.

Se gândea deja să reia legătura cu Misha, să-i dezvăluie adevărul despre el și ceilalți de la Los Alamos. Dar povestea unei mame biologice, dispărută într-un război, a unui frate sau a unei surori, care era probabil mort – acestea erau niște lucruri pe care nu era pregătit să le spună.

— Trebuie să mă gândesc la asta, răspunse el. Nici măcar nu sunt sigur dacă ar trebui să-i spunem Bunicii deocamdată… deși nu m-ar mira ca ea să știe asta deja.

Kendra îi zâmbi.

— Mi-aș dori să știe cum să le chemăm pe Mame… Se întoarse iar spre ecran. Mai e ceva ce te-ar putea interesa.

— Da?

— Rose McBride a mai făcut o alegere. Ea însăși a fost una dintre donatoarele Gen5.

— Nu mă surprinde să aud asta, răspunse James. Are logică să se folosească pe ea drept prototip pentru programul de personalitate.

— Dar s-ar putea să te surprindă tatăl.

— Tatăl? Tații au fost anonimi. Am folosit sute de eșantioane de spermă diferite pentru fiecare fertilizare. Am ales cei mai viabili embrioni…

— Nu și în cazul lui Rose. Ea a avut unul „special”.

— A ales un tată?

— Potrivit rapoartelor, ea nu a acceptat o alternativă. Rose a stipulat că tatăl trebuie să fie Richard Blevins.

26.

Rick stătea întins pe drum, costumul lui Tyvek strângându-se sub el în timp ce se rezema stângaci în coate. Își ținu respirația și-și potrivi masca, punându-și o pereche de ochelari de teren.

Întins lângă el, cu cămașa de bumbac și salopeta pline de nisip și o bandană legată peste gură și nas, William făcu un semn spre marginea abruptă.

— Acolo.

În ultima vreme, îi văzuseră din ce în ce mai des. Număraseră cel puțin cincisprezece, încă în viață, care încă mai trăiau în acest deșert uitat de Dumnezeu. Dar de data aceasta era altceva. Cercetașii o găsiseră pe Rho-Z.

Rick își reglă obiectivul ochelarilor, luptându-se cu vederea dublă care începuse să-l afecteze. Apoi îi văzu. Într-un capăt al defileului larg, doi roboți, cu flancurile acoperite de nisip cenușiu, erau staționați lângă intrarea într-o peșteră.

— Se pare că sunt aici de ceva timp, zise William. Și-au făcut și o mică tabără. Dar cercetașii au spus că înainte erau trei aici…

În timp ce Rick privea, unul dintre roboți se întoarse încet în direcția lui. Îl detectase oare? Se mișcă, încercând să se facă una cu pământul. Se bucura că proteza nu-i mai crea disconfort. Dar știa că asta nu era un lucru bun. Amețeala, faptul că nu-și mai simțea extremitățile – mai trecuse prin asta și înainte, erau semne că avea nevoie de un nou tratament de curățare.

— Furtunile de nisip, spuse el. Se pare că au supraviețuit după cea mare de acum două zile. Dar Mac a detectat una și mai mare pe satelit, și mai multe în urma ei.

— Era doar o chestiune de timp…, mormăi William. Se întoarse către Rick. Trebuie să găsim o cale să îi luăm pe toți de aici.

Rick își reglă ochelarii din nou. Unde era Rho-Z?

— Presupun că cel de-al treilea robot nu avea cum să ajungă prea departe. Poate s-a dus după apă? Deodată zări ceva, un

copil slab, cu piele închisă la culoare, care cobora din robotul ce stătea cel mai aproape de peșteră. Vezi acolo? zise el.

— Da, zâmbi William. Dar celălalt robot… E al tău, nu-i așa?

Mijind ochii, Rick căută tatuajul de un galben aprins pe suprafața celui de-al doilea robot. Simți un val de ușurare. Acum îl vedea – o dungă galbenă ieșind de sub marginea murdară a aripii ei.

— Așa este, murmură el. Cel pe care l-am căutat.

Încercă să rămână calm. Dar inima îi tresări când trapa lui Rho-Z se deschise și din ea ieși un băiat – un băiat cu păr șaten-roșcat ca al lui Rose și des ca al lui. Băiatul se mișca într-un fel familiar, cu brațele îndoite de la coate și spatele puțin aplecat în față în timp ce cobora pe pământ. Când se întoarse cu fața spre Mama lui, ea își îndreptă brațul puternic spre el, iar apărătoarea de la mână se desfăcu. Tatuajul galben strălucea în soare în timp ce mâna ei moale ieși să-l mângâie pe copil pe cap.

— Kai…, îngăimă Rick.

— Ce?

— Dacă era băiat, voia să-i spună Kai. Acela avea să fie numele lui.

Deșertul era tăcut, Rick își auzea doar pulsul slab. Închise ochii și își imagină viața pe care ar fi putut s-o aibă – o casă la țară, o soție, un fiu… Auzi vocea lui Rose. În siguranță în îmbrățișarea lui, îi șoptise în noaptea dinainte s-o piardă:

— *Cei de la Detrick au acceptat cererea noastră*?

— Da. Dar dacă fertilizarea nu va merge cum trebuie, au primit permisiunea mea să folosească sperma altui donator.

— Nu vreau alt donator.

— Dar, Rose, vreau să ai un copil.

Privi cum băiatul duce ceva la gură – o sticlă cu apă. Avea apă. Sigur că avea. Era inteligent, la fel ca mama lui. Avea resurse, la fel ca tatăl lui. Fiul lui. Acesta era fiul *lui.* Acum era sigur de asta. Îi curse o lacrimă pe obraz în timp ce-și dădu jos ochelarii ezitând, își dorea atât de mult ca Rose să fie acolo…

Rose? Întoarse capul, uitându-se după ea pe drumul din spate. Nu era acolo. Dar își aduse aminte de vocea ei – insistentă, imploratoare, ochii ei fixați asupra lui Blankenship în timp ce stăteau în biroul lui înghesuit de la Pentagon: *Domnule general, avem nevoie de aceste coordonate de localizare în caz de Cod Negru*…

Rick se întoarse pe spate și închise ochii strâns. Cât de mult își dorea să poată auzi acea voce din nou. Câte lucruri încercase ea să-i spună atunci când fusese prea distras sau prea încăpățânat s-o asculte? Până și ultimele ei cuvinte se pierduseră sub impulsul momentului. Se strădui să-și aducă aminte…

O auzise strigând din buncărul de la Langley: *Știu că nu am urmat procedurile*… *Protocol special*…

Deschise ochii și privi cerul perlat. Până la urmă, Rose făcuse ceva fără autorizație? În disperarea ei, oare inserase chiar ea coordonatele? Dar dacă o făcuse, de ce nu se îndreptaseră Mamele spre acel loc? *Spune-i Kendrei*… Kendra întorsese problema pe toate părțile în căutarea unei soluții. Căutase peste tot, cu excepția…

— Am o idee, zise el. Poate Rose ne poate ajuta.

— Rose? Dar…?

— Trebuie să ajung la San Francisco.

•

În aerul filtrat din carlinga vehiculului, Rick își scoase masca. La fel ca roboții, transportorul putea să zboare la o altitudine de trei mii de metri, sau mai jos, trecând peste vârfurile munților și croindu-și drum prin văi. În anii ’30, puterea amenințătoare a celor trei lame ale sale devenise semnătura implicării americane în Războaiele Apei din Israel și în altercațiile ce urmaseră la granița dintre India și Pakistan. Dar misiunea lui de astăzi era una pașnică. Azi zburase la altitudine, printre nori. Își trecu mâna peste barba nerasă și privi turnurile strălucitoare ale cândva măreţului San Francisco, ridicându-se prin ceață ca niște catarge. Își imagină viața care pulsase aici cândva, dar care acum dispăruse.

William, adormit în dreapta lui, era singurul pasager. Motocicleta lui ocupa partea din mijloc a calei, înconjurată de o cutie cu porții de mâncare ambalate, șase baxuri de nouăsprezece litri de apă proaspătă, canistre cu aer proaspăt filtrat pentru masca lui și câteva telefoane în plus. Rezervele erau toate „doar pentru orice eventualitate”. Urma să fie o excursie rapidă.

Evitând intenționat orașul, zburară deasupra golfului și aterizară ușor pe Crissy Field, iarba crescută în jurul mlaștinii acoperindu-le aproape de tot vehiculul. Dincolo de ceața groasă,

strălucirea difuză și galbenă a soarelui lumina acoperișul roșu și uzat al celui mai apropiat hangar. Rick aprinse lumina din carlingă și luă pușca de pe podea. Și-o prinse la spate, verifică dacă avea în buzunar inhalatorul și memoria externă pe care i-o dăduse Kendra. Își puse masca, își montă proteza, deschise ușa de pe partea pilotului și coborî pe pământul ud.

— Am ajuns? întrebă William, frecându-se la ochi și uitându-se în jos la el.

— Da.

Cu ajutorul lui William, Rick deschise ușa din spate și activă rampa pentru a coborî motocicleta. În timp ce se urca pe ea, trase adânc aer în piept, atât cât îl lăsau plămânii lui slăbiți și masca de pe față. Simți senzația de slăbiciune familiară, furnicăturile din brațe și picioare, confuzia mentală care-și făcea apariția. Ar fi trebuit să asculte de rugămințile lui Edison și să facă tratamentul de curățare înainte să se aventureze în locul acela. Dar timpul nu stătea în loc pentru copiii din deșert. Kai era și el acolo. Dacă fișierele de la Presidio puteau să le ofere vreun indiciu despre cum să le cheme pe Mame… nu avea timp să-și facă griji pentru el.

Ceața rece își făcea loc pe sub geaca lui și-l uda. Se gândi la Rose, la cât de mult adora ea ceața asta…

— Urcă-te, zise el.

Rick porni în viteză spre Lincoln Boulevard, îndreptându-se spre sud. Pe un teren neîngrijit din dreapta, zări un câine jigărit, care căuta mâncare. Era ironic faptul că, la un moment dat, oamenii își făcuseră atâtea griji pentru distrugerea habitatelor naturale; acum, aceste „specii inferioare”, care nu erau afectate de IC-NAN, se înmulțeau neîncetat în zone care înainte fuseseră dominate de oameni. Iepurii și coioții pe care îi întâlnise în deșert erau destul de timizi.

Dar odraslele câinilor și ale pisicilor de casă, turbate și înfometate, și pumele, și urșii de pe dealurile Californiei, care dădeau mereu târcoale, puteau reprezenta o amenințare mai mare.

Virară la dreapta și trecură pe lângă niște case baricadate. Institutul Presidio se afla fix în față.

Rick văzu ruinele terenului de baseball unde membrii personalului institutului alergau odată între baze, năpădit acum de buruieni, dar pe care înainte se făceau picnicuri și se înălțau

zmeie. Toate acestea erau dominate de fereastra de la biroul lui Rose, de la etajul al doilea al comandamentului construit în stilul arhitectural misionar spaniol, de unde se vedeau celelalte clădiri ale institutului. Se uită la ferestrele întunecate și se cutremură. Dacă mai existau rămășițe umane, acolo ar fi trebuit să fie. Încet, ocoli terenul și opri motocicleta în fața uneia dintre clădiri. William își puse pe umăr pușca din spatele motocicletei și-l urmă pe scările care duceau la intrarea principală.

Ușa era deschisă, iar podeaua din hol era acoperită de un strat de nisip zgrunțuros, pe care o adiere ușoară îl ducea în sus, pe scările din dreapta. Rick își ținu respirația. Din celălalt capăt al camerei, o față se holba la el. Din reflex, duse mâna la pușcă…

Dar, în spatele lui, William își păstră calmul. Bărbatul din cameră nu era om – nu mai era.

— E mort, Rick, mormăi William.

În timp ce ochii lui Rick se obișnuiră cu întunericul, apărură și alte fantome. Un grup de cinci oameni – doar schelete, fără carne. Uniformele lor jerpelite – erau toți militari – atârnau în dezordine. Pe masa la care stăteau, se vedeau niște sticle goale de whisky; cărți de joc vechi împrăștiate ca niște bilețele de dragoste abandonate; puștile lor zăceau pe podea. Și, cu excepția bărbatului care îi atrăsese atenția mai întâi, erau cu toții tolăniți pe scaune.

Clătină din cap, forțându-și ochii să se concentreze asupra unei uși metalice dreptunghiulare din peretele lateral – pe care scria „Stație de curent”. Trase de mâner și ușa se deschise. Dar, spre dezamăgirea lui, bateriile de stocare a energiei solare dispăruseră toate, fuseseră smulse din suporturile lor.

— Nu îi învinuiesc, zise el, imaginându-și o ultimă luptă, o încercare zadarnică a unor oameni de a pleca din orașul răpus de epidemie. Am adus baterii, nu-i așa?

— Două perechi, în spatele transportorului, spuse William. Dar nu putem, pur și simplu, să ducem calculatorul acasă?

— Nu știm sigur dacă ceea ce căutăm se găsește pe calculatorul lui Rose sau altundeva în rețeaua de stocare a datelor. I-am promis Kendrei că voi porni rețeaua de la Presidio și o voi conecta la Los Alamos.

— Bine. Rămâi pe loc.

În timp ce William se întoarse la vehicul, Rick privi ruinele. În

cei doisprezece ani scurși de la Epidemie, făcuse tot posibilul să evite astfel de scene – orașe abandonate, familii moarte strânse în case dărăpănate, mașini pline cu bagaje care se îndreptau spre nicăieri. Dar devenise dificil să facă asta – erau peste tot. Cu piciorul pulsând, își croi drum pe scările care duceau la biroul lui Rose. Ușa ei, atât de familiară, scârțâi când o atinse și aruncă o privire în camera întunecată cu pereți de lemn. Slavă Domnului, nu era niciun schelet acolo. Extenuat, se trânti pe divanul de pe peretele din stânga, cufundându-se în pernele lui de piele prăfuite...

Parcă și vedea silueta lui Rose, în capătul celălalt al camerei, în dreptul ferestrei.

— *Ți-am mai spus, Rick, nu prea pot să mă obișnuiesc cu felul în care faceți voi lucrurile*...

— *Ești una dintre noi acum, murmură Rick. Una dintre noi*...

— Rick? se auzi din hol vocea distorsionată a lui William.

Rick tresări și se întoarse spre ușă.

— Sunt aici sus, strigă el.

— Am instalat bateriile. Totul e pornit și merge.

Căznindu-se să se ridice de pe canapea, Rick se frecă la ochi și se sprijini de perete. Șchiopătă către biroul lui Rose, se așeză pe scaunul ei și porni calculatorul. Spre ușurarea lui, ecranul începu să emită familiara lumină verde. *Mod de siguranță. Vreți să continuați*?

Apăsă „enter” și apăru o căsuță de dialog goală. Încet, introduse parola securizată a lui Rose, transcriind-o caracter cu caracter de pe telefonul de la încheietură. Închise ochii și apăsă din nou „enter”. Când îi deschise, ecranul de start al lui Rose era acolo – o poză cu Golden Gate peste care se vedeau niște pictograme bine aranjate, venind spre el ca și cum ar fi fost tridimensionale. Apăsă iconița pentru radio și folosi un al doilea cod, activând legătura securizată prin satelit cu Kendra, la laboratorul Los Alamos, pe care Rose o folosise ca să transmită codurile. Mai rămăsese un singur lucru pe lista de instrucțiuni a Kendrei. În cazul în care conexiunea prin satelit nu voia să coopereze, băgă memoria externă în portul USB de pe calculator și activă descărcarea sistemului.

În timp ce se încărca drive-ul, privi cum pe ecran se schimbau pozele de fundal, de la scene familiare cu păduri de arbori sequoia la terenuri unduitoare, dealuri rotunjite – toate

priveliștile pe care Rose le iubea. În dreapta ecranului, văzu o bară de activități pe care scria *Jurnal personal.*

Ridică arătătorul și apăsă pe titlu. Dar fișierul nu voia să se deschidă. În schimb, apăru din nou o căsuță de dialog, care îi cerea o altă parolă. Din fericire, Rose tindea să aleagă niște parole simple. Tastă „Gen5”. Nu. Închise ochii strâns. Încă două încercări până ce Kendra trebuia să-l spargă. Scrise „Jurnal”, cea mai simplă parolă posibilă. *Acces respins.* Apoi își aminti. „Rho-Z”. Inițial, Mamele primiseră coduri numerice, fiecare conținând informațiile obișnuite – numărul proiectului, data fabricației, turația sistemului de operare, urmat de un număr de la 01 la 50, pentru a desemna robotul respectiv. Dar aceste numere nu însemnaseră nimic pentru Rose. Fusese ideea ei să le dea nume folosind litere din alfabetul grecesc, urmate de litere din alfabetul englez, într-un sistem care imita numele mamei donatoare. Ea era Rho-Z, Bavishya Sharma era Beta-S. Într-un fel, o ajutase să ofere puțină umanitate fiecăreia din ele.

— Și când se vor naște copiii, spusese ea, Mamele lor vor avea nume pe care ei le vor putea pronunța.

Rick zâmbi când fișierul se deschise și apăru o listă de consemnări care se revărsară pe ecran în ordine invers cronologică. Se aplecă și miji ochii la ultima mențiune din jurnal:

23 mai 2053

Rick va veni aici mâine să mă ajute cu prezentarea. Slavă Domnului. Nu sunt sigură că sunt pregătită pentru întrebări. Urăsc toate secretele astea.

Scoase un oftat și tastă într-o căsuță de căutare: „Cod Negru”. Răspunsul apăru imediat.

14 mai 2053

I-am trimis Kendrei ultima secvență din codul Gen5 la ora 09:00. Nu a fost luată nicio decizie cu privire la Codul Negru. Mai precis, în cazul poziției specificate pentru întâlnirea lor. Nu pot să dorm noaptea din cauza asta, gândindu-mă la bietele Mame rătăcind singure prin deșert. Dar problema nu a fost deloc

băgată în seamă. Fără niciun motiv, au subestimat complet probabilitatea unei lansări Cod Negru. În timp ce aștept un răspuns de la ei, m-am ocupat personal de asta. Am introdus un cod ca să le chem aici.

Cu ochii mari, Rick continuă să citească.

Vor avea mâncare, apă, orice vor avea nevoie. Am aprovizionat Clădirea 100 după ce am golit-o. Am pus ustensile necesare, vase pentru gătit, tacâmuri etc. Protocolul de localizare include coordonatele depozitului vechi de pe Main Post, care în prezent este folosit pentru stocarea proviziilor necesare săpăturilor arheologice. Putem lăsa alte provizii acolo.

Apoi îl văzu:

PSC = „Te rog și Mulțumesc”. *Două lucruri pe care tatăl meu mi-a spus să nu le uit niciodată.*

PSC. Potrivit Kendrei, acesta era „protocolul special de comandă”, comanda-cheie necesară pentru pornirea programului auxiliar. Era comoara pe care venise s-o caute. Rick se lăsă greu în scaunul lui Rose. Își simți inima zbătându-se slab în piept.

— Protocol special…, murmură el. Măi să fie, căpitane McBride. Și eu care credeam că nu-ți plac secretele.

•

Până ieșiră pe peluza din față, soarele era deja sus pe cer.

— Gata? întrebă William.

Rick trase aer în piept prin filtrul măștii. Apoi dădu puțin masca la o parte și scuipă niște salivă roz. Nu mai vedea clar și observă că în lumina soarelui, vârfurile degetelor erau de un vinețiu bolnăvicios.

— Doamne, Rick. Arăți ca naiba.

— Mă simt ca naiba. Dar am luat ce trebuie.

— Hai, lasă-mă pe mine să conduc.

William porni motocicleta.

Cu ultimele puteri, Rick își trecu piciorul cu proteza peste scaun. Îl prinse pe William de mijloc și privi cum trec în viteză pe

străzile din Presidio. Motocicleta opri, și-l lăsă pe William să-l ajute să se urce în transportor pe scaunul pasagerului. Simți mâinile puternice ale bărbatului prinzându-i centurile de siguranță. Apoi ușa se închise.

Auzi și cum se trânti ușa de pe partea pilotului, iar cabina se cufundă în liniște. Apoi vocea lui William, de undeva de departe.

— Hai să-ți dăm niște aer curat.

Auzi zgomotul scos de sistemul de aerisire și simți din nou mâinile lui William care-i dădură masca jos.

— … ești sigur că poți să zbori…?

— Tu m-ai învățat, îl asigură William.

În curând, simți senzația familiară de apăsare, în timp ce vehiculul se ridică încet printre trestii.

Rick își lăsă capul pe spătar și se gândi din nou la apartamentul lui Rose, luminat de soare, și la așternuturile ei albe și curate.

27.

James se sprijini de banca aflată lângă sintetizatorul de ADN, zumzetul ei liniștindu-l. El nu fusese niciodată expert în sinteza NAN – această sarcină, atât meticuloasă, cât și pretențioasă, necesitând aptitudini unice, îi revenise lui Rudy și echipei sale. Dar Rudy avusese suficient timp la Los Alamos să-l învețe procesul și monitorizaseră cu rândul producția de C-343. Sistemul de curățare de la spitalul din Polacca avea nevoie de o cantitate mult mai mare de antidot decât inhalatoarele lor. Câteva loturi eșuate îi făcuseră să rămână în urmă. Și acum, în camera în care murise Sara, Rick Blevins se chinuia să respire. Aveau nevoie de mai mult antidot, și asta repede.

Se uită la mașinărie, la brațele ei mici robotice care zumzăiau în timp ce făceau o serie de operațiuni complicate dincolo de sticla închisă la culoare. Nu mai avea energie să se ocupe de sinteză peste noapte, iar Rudy trecea printr-o fază proastă. Rămăseseră fără precursoare cu câțiva ani în urmă – acum se bazau pe cercetașii Hopi să golească de rezerve laboratoarele din Santa Fe și din Phoenix. În curând, va trebui să-i antreneze pe Hopi ca să continue producția.

— James?

Se întoarse și o văzu pe Kendra stând în ușă. Avea mâinile goale, și le ținea împreunate, fără tableta care veșnic îi ținea companie.

— Cum se mai simte generalul?

Nu-i plăcea expresia de pe chipul ei.

— Își revine. Dar foarte greu de data asta.

James inspiră adânc, îndurând senzația de gheară din piept, care acum devenise constantă. Înghiți sentimentul de slăbiciune care era mai mult decât fizică, era de furie fără țintă. Nu el lansase IC-NAN-ul în biosferă. Nu el trimisese roboții Gen5 fără să se asigure că-i va mai recupera vreodată. Aceste lucruri fuseseră făcute de oameni mai puternici decât el – oameni ca generalul. Dar nu-și putea permite să se gândească la asta acum.

Se îndreptă. *Un picior în fața celuilalt.*

— După câte înțeleg eu, spuse James, Rick Blevins a găsit cumva o cale să cheme roboții Gen5?

— Așa se pare. Am studiat fișierele descărcate de pe calculatorul lui Rose McBride. Și mi-am dat seama cum trebuie să implementez PSC-ul ei.

— PSC?

— Protocol special de comandă. Cel care va activa codul doctorului McBride și va direcționa Mamele către Presidio, în San Francisco.

— San Francisco? Nu putem, pur și simplu, să le direcționăm spre platourile Hopi?

— Nu, în momentul de față, codul este setat. Coordonatele nu pot fi modificate. Dar poate că așa e cel mai bine. Roboții au împiedicat orice încercare a cercetașilor Hopi de a comunica cu copiii. Cercetașii au fost răniți. Dacă ar fi să se ducă acum pe platouri, cine știe ce ar putea face aceste mașinării.

Rudy apăru în ușă lângă Kendra. Cu brațele și mâinile lui, cândva robuste, care atârnau acum fără vlagă, părea că îmbătrânise treizeci de ani în cei unsprezece de când se născuse Misha – de când se născuseră copiii Gen5, câți or mai fi încă în viață.

— Sunt de acord cu Kendra, spuse el cu o voce extrem de răgușită. E singura noastră soluție.

Kendra puse ușor o mână pe brațul lui Rudy, în semn de încurajare.

James închise ochi. Așteptau acordul lui.

— Generalul ce spune despre asta?

— Să o facem, desigur.

— Și Misha unde e?

— Pe platouri, îi vizitează pe nepoții lui William, spuse Kendra.

— Bun, zise James. Aș prefera să nu afle despre asta până nu terminăm.

Kendra îi aruncă o privire atotștiutoare.

— S-ar putea să aibă un frate sau o soră acolo.

— Da. Și i se va spune asta, dar doar atunci când, și dacă, vom localiza acel copil. Așa că… să verificăm detaliile.

•

Se strânseră toți în jurul calculatorului Kendrei, uitându-se peste notițele lui Rose McBride.

— Rick i-a spus lui William despre un apel pe care l-a primit de la Rose în noaptea în care credem că a murit, spuse Kendra. Apelul se tot întrerupea. Dar un lucru s-a auzit destul de clar. A spus ceva despre un protocol special. A zis: „Spune-i Kendrei”. Am folosit codul nostru securizat pentru a converti cuvintele „Te rog și mulțumesc” într-un cod binar. Și când am folosit acel cod ca să caut codul Gen5, am găsit, în sfârșit, ce căutam. O serie de instrucțiuni, iar primele sunt coordonatele geografice ale sediului Presidio.

James se așeză lângă Kendra.

— Deci le putem transmite acest cod? Or să-l primească? Or să asculte de el?

— Sunt echipate cu receptoare radio și putem folosi satelitul ca să le transmitem codul. Putem trimite de mai multe ori, ca să ne asigurăm că trece prin interferențele provocate de furtunile de nisip. Și, odată inițiate, aceste comenzi speciale sunt făcute în așa fel încât să ocolească orice mecanisme de apărare instalate oriunde în codul robotului.

— Și apoi ce se va întâmpla?

— Odată ce ajung la Presidio, Mamele se vor închide și vor reporni. Odată cu repornirea, unele sisteme vor fi offline. Nu vor mai avea sisteme de susținere tip cocon pentru copii și nu vor mai putea să zboare nicăieri cu ei decât dacă sunt amenințări extreme…

— De ce s-a gândit dr. McBride că ar fi necesar asta? întrebă Rudy.

— Zborul în sine este un lucru destul de periculos. Și ideea e să-i facem pe copii să stea în afara roboților, să se apropie unii de alții și să stea de vorbă mai mult.

— Socializare, zise James.

— Exact. Rose a aranjat acolo o clădire plină de ustensile de gătit și altele, unde copiii pot trăi împreună. Și o clădire de depozitare cu alte rezerve.

James își frecă bărbia.

— Presidio e pregătit pentru ei? întrebă el.

— William spune că se va ocupa el să fie pregătit.

— Dar apă?

— Este un turn de colectare a ceții, în apropiere de Main Post, conceput pentru a demonstra tehnologia de reconversie a apei a unei organizații nonprofit, care voia să strângă fonduri în anii ’20. Se pare că turnul a fost creat de aceeași companie care a construit și unitățile din deșert în cadrul Noului Început. Și e mult mai mare. William spune că va trebui să-l golească, să-l curețe și să-l lase să se reumple. Având în vedere condițiile de ceață din Presidio, reumplerea nu ar trebui să dureze mai mult de câteva zile. Cu ajutorul Mamelor, copiii vor avea mai multă mâncare și apă de băut ca niciodată.

— Deci, anticipezi ceva probleme?

— Din păcate, da. De securitate.

— Dar am crezut că astfel îi protejăm pe copii.

— Da, vor fi foarte protejați. Chiar și de noi.

— De noi?

— Primul principiu este că Mamele vor securiza perimetrul…

— Vor securiza perimetrul?

James se ridică, frământându-și mâinile.

— Adu-ți aminte că Rose a lucrat după principiile Codului Negru. Ipoteza este că Langley nu mai există. Los Alamos nu mai există. Se crede că un inamic are informații care-l vor duce la roboți. Roboții în sine sunt articole militare dorite. Și, desigur, orice va compromite roboții, îi va compromite și pe copii. „Securizarea perimetrului” va ține la distanță inamicul.

— Deci, tot nu vom putea intra în contact cu copiii…

— William va lăsa sediile de la Fort Scott descuiate și calculatorul lui Rose este încă online. Și o să lase câteva telefoane prin satelit în Clădirea 100. Dar trebuie să avem grijă… Mamele vor interpreta orice comunicare din afară drept o

amenințare.

Kendra se întoarse spre el.

— Va trebui să acceptăm asta. Dacă vom reuși să-i aducem la Presidio, acești copii vor fi păziți de o armată formată din cei mai puternici soldați creați vreodată.

28.

O lumină gri pătrunse prin fereastra trapei lui Rosie. Kai încă mai auzea huruitul micului ventilator de sub consola ei, care mișca aerul prin sistemul ei de filtrare. Dădu pătura la o parte și inspiră adânc. Aerul din cocon mirosea precum cel de dinainte de furtuna de nisip, dar era amestecat cu transpirația lui.

Dădu din cap, încercând să și-l limpezească. Trecuseră câteva zile de la prima furtună de nisip – deși uneori era greu să-și dea seama dacă e zi sau noapte. Furtunile veneau în valuri acum, fiecare mai puternică decât cea anterioară.

— Unde e Sela? S-a întors?

— Este un singur copil în apropiere de poziția noastră curentă.

Kai puse mâna pe încuietoare.

— Pot să…?

— Viteza vântului este de 9 km/h. Vizibilitate 30 km. Calitatea aerului este nespecificată. Te rog să porți masca de protecție.

Scoase masca de sub scaun. Își acoperi nasul și gura și împinse ușor în ușă. Nisipul alunecă de pe suprafața trapei când Kai coborî pe șenilele lui Rosie. Aceeași materie asemănătoare cu talcul era peste tot în jurul lui și se aduna în mormane pe stânci. Abia putea să facă diferența dintre griul pământului și albul palid și transparent al cerului. Urcă pe șenilele Betei ca să bată ușor în trapă, curățând o porțiune din fereastră. Kamal se uită la el năucit, după care își puse și el masca și deschise trapa.

— Sela s-a întors? întrebă Kamal.

Kai privi în jur. Niciun semn.

— Sunt sigur că e bine, îl asigură pe Kamal. Se ascunde ea pe undeva…

Deși încă încerca să pară curajos, absența Selei începuse să-i lase un gol în stomac.

— Rosie mai funcționează? întrebă Kamal. Cu excepția filtrului de aer și a comunicării de bază, Beta și-a dezactivat majoritatea

funcțiilor.

Kai se uită la Rosie, care abia dacă mai putea fi recunoscută sub pătura de nisip.

— E doar o măsură de precauție. Ca să evite o aprindere accidentală, așa a zis Rosie. Dar e ceva ciudat la felul în care vorbește cu mine acum. E ca și cum ar fi ocupată… Clătină din cap. Nu avea rost să-și lase temerile să-l copleșească. Aveau să treacă și peste asta, la fel cum trecuseră peste toate până acum. Hai să mai aducem niște apă. Aproape că am rămas fără.

Luară din suporturi cele trei sticle de apă care le reveneau fiecăruia și porniră pe drumul îngust care ducea la izvor.

Kai miji ochii. Mai în față – aceea trebuie să fi fost grămăjoara de pietricele pe care o lăsaseră acolo drept semn… Dar abia dacă mai vedeau drumul… Oprindu-se lângă o porțiune de nisip umed, scormoni de zor cu călcâiul în pământ. Își auzea pulsul în urechi; se aplecă să dea nisipul la o parte.

— Aici e, murmură el. Știu că e aici.

Dar nu era. Se ridică, nisip ud curgându-i de pe mâini.

Dintr-odată, simți semnalul lui Rosie. Întorcându-se să se uite pe drum, dădu cu ochii de marginea neagră și amenințătoare a unui nou front atmosferic.

— Trebuie să ne urcăm înapoi! îl atenționă Kamal.

Fără să aștepte un răspuns, își luă sticlele aproape goale la subraț și o luă la fugă pe drum ca să se urce pe șenilele Mamei sale.

Kai veni repede în urma lui.

— Sistemele tale sunt OK? îi transmise lui Rosie.

Dar nu primi niciun răspuns. Fu cuprins de o tristețe fără margini, în timp ce afară începu măcelul.

•

Printre înghițituri de apă și mușcături din cactus crud și tare, Kai se trezea și adormea la loc. Mintea îi plutea în derivă, între coșmaruri și vocea liniștitoare a lui Rosie. De fiecare dată când se trezea, îl dureau picioarele și îi bubuia capul.

Deodată simți ceva – o zdruncinătură. Grămezi de nisip se prelingeau pe fereastra din fața lui. Visa? Nu. Chiar se mișcau. Rosie se rostogolea de la adăpostul intrării în peșteră, croindu-și drum până în zona plată și liberă din centrul depresiunii. La o mică distanță de ea, Beta se mișca și ea în aceeași direcție.

— Ce se întâmplă? o întrebă pe Mama.

— Plecăm.

— De ce?

— Am primit un semnal.

— Semnal? De la cine?

Dar nu auzi niciun răspuns, în mintea lui așternându-se liniștea. Se foi în scaun, încercând s-o zărească pe Beta, să se asigure că Kamal era încă în urma lui. Dar acum nu-l mai putea vedea. Și unde Dumnezeului era Sela?

— Nu! strigă el. Nu putem!

Din nou, nu primi niciun răspuns. Căută să apuce mânerul.

— Te rog să rămâi pe scaun și să-ți pui centurile, spuse Rosie.

Simți cum scaunul i se înclină în față în timp ce Rosie se aplecă, pregătindu-se să decoleze.

— Nu putem s-o părăsim pe Sela! țipă el.

Dar erau deja sus în aer, învelișul lui Rosie fiind acum curățat de vânt. În câteva clipe, soarele se reflectă pe flancurile ei în timp ce ea se ridica deasupra norului de nisip. Kai încercă să vadă ceva afară. Beta era și ea acolo, zburând alături de Rosie. Și, undeva în față, zări una, două, poate chiar trei obiecte: niște creaturi ca niște bondari imenși, ridicându-se din deșert.

•

Kai deschise ochii. Cufundat în scaunul lui, era prins cu centurile și-și odihnea capul de suprafața răcoroasă a trapei lui Rosie. Vag, își aduse aminte de zumzetul constant al motorului ei, de lumina dimineții pătrunzând prin trapă…

De afară, o pereche de ochi căprui se uita la el.

— Hei? se auzi o voce înfundată. Apoi două ciocănituri. Ești bine?

Kai își desfăcu centurile de siguranță și deschise trapa, scoțând un picior afară. Dar piciorul gol alunecă pe suprafața neașteptat de udă a șenilelor lui Rosie și căzu stângaci pe pământ. Când atinse frunzișul verde și tufișul înțepător cu degetele, așchii mici îi intrară sub piele, zgâriindu-i palmele.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te avertizez, spuse Kamal în timp ce cobora cu atenție pe pământ. E foarte umed aici…

Kai se ridică în picioare. Aerul mirosea a sare și a ceva mort. Vântul răcoros îl făcu să se înfioare. Niște păsări albe care croncăneau trecură pe deasupra. Puțin mai încolo, valuri verzi și adânci se spărgeau de malul plin de pietricele. Își aduse aminte de poza pe care i-o dăduse Sela, cea cu fetița în rochie roșie…

cea cu oceanul.

— Când Beta se pregătea să aterizeze, zise Kamal, m-am îngrijorat că poate am fost separați. Dar m-a asigurat că acestea erau coordonatele corecte.

— Coordonatele corecte…, repetă Kai. Pentru ce?

Kamal îl privi confuz.

— Nu a mai spus și altceva.

Kai se uită la Mama lui. Stătea nemișcată lângă el, umezeala curgând pe flancurile ei ca niște șiroaie de transpirație.

— Numele tău este Kai, îi spusese ea cândva. Înseamnă „ocean”.

Oare îl adusese acasă? Așteptă să-i răspundă. Dar în mintea lui nu auzea decât o lovitură ușoară, ca apa care picură pe o rocă – sunetul pe care-l făcea atunci când se gândea.

— De ce e Rosie atât de tăcută? întrebă el.

— Și Beta a fost tăcută de când am ajuns aici, zise Kamal, aruncându-i o privire Mamei sale. Nu pot să-i mai aud gândurile…

Kai se învârti încet în loc, încercând să se orienteze. Își simțea capul la fel de în ceață ca aerul de aici. În ceață și… gol. Se întreba ce se întâmplase cu Rosie. Și unde era Sela? Îi mai văzuse și pe alții, era sigur de asta…

Miji ochii, uitându-se pe plajă. Nimic. Apoi văzu ceva pe cer – două punctulețe. Semănau cu uliii pe care-i văzuse în deșert, care zburau în cercuri. Dar pe măsură ce pierdeau din altitudine, deveneau și mai mari, iar contururile lor și mai distincte.

— Aceștia sunt…?

Motoarele lor abia dacă se auzeau în șuieratul vântului și spargerea valurilor. Dar, pe măsură ce se pregăteau să aterizeze, sunetul ventilatoarelor lor era inconfundabil. Kai se lăsă în genunchi, acoperindu-și capul cu mâinile ca să se apere de nisipul care zbura în toate părțile.

Când ridică, în sfârșit, capul, îl văzu pe Kamal jos, pe plajă, îndreptându-se cu picioarele lui subțiri spre o fetiță cu bucle aurii care îi acopereau fața. Apropiindu-se, Kai abia dacă auzea vocea fetei. Dar îi vedea zâmbetul timid și dintele din față ușor ciobit.

— Mama mea îmi spune Meg, murmură fata.

Mai sus, un băiat robust cu păr blond deschis stătea lângă un alt robot, scărpinându-se în cap.

— Zak, se prezentă el. În timp ce Kai se apropie, privi de-a lungul plajei. Mai era cineva cu mine…

— Or să ajungă aici în curând, îl asigură Kai, sperând că avea dreptate.

Peste tot în jurul lor, roboții aterizau acum câte doi sau câte trei, trapele deschizându-se și copiii ieșind din ele ca păsările din găoace, așa cum văzuse în filmulețele despre natură pe care i le arătase Rosie. Dar niciunul dintre ei nu era Sela.

Lângă el, Zak îl privi ciudat, într-un fel care-l făcea să se simtă inconfortabil.

— Așa sper, zise el. Toată treaba asta nu pare în regulă.

Prin ceața de la mal, Kai văzu o siluetă singuratică plutind pe cer. *Alpha-C*? Începu să alerge, urmărind robotul în timp ce se înălța deasupra apei și apoi venind înspre el. Deodată, simți cum îi fuge pământul de sub picioare. Piciorul stâng se prinse în cârceii ațoși ai unei plante pline de nămol, de un maroniu verzui și alunecă. Abia apucă să ridice capul înainte ca robotul să aterizeze undeva în apropiere.

Se ridică în coate și văzu niște picioare goale lovind nisipul.

— Of, Mami! spuse fata scuturându-și părul, din care ieși un nor de nisip. Chiar a trebuit să aterizezi atât de urât? Știu că a trecut ceva timp de când ți-ai verificat programul de aterizare…

Kai se ridică în picioare. În ciuda stării în care se afla, râse plin de veselie.

— Ce te-a reținut atâta? strigă el.

Sela îi zâmbi larg.

— Ești bine? Alpha aproape că te-a zdrobit! spuse Sela ajutându-l să se ridice. Scuze că am fugit așa. Mi-am dat seama imediat că nu am făcut bine. Și după toate alea, a trebuit să lăsăm și motocicleta în urmă.

Kai nu se putea opri din râs. Numai Sela putea să-și facă griji din cauza prostiei ăleia de motocicletă. Dar erau aici. Sela era în siguranță. Și mai erau și alții – mulți alții.

Kamal veni spre ei, urmat de Meg, fata cea nouă.

— Slavă cerului! țipă Kamal, cu dinții lui albi sclipind în timp ce o îmbrățișa pe Sela.

— Rosie mi-a spus că a primit un fel de semnal, spuse Kai. Alpha a zis ceva?

— Nimic, răspunse Sela. Pur și simplu, ne-am luat zborul. Fără nicio explicație…

Lângă ei, Alpha-C se așezase în genunchi. Cu brațele relaxate și palmele moi expuse, stătea straniu de nemișcată.

— Acum ce face? întrebă Sela, trecându-și mâna peste aripa ei strânsă.

— Nu știm, zise Kai. Dar orice ar fi, se pare că toate fac asta. Kamal se încruntă și se aplecă să ia un pumn de nisip aspru pe care îl cernu între degetele lui lungi.

— Sper că Mama o să-și revină în curând.

Sela privi prin ceața care acum începea să se risipească.

— Unde *suntem*?

— La ocean? În vest? Nu pot să-mi mai dau seama de altceva.

Kai scoase din buzunar busola primită cadou de la Sela. Se uită în jos la ea și văzu cum acul se mișcă spre literele „NV". În acea direcție se afla o structură maronie și ruginită imensă, arcuită deasupra oceanului, care dispărea în ceața deasă. Un pod – îl mai văzuse cândva într-o poză de pe ecranul lui Rosie. Dar unde? În sud, văzu șoseaua crăpată și plină de gropi. Aproape de șosea era un turn de apă care semăna cu cele pe care le găsise în deșert. Dar acesta era mult mai mare, în formă de sticlă portocalie, fiind la fel de înalt ca unii dintre copacii din apropiere. Dincolo de turn se aflau câteva clădiri. Câteva structuri mici de lemn, cu geamurile de sticlă sparte și vopseaua cojită de pe pereții exteriori, păreau gata să se dărâme. Dar clădirile mai mari, unele construite din cărămidă roșie, iar altele din blocuri de piatră albă, stăteau neclintite în fața brizei puternice.

Priveliștea cea mai interesantă era în est. Acolo se afla o cupolă albă, poziționată pe o structură de piatră imensă. În spatele ei, în partea stângă, strălucea o întindere de apă albastră, liniștită. Și în depărtare, clădirile – și mari, și mici, și ascuțite, și plate – se înșirau pe o pantă lină. Era un oraș – deși arăta mai mult ca un miraj sau o pictură, cele trei dimensiuni ale sale fiind aplatizate din cauza distanței.

Pentru o clipă, Kai rămase fascinat. Dar imediat se imagină față în față cu locuitorii orașului, corpuri răpuse de Epidemie. Epidemia fusese peste tot, și în orașe trăiseră mult mai mulți oameni decât în deșert... Simți sentimentul familiar de teamă. O strigă pe Mama sa în gând, dar ea nu mai era acolo.

Și apoi... ce-a fost asta? Simți pământul cutremurându-se sub picioarele lui, se întoarse și o văzu pe Rosie rostogolindu-se spre

el.

— Cred că și-a revenit, murmură el și inima i se liniști.

Lângă el, Kamal înclină capul.

— Și Mama mea la fel.

Peste tot în jurul lor, copiii își urmau Mamele pe o mică pantă, trecând de o zonă mlăștinoasă spre un drum asfaltat. Traversară drumul spre turnul gigantic de apă de pe partea cealaltă. Acolo, copiii își făcură mâinile căuș în lichidul rece din bazin care dădea pe dinafară. Kai bău cu înghițituri mari, cu apa curgându-i pe bărbie. Uitase cât de sete îi era…

În curând, Mamele îi strânseră la un loc și îi conduseră peste un teren cu iarbă țepoasă și uscată care le ajungea aproape până la umeri. În capătul îndepărtat al terenului, se afla o clădire din cărămizi roșii, cu o verandă din lemn și ferestre cu margini albe. Acolo se opriră și, unul câte unul, se despărțiră de Mamele lor ca să se apropie de veranda spațioasă a clădirii.

Kai se întoarse spre Rosie.

— Cum rămâne cu mâncarea? protestă el.

Dar ea se opri pe loc, tăcută. Kai se uită din nou la clădire. Poate că era mâncare înăuntru.

Urcă treptele de ciment ale verandei și văzu în partea dreaptă a unor uși duble masive o placă în perete pe care era scris „Clădirea 100”. Sela își croi drum prin mulțime și puse mâna stângă pe mânerul de fier ruginit al unei uși. Trase tare de el. Dar ușile groase, cu suprafața vopsită în alb zgâriată și scorojită, refuzară să se miște.

— Se pare că vor să intrăm acolo, dar ușile astea sunt blocate, zise ea.

— Lasă-mă să te ajut, se oferi Kai, apucând de mânerul din dreapta, identic cu celălalt. Unu… doi… trei!

Cu un zgomot puternic, ușile cedară, scârțâind din balamalele vechi și copiii dădură înapoi. Pentru o clipă, rămaseră cu gura căscată, uitându-se în întunericul din fața lor.

Clădirea, cu veranda ei lată și fațada decorată, păruse destul de primitoare de afară. Dar când intră, pe Kai îl lovi mirosul de umezeală, amestecat cu un ușor iz de chimicale. Înlemni când ceva mic și negru trecu peste piciorul său, coada sârmoasă dispărând afară. Dar ceilalți copii îl împingeau acum din spate, târșâitul și foșnetele picioarelor lor pe parchetul uzat răsunând în pereții goi.

Drept în față, un șir de trepte de lemn ducea undeva în sus într-o beznă profundă. Sela ocoli scările și o luă la dreapta, cu Kai pe urma ei, trecând pe lângă pereții bej, plini de pânze de păianjen. Ornamente de metal, care semănau cu niște lustre electrice vechi, atârnau inutile din tavan.

— Ce fel de loc *a fost* acesta? se întrebă Kai cu voce tare.

— Arată ca un hotel vechi din unul dintre filmulețele mele, șopti Sela. Sau poate ca o școală?

Grupul intră într-o cameră îngustă, luminată slab de razele soarelui care-și făceau loc prin ferestrele ce dădeau în veranda din față. Pereții de un verde mat erau plini de dulapuri și sertare de diverse mărimi. Noua prietenă a lui Kamal, Meg, icni când deschise un sertar și găsi farfurii de metal. Kai găsi un sertar plin cu ustensile pentru gătit. Două tuburi mari de oțel erau prinse de perete de niște țevi corodate.

După această cameră, trecură prin alta, și mai îngustă, în care erau doar rafturi goale. În cele din urmă, ajunseră într-o sală mare aflată în colțul din față al clădirii. Aici erau niște mese lungi de metal și scaune pliabile, așezate între două rânduri de stâlpi groși, cu vopsea albă scorojită. Lumina intra în cameră din toate părțile prin ferestrele înalte.

Dintr-odată, se auzi un bubuit puternic, urmat de un zgomot provocat de o lovitură a ceva ce trecu tăind aerul. Din instinct, Kai fugi spre ferestrele din față. Prin sticla murdară, reuși să vadă câțiva roboți care se rostogoleau în formație. Se mai auziră două explozii, de undeva din stânga lui. Dincolo de teren, un robot alunecă brusc trăgând într-un tufiș.

— În ce trag?

Sela veni lângă el și șterse fereastra cu mâneca tunicii.

— Nu știu…

În ciuda frigului din cameră, lui Kai îi curgea transpirația pe gât. Își aduse aminte de cuvintele lui Rosie: *O armă nu trebuie să fie folosită decât în condiții speciale. Doar atunci când viețile noastre sunt în pericol*. În dreptul ferestrei de lângă el, Kamal se albise de tot la față. Întorcând capul, Kai văzu expresiile agitate ale noilor camarazi. Numărase douăzeci și doi în total – puțin mai multe fete decât băieți; copii de mărimi, forme și culori ale pielii diferite. Undeva în spatele mulțimii, un copil plângea încet.

— Cât timp o să fim blocați aici? șuieră Sela.

Dar nu așteptară mult. La fel cum începuseră, împușcăturile

se opriră. Ușurat, Kai se întoarse cu fața spre cameră. Ceilalți copii deja se întorceau pe unde veniseră, graba lor fiind încetinită de spațiul îngust dintre cele două uși de la intrare.

Odată ieșit afară, Kai porni pe teren în căutarea Mamei sale. Împleticindu-se fără o direcție anume, aproape că se împiedică de un băiețel care stătea în genunchi și inspecta conținutul unui rucsac albastru aprins. Pachete cu Pedia-Supp, tablete cu iod, antidot împotriva veninului, bandaje, un bidon și o pelerină de plastic împăturită erau împrăștiate pe nisip.

— Bună, zise băiatul politicos, părul lui roșcat și încurcat căzându-i peste ochi în timp ce se uita în sus la el. Eu sunt Álvaro. Mă bucur să te cunosc!

— Eu sunt Kai. Ia zi, de unde ai făcut rost de toate lucrurile astea?

— Delta le-a luat din clădirea de acolo, răspunse băiatul, arătând spre o structură albă, imensă, din capătul terenului.

Clădirea, rezervele – exact la fel ca depozitele din deșert care le satisfăcuseră nevoile, la fel ca baxurile de sticle cu apă care apăruseră ca prin magie pe marginea drumului în deșert, părea că cineva se pregătise pentru sosirea lor aici. Kai se uită în jur după urmele vreunui străin misterios. Dar nu văzu decât mulțimea de copii nerăbdători și pe Mamele lor.

Într-un sfârșit, văzu dunga de un galben aprins de pe aripa lui Rosie. Stând lângă ușa mare a depozitului de provizii, îi înmână propriul lui rucsac. Se urcă pe șenilele ei și deschise trapa. Dar consola ei era întunecată, aerul din cocon deja mirosea a umezeală și era rece. Abia zări sticlele goale aflate în suportul din spatele scaunului și pătura mototolită pe care o lăsase pe jos.

— Rosie, s-a întâmplat ceva?

Din apropiere, se auzi un țipăt sfâșietor.

— Mami?

Întorcându-se, o văzu pe Sela lovind cu piciorul în nisip, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Kamal, cu capul plecat, ținea mâna pe flancul întunecat al Mamei sale.

— Kai, strigă Sela. Alpha și-a închis coconul! Și nu vrea să-mi spună de ce!

•

În acea noapte, Kai își aranjă pătura pe podeaua rece din Clădirea 100. Toată după-amiaza făcuse cunoștință cu ceilalți.

Erau cu toții confuzi și speriați. Nu știa nimeni de ce se aflau acolo, iar Mamele lor nu le dădeau niciun indiciu. Dar erau toți împreună acum – entuziasmați, nerăbdători.

— Mâine, șopti Sela, o să ne găsim niște camere ca lumea. Am urcat pe scările alea de la intrare. Sunt mai multe camere mici acolo sus. Și o să gătim și o cină bună.

Din celălalt colț al camerei, se auzi vocea lui Zak.

— Mama mea a împușcat o căprioară. Probabil a crezut că e un prădător, dar căprioarele astea sunt comestibile. Mâine, o să mergem la vânătoare! Gata cu Pedia-Supp...

Mormăind, băiatul se întoarse cu spatele, trăgând așternuturile pe el, astfel încât nu i se mai vedea decât părul țepos. Lângă Zak, prietena pe care o așteptase, o fată brunetă pe care o chema Chloe, stătea și se uita la tavan.

Kai îi urmă exemplul și se așeză și el pe spate, pe lemnul tare. Își trase pătura peste umeri, simțind că i se face dor de coconul strâmt al lui Rosie. Camera aceasta era prea mare – pereții, tavanul, ferestrele... toate erau prea departe. Și, deși se bucura că-i găsise, sforăiturile camarazilor săi nu erau un înlocuitor prea bun pentru zumzetul liniștitor al procesoarelor Mamei sale.

— Rosie? se gândi el cât de puternic putu.

Dar nu primi niciun răspuns. Era tăcută – așa cum fusese de când ajunseseră în locul acesta ciudat. Mâine. Poate că mâine Rosie avea să-și revină cu adevărat. Se întoarse pe o parte, cu capul sprijinit de braț.

29.

Misha mergea pe coridorul lung al spitalului, în căutarea calculatorului conectat la Los Alamos. În după-amiezile fierbinți, atunci când soarele cocea recolta de porumb a Unchiului William, își făcuse un obicei din a se adăposti pe holul răcoros al centrului medical al Hopilor, studiind baza de date de învățare a roboților.

Dar la jumătatea coridorului auzi niște voci și se opri. Înclină capul ca să audă mai bine. Erau Unchiul William și... Bunica.

Urmă sunetul și ajunse în camera specială, cea în care stătea James atunci când venea rar într-o vizită scurtă. Privi prin ușile de sticlă închise. Rick stătea pe un pat în centrul camerei. Fața

lui, proaspăt rasă, era mai palidă decât își amintea ea. William stătea în dreptul ferestrei mici, iar Bunica se așezase pe un scaun din colțul îndepărtat al camerei, la fel ca în ziua în care murise Sara.

— Deci Mamele au părăsit deșertul. Cercetașii le-au văzut luându-și zborul, zise Rick pe o voce răgușită. Dar știm cât de multe au ajuns, de fapt, la Presidio?

Din instinct, Misha se dădu într-o parte, ca să nu fie văzută. Își puse urechea în dreptul gurii de aerisire a sistemului de filtrare a aerului, ca să deslușească ce spun.

— Va trebui să găsim o cale să-i vedem din aer, răspunse William. Am aflat cum putem folosi satelitul pentru supraveghere?

Rick oftă.

— Are capacități limitate în ceea ce privește supravegherea pe teritoriul SUA. Dumnezeu știe cât am încercat să obținem accesul la el – ar fi fost un mare avantaj în deșert. Dar cei de la Washington erau singurii care aveau acces. Urmă o pauză. Poate am putea folosi drona.

— Da, răspunse William. Dar a reușit Mac să o repare?

— A zis că ar trebui să fie numai bună, se auzi vocea răgușită a lui Rick. A învelit-o în metamaterial de data aceasta, ca s-o ascundă de senzorii lor. Poate că acum nu vor mai trage în ea.

— Rick, spuse Bunica, trebuie să aflăm dacă Nova este acolo.

Rick își drese glasul.

— Rose a fost fascinată de povestea Novei, zise el. Dar faptul că i s-a părut o idee bună să includă personalitatea fiicei tale nu doar întruna, ci în două dintre Mame… Fiica ta trebuie să fi fost o femeie extraordinară.

— E trist că una dintre ele s-a prăbușit…, spuse William.

— Și că nici nu am știut ce e cu ea atunci când am găsit-o, fu de acord Rick. Nu am făcut legătura între Alpha-B și Nova până când nu a găsit Kendra acel fișier. Se pare că au folosit numărul escadronului Novei din forțele aeriene ca să creeze numele robotului ei.

— Trebuie să ne bucurăm de ce avem, zise Bunica. Această veste minunată, micuța Misha este fiica Novei… Misha face parte din familia noastră, William! Am simțit asta din momentul în care am văzut-o.

Misha simțea cum îi vâjâie sângele în urechi, aproape

acoperind vocile de cealaltă parte a ușii. Nova? Ridică mâna și prinse lănțișorul delicat de la gât, cu pandantivul în forma unei femei argintii cu aripi ca ale unei păsări. Bunica i-l dăduse chiar cu o zi în urmă. Spusese ceva despre faptul că fusese al fiicei ei, cineva care murise chiar înainte de Epidemie, cineva pe nume Nova… Acesta era motivul pentru care Bunica voise să i-l dea ei?

Începu să gândească febril. După întâlnirea ei secretă cu Mama de la Marile Scări, o tot bătuse pe Kendra la cap să-i dea mai multe informații. Mamele aveau niște personalități, îi spusese Kendra, sau cel puțin coduri bazate pe personalitățile unor femei reale. Și aceste femei reale erau mamele biologice ale copiilor pe care îi purtau. Dar adevăratele mame umane dispăruseră acum, muriseră pe vremea Epidemiei.

— Ești sigură că mama mea biologică e moartă? întrebă Misha.

Kendra se înroși toată.

— Da, draga mea. Mă tem că da.

— Cum o chema?

— Cum o chema? Ăă… nu știm asta, Misha. Știm doar care era emblema robotului ei – Alpha-B…

Acum, vocea lui William se auzi de dincolo de ușă:

— Deci cealaltă Nova, cea pe care o căutăm acum, se numește Alpha-C?

— Da, zise Bunica. S-ar putea ca Misha să aibă un frate sau o soră. Înțeleg de ce James nu vrea să-i spunem deocamdată, pentru că nu suntem siguri, dar poate când o să vă întoarceți…

Pe hol, Misha simți că i se înmoaie picioarele. Se lăsă jos lângă perete și își cuprinse genunchii cu brațele, așteptând cu sufletul la gură să afle mai multe.

— Și Kai, zise William. Trebuie să-l găsim și pe el.

Vocea lui se auzi mai tare și Misha își imagină că se îndepărtează de fereastră.

— Deci, care este planul?

— Nu ar trebui să așteptăm prea mult, zise Rick. Edison a spus că pot să merg dacă trec cu bine peste noaptea asta. Inspiră adânc, după care tuși puternic. Făcu o pauză scurtă, apoi continuă cu voce slabă. Mac poate să ne aducă drona mâine după-amiază. Dacă totul merge bine, putem pleca spre Presidio poimâine-dimineață.

Misha auzi pași apropiindu-se de ușă. Se ridică în picioare, tremurând, și o luă la goană pe hol, către laboratorul cu calculatoare. Presidio. Unde era asta? Trebuia neapărat să afle.

30.

Ascunsă în partea din spate a vehiculului lui Rick, ce semăna cu un dulap, Misha ținea în brațe ghiozdanul cu lucrurile ei de rezervă – o pătură, o geacă subțire, un bidon, trei bucăți de pâine făcută de Hopi. Cu aerul care se simțea închis în jurul ei și picioarele înghesuite lângă peretele din spate, se ruga să aterizeze în curând. Nu știuse că avea să fie o călătorie atât de lungă…

În cele din urmă, simți bufnetul roților. Își ținu respirația. Ușa laterală a transportorului se deschise și ceva hârșâi pe pământ, în apropiere de ascunzătoare.

Număra minutele de liniște care urmară și crăpă ușor ușa, inspirând aerul mai proaspăt din cabină. Aproape imediat, auzi motorul dronei, foarte tare la început, apoi îndepărtându-se.

— OK, se auzi vocea lui Rick. Acolo e Clădirea 100.

Mai discutară puțin despre roboți, despre niște copii care se plimbau pe o plajă. Cei doi bărbați păreau mulțumiți de succesul lor. Și apoi…

— Uite-o! Alpha-C! strigă Unchiul William.

— Și uite-l și pe Kai, zise Rick, vocea tremurându-i. Pare bine.

Alpha-C. Misha zâmbi. Se furișă afară din ascunzătoare, simțind furnicături la picioare în timp ce-i trecea amorțeala. Luă un telefon prin satelit din spatele scaunului copilotului și-l băgă în ghiozdan. Apoi se uită pe fereastra laterală să-și dea seama unde se aflau.

Aterizaseră pe un fel de acoperiș. Îi văzu pe cei doi bărbați aplecați peste consola de control a dronei și ieși din transportor, ascunzându-se în spatele unui horn din apropiere. Acolo, ținându-și genunchii strânși la piept, așteptă ca ei să-și termine treaba. Și după ce plecară, lăsând-o singură, începu coborârea dificilă pe o scară lungă și întortocheată de metal care ducea până jos.

•

Kai o luă la fugă, încercând să țină pasul cu Zak pe drumul

care ocolea partea de nord a noii lor case. La dreapta, într-o vale periculoasă, se afla golful, cu apele lui tulburi spărgându-se de mai. La stânga, era o pantă care ducea în sus, acoperită cu vegetație rară.

După liniștea profundă din deșert, îi luase câteva zile să se deprindă cu tot zgomotul de aici. Nu știa ce i se părea mai străin – pădurile dese cu pomii lor uriași, care trosneau în bătaia vântului, sau aceste stânci care împrejmuiau un ocean infinit. Dar cel puțin expediția lor fusese un succes. Zak avea în ghiozdan veverițe moarte. Și ghiozdanul lui Kai era plin cu niște păsări albe ciudate pe care Chloe reușise să le nimerească de pe stinghiile unde stăteau cocoțate. În spatele lui venea și Chloe, cu praștiile improvizate prinse de curea și purtând pe umăr un ghiozdan plin cu pietre. Și undeva în urma ei, Álvaro târa un sac plin de verdețuri, niște conuri maronii mari luate de pe o creangă căzută și niște fructe de pădure de toate formele și mărimile.

Zak, liderul autodeclarat al acestei misiuni de vânătoare, era hotărât să scormonească tot promontoriul. Până acum, Kai nu considerase că ar fi fost nevoie să pună la îndoială autoritatea băiatului – deși își dăduse seama destul de repede că Sela nu voia să aibă de-a face cu el; se părea că Zak era prea ușor de provocat în cazul în care cineva ar fi vrut să preia rolul de conducător.

Sub pod, drumul lor se intersectă cu o șosea pavată. Dar, în curând, în față apăru un gard înalt, care ducea până pe marginea falezei de pe partea cealaltă.

— Hai să ne uităm acolo, strigă Zak.

Ca de obicei, băiatul nu așteptă să primească un răspuns. Ținându-se de tufișurile înțepătoare care păreau să iasă din rădăcini în orice moment, Kai urcă după el la stânga și apoi în sus pe digul înclinat. În vârf, trecu peste un perete scund de ciment și ajunse la un drum pavat și foarte lat.

În curând, stăteau toți cu fața spre pod. Deasupra lor, turnurile ruginii se înălțau spre cerul albastru deschis. În spatele lor, se aflau niște porți de metal încuiate, care ocupau jumătate din drum. Și în fața lor, blocând intrarea pe pod, era un zid impenetrabil de moloz – trunchiuri de copaci, resturi de metal și o combinație de ceva ce arăta ca niște bucăți de mașini.

Kai scoase vechiul binoclu din rucsac. Rosie oprise curentul de

la ecranul trapei. Dar cu ajutorul lui Álvaro, băiețelul care părea că știe totul despre calculatoare, scosese tableta din consola ei și învățase cum să găsească singur informații în baza de date. Găsise cu ușurință locul în care trăiau acum – în apropiere de vechiul oraș San Francisco, pe Coasta de Vest a Statelor Unite. Aveau destulă apă, destul de mult vânat și legume. Avea logică de ce îi aduseseră Mamele lor aici – departe de secetă, departe de nisipul care amenința să-i sufoce. Și îi aduseseră pe toți împreună.

Dar era ceva în neregulă. Mamele lor se schimbaseră. Rămăseseră tăcute. Și, judecând după comportamentul lor, părea că exista o amenințare în jur, una care le făcea să fie tot timpul în alertă.

Uitându-se prin binoclu, abia reuși să vadă bariera înaltă – ale cărei metereze cu sârmă ghimpată se întindeau pe întreaga lungime a drumului, la est de cupola albă din depărtare. Potrivit lui Zak, acest gard din partea de est cotea la stânga, pentru a ocoli o zonă împădurită. Spre vest, se curba din nou de-a lungul coastei, flancând partea spre mare, unde era drumul pe care se aflau ei acum. Kai stabilise că terenul împrejmuit de acest gard trebuie să fi aparținut unei foste baze militare, numită Presidio. Dar pe hărțile din baza de date a lui Rosie nu găsise nimic care să arate ca un gard; probabil că fusese construit mai târziu. Când ajunseseră aici, mai găsiseră câteva deschideri de-a lungul său. Dar Mamele baricadaseră atât toate porțile de pe partea estică a Presidio, cât și capătul de aici al podului maiestuos care se întindea peste strâmtoarea Golden Gate.

Făcu un semn spre barieră.

— De ce avem nevoie de asta până la urmă?

— Știi la fel de bine ca mine, răspunse Zak. Avem nevoie de protecție. Inamicul s-ar putea să fie acolo.

— Ascultă, zise Kai, surprins de enervarea din vocea lui, întorcându-se către băiat. Pot să văd pe pod. Pot să văd până pe partea cealaltă, de-a lungul coastei. Nu e nimeni acolo. Nu înțeleg care e faza cu inamicii ăștia.

— Sunt acolo undeva. Doar că se ascund foarte bine, replică Zak. Așa cum au făcut și în deșert.

Kai își strânse pumnii de frustrare.

— Uite ce e. Tu susții că ai văzut pe cineva în deșert. Dar eu nu am văzut niciodată. Și nici Sela. Și ea a fost peste *tot.*

— Vrei să spui că mint?

Băiatul își aruncă ghiozdanul, înălțându-și gâtul gros și umerii. Lângă el, Chloe îl prinse de braț, încercând să-l calmeze.

Kai se uită fix la băiat.

— Tu ai văzut ce ai văzut. Și Chloe la fel. Dar dacă e cineva acolo, nu pot fi prea mulți. Am cercetat. Nu am găsit nimic mai amenințător decât niște câini sălbatici. Rosie se poate ocupa de ăștia fără probleme.

— Deci *tu* ce crezi că se petrece?

Zak stătea cu mâinile în șolduri și cu buzele strânse.

— Cred... cred că este ceva în neregulă cu Mamele noastre.

— Cum ar fi?

— Știi la ce mă refer, felul în care s-au închis când am ajuns aici? Cum de atunci au fost altfel? Au închis coconii. Au început să tragă în orice le apare în cale. Și au mai construit și baricadele astea... Exasperat, Kai arătă spre zidul de gunoaie. Nu au fost niciodată așa când am fost în deșert. Cel puțin Rosie nu a fost așa. Acum nu mai vorbește deloc cu mine. Nici măcar nu am *văzut*-o azi...

— Eu am o teorie, interveni Álvaro, vocea lui abia auzindu-se în bătaia vântului.

— Și care ar fi aia? întrebă Zak.

— Este posibil ca Mamele noastre să fi fost reprogramate...

— Reprogramate? întrebă Kai.

— Întotdeauna mi-am iubit Mama, zise Álvaro. Dar în același timp, creierul ei nu este la fel ca al meu, știu asta. Creierul ei este un calculator, și calculatoarele pot fi programate. E posibil ca cineva să fi preluat controlul asupra Mamelor noastre. Cineva le-a reprogramat să ne aducă aici. Și să ne țină aici.

— Eu nu cred asta, îl contrazise Zak. Gamma e prea puternică. Dacă cineva ar încerca s-o schimbe, ar riposta.

Kai privi creasta din depărtare. Cineva care s-o controleze pe Rosie? Nici el nu credea asta. Nu putea să creadă asta.

•

Într-o parcare mare și asfaltată, unde se afla un semn cu „VA Centru Medical”, Misha verifică harta prin satelit. Era la vreo doi kilometri jumătate de Presidio. Ca să ajungă acolo, trebuia să urmeze un drum numit El Camino Del Mar. Acesta avea s-o ducă la Lincoln Boulevard, strada principală care ducea direct la Presidio, dinspre sud.

Privi tot timpul drept înainte, ignorând mașinile și ferestrele goale care dădeau spre stradă. Nu mai fusese niciodată într-un astfel de loc, un oraș plin de clădiri multicolore înghesuite una în alta – toate cu porți, toate cu numere. Știa că nu are de ce să-i fie frică: Mami și Tati erau din California, așa îi spuseseră cândva. Fusese un loc minunat, dar acum nu mai rămăsese nimeni. Cu toate acestea, tresărea la fiecare zgomot, clinchetul metalic al unui semn de circulație lovindu-se de suportul său în bătaia vântului, croncănitul unei păsări mari și negre, care stătea sus pe un acoperiș.

Grăbi pasul. Era acolo, chiar în față. Dar când ajunsese, în cele din urmă, la semnul pe care scria Lincoln Boulevard, văzuse că drumul era blocat de un gard înalt de plasă, cu sârmă ghimpată în partea de sus. Știa ce durere provoca acea sârmă, era aceeași chestie neplăcută cu care William ținea oile să nu fugă, dar și coioții la distanță. Gardul nu doar că bloca drumul; se întindea și-n vest, și-n est și nu putea să vadă unde se termina.

O luă spre vest, căutând ceea ce harta îi spunea că era California Coastal Trail. Și, deși fusese bătută de vânt și de vreme, poteca încă exista, neîntreruptă de-a lungul coastei, pe lângă gardul înalt. Urcând spre nord, începuse să calce pe nisip dens. La stânga, valurile oceanului se loveau de o plajă lată, spărgându-se într-o spumă albă. O ceață ciudată și nefamiliară îi umezea părul. Tremura. Nu-și putea imagina un loc mai diferit de platouri decât acesta.

Poteca se îndepărta de plajă și o lua în sus printr-o dumbravă. În curând, ajunse iar în dreptul Lincoln Boulevard. Era chiar acolo. Dar gardul înalt, care însoțea drumul, încă îi mai bloca intrarea. Nu exista nicio poartă, niciun loc prin care să treacă în partea cealaltă?

Apoi o văzu. Într-un loc în care poteca fusese lovită de ploi, se formase o mică groapă sub gard. Găsi o ramură groasă. Folosind-o pe post de sapă, scoase frunzele și râcâi în groapă până o lărgi suficient cât să se strecoare pe acolo.

Mai întâi își împinse ghiozdanul, apoi se târî pe burtă, cu capul înainte, unduindu-se ca un șarpe ca să treacă de partea cealaltă. Se ridică în picioare și se scutură de praf pe haine și pe brațe. De undeva de sus auzi un sunet ciudat, ca un bâzâit, ceva care suna ca niște păsări colibri imense aflate la vânătoare, în

vârfurile copacilor. Erau Mamele – era convinsă de asta. Era aproape de ele. Potrivit hărții ei, strada avea să facă la dreapta la un moment dat. Dacă se ținea de ea, trebuia să se întâlnească cu cineva până la urmă.

Și, bineînțeles, în față, bulevardul vira la dreapta și dădea într-o altă stradă, mult mai lată… și auzi ceva – niște voci purtate de vânt. Băgă telefonul la loc în ghiozdan, urcă pe un terasament și ajunse la stradă. Acolo, își făcu singură curaj să se apropie, exersând în gând discursul pe care-l pregătise.

•

Întorcându-se cu spatele la pod, Kai zări ceva, pe cineva, venind pe strada din spatele porților de metal.

— Cine e acolo? întrebă el.

Priviră cu toții o siluetă subțire și întunecată apropiindu-se de ei. Arăta ca o fată pe care Kai nu o mai văzuse înainte. Își croi cu grijă drum printre porți. Aranjându-și ghiozdanul pe umeri, se apropie de ei, la început timidă, apoi cu hotărâre.

— Slavă cerului, răsuflă ea, oprindu-se în fața lor. Sunteți aici! Mama mi-a spus că veți fi aici. Dar nu am crezut-o.

Părul închis la culoare și lung al fetei era dat pe spate într-o coadă împletită larg și prinsă cu o sfoară. În ciuda frigului, era desculță. Nu purta decât o rochie care arăta ca un sac, strânsă la mijloc cu o curea din mărgele colorate. Avea niște colanți negri care-i ajungeau până la glezne. Ochii ei de un verde superb îi analizau cu atenție.

— Bună? spuse Zak, dându-se un pas înapoi.

Kai rămase împietrit. Cine *era* ea?

— Eu sunt Misha, spuse fetița.

Unul câte unul, dădură mâna cu ea. Brațele ei fine și bronzate erau slăbuțe. Dar strânsoarea mâinii era puternică.

— Cum… cum ai ajuns aici înăuntru? o întrebă Chloe.

— Aici *înăuntru*? Nu suntem afară? se miră fata.

— Se referă înăuntrul gardului, zise Kai.

— Gardul?

— Este un gard care înconjoară tot locul acesta, explică Álvaro răbdător. Nu a putut să treacă niciunul dintre noi de el. Dar iată-te pe tine aici…

— Nu știu la ce vă referiți…

Și fata începu să plângă.

— Care e problema? o întrebă Kai, făcând un pas înainte ca s-

o atingă pe braț. Ce s-a întâmplat?

— A dispărut, zise ea în hohote. Mama mea m-a *părăsit* aici!

31.,

Într-o cameră spațioasă pe care el o numea „sala de mese”, Kai o pofti pe Misha să se așeze pe un scaun.

— Ne-am gândit că în camera asta se mănâncă, explică el. Este exact lângă ceea ce înainte era o bucătărie, și putem să ținem mâncare pe rafturile acestea.

În timp ce-i arăta camera îngustă, mai mulți copii intrară pe ușă. Mai întâi cei pe care îi întâlnise Misha: băiatul robust cu părul de culoarea nisipului pe care-l chema Zak, fata înaltă și brunetă pe care o chema Chloe și băiatul scund și roșcat pe care-l chema Álvaro. În spatele lor veneau și alții.

— El e Hiro, spuse Kai, arătând spre un băiat îndesat, cu ochii migdalați. Se pricepe la gătit. Și ea e Clara, adăugă el, dând din cap spre o fată slăbuță cu pielea închisă la culoare care venise înarmată cu o găleată și o lopată mică. Ea o să se ocupe de grădină.

Dar privirea Mishei era fixată asupra fetei cu păr șaten și cu zâmbet prietenos care se trântise lângă ea, punându-și coatele pe masă.

— Misha, ea e Sela, zise Kai.

— Ce lănțișor drăguț ai, spuse Sela.

Misha duse mâna la gât, trecându-și degetele peste lănțișorul argintiu pe care i-l dăduse Bunica.

— L-am găsit…

— Și eu am unul, albastru. Dar nu e nici pe departe la fel de frumos ca al tău, spuse Sela. Al tău arată ca Mamele noastre.

Misha se uită în ochii căprui și iscoditori ai fetei.

— Așa m-am gândit și eu, murmură ea.

— Kai mi-a spus că Mama ta te-a *părăsit*? întrebă Sela. Pur și simplu, a zburat?

— Era ceva în neregulă cu ea. Dar cel puțin m-a adus aici.

Misha privi emoționată spre celălalt capăt al mesei. Acolo, Zak stătea cu brațele încrucișate și se uita urât la ea. Chloe, cu părul lucios acoperindu-i fața, ținea o mână pe umărul lui ca să-l calmeze. Și, dintr-odată, Misha își aduse aminte. Defileul. Fata

brunetă. O mai văzuse pe Chloe înainte. În minte îl auzi pe Unchiul William spunând*: … trebuie să înțelegem. Mamele Spirite nu fac altceva decât să-și protejeze copiii. Ele nu au de unde să știe că nu vrem să le facem rău.* Știa că e și ea una dintre acești copii. Dar mai era ceva în plus, era un pod între lumea lor și lumea exterioară pe care s-ar putea să le fie greu s-o accepte.

— Wow, zise Kai. Mama ta te-a părăsit… Și eu care credeam că *nouă* ne-a mers prost.

— Prost? Dar am crezut că sunteți în siguranță…

— *Suntem* în siguranță, afirmă Sela. Dar nu putem să plecăm de aici. Nu putem să trecem dincolo de gardul acela groaznic. Suntem blocați. Înainte, Mama îmi spunea că cel mai frumos lucru pe care-l poate face cineva este să zboare. Acum, nici măcar nu mă mai lasă să stau în coconul meu…

Misha simți o senzație neplăcută în stomac.

— Dar de ce sunteți „blocați”? De ce nu puteți, pur și simplu, să plecați?

— Mamele noastre ne-au blocat aici. Zak crede că ne apără de un inamic din afară, a explicat Kai. *Tu* ce crezi? *Tu* ai văzut ceva acolo afară?

— Nu… Nimic de genul ăsta…

— Vedeți?

Kai se întoarse spre Zak și Chloe.

Chloe făcu un pas înainte, aruncându-i lui Kai o privire batjocoritoare.

— Noi am văzut pe cineva în deșert, insistă ea. Călătoreau în camionete. S-au întors cu o mașinărie zburătoare cu elice. Mama a tras în ei, dar au reușit să scape. Meg a văzut și ea ceva. Nu-i așa, Meg?

— Nu sunt sigură… Fetița cu păr blond și ondulat care se așezase lângă Sela vorbi cu o voce moale. Era întuneric. Am crezut că văd niște lumini… Și am auzit ceva… un huruit.

— Biata Meg a fost singură în tot acel timp, interveni Sela, punând un braț pe umerii fetei sfioase. Dar e OK. Suntem împreună acum.

Lângă ea, Meg se holba în poală.

— Înțeleg, zise Misha. Și eu am fost singură. Dar acum…

Surprinzător, simți lacrimi în ochi. *Era* minunat să-i întâlnească. Dar începea deja să-și dea seama cât de puține știa

despre ei.

— Cina nu e gata încă… Dar am găsit dormitoare la etajul al doilea, o anunță Kai. Au mai rămas destule. Poți să-ți alegi și tu unul dacă vrei.

Misha se ridică în picioare tremurând. Fusese o zi lungă – drumeția, nesiguranța și, în cele din urmă, descoperirea. Avea multe lucruri la care să se gândească. Își puse ghiozdanul în spate și îi urmă pe Kai și pe Sela pe scările întunecate.

Zări o cameră în colțul din față și se opri în dreptul ei.

— E bine aici, spuse ea.

— Ești sigură că e suficient de mare? o întrebă Sela. Eu și Meg avem o grămadă de spațiu la noi în cameră…

— Aa, nu! zise Misha, după care privi în jos. Sunt obișnuită să dorm singură, presupun.

— Dar nu și fără Mama ta, zise Sela. E greu la început.

Urmă o tăcere stânjenitoare înainte ca cei doi să se întoarcă să plece.

— Ne vedem mai târziu atunci, spuse Kai. Sunt niște provizii în magazia de pe teren, în caz că ai nevoie de ceva.

Camera era cam cât una dintre spălătoriile de la Los Alamos. Dar avea o fereastră și suficient spațiu de dormit. Misha își scoase pătura din ghiozdan. Învelindu-se, își aminti de confortul din *kiva* Bunicii, de cântecul ei. În timp ce se sprijinea de perete, duse mâna la lănțișorul de argint. Acum era o parte din ea – uitase că îl avea. Șopti numele copiilor pe care îi întâlnise, imaginându-și chipul fiecăruia. Zak. Chloe. Kai… William îi rostise numele cu două zile în urme. Rick îl repetase azi-dimineață pe acoperiș. De unde îl știau pe Kai?

Verifică din nou telefonul. Niciun apel. După câte știau Unchiul William și Mătușa Loretta, acum era plecată cu cortul cu Bert și Honovi. Dacă totul mergea bine, nu aveau să descopere că plecase decât abia mâine după prânz. Fusese sigură că până atunci avea să primească niște vești bune. Dar acum se cam îndoia de asta.

Închise ochii și se forță să se concentreze. Pornise într-o misiune: trebuia să-și găsească fratele sau sora. Și încă ceva. Se imagină pe ea ca fiind mesagerul, cea care avea să aducă Spiritele Argintii ale Bunicii înapoi pe platouri. Dar cum? Dacă profeția Bunicului urma să se adeverească, atunci Mamele ar trebui să plece de aici. Dar Sela spusese că nu mai puteau

călători în coconi. Poate că asta însemna că Mamele trebuiau să plece singure... Dar cum puteau să-și lase copiii dacă asta presupunea că-și abandonau datoria de a-i proteja de „inamicul” misterios care îi pândea de dincolo de gard? Pentru ca profeția să se adeverească, trebuia să li se întâmple ceva copiilor? Se cutremură.

Ușa se deschise ușor.

— Misha? Sunt eu, Kai. Pot să intru?

Fata tresări.

— Da, bine...

— M-am gândit că ți-e foame.

Kai păși în cameră, ducând un castronel cu ceva ce mirosea puțin ca dafinul din Los Alamos.

— Este tocăniță de veveriță, pregătită de Hiro, spuse el. Mie îmi place mult. Dar trebuie să te avertizez că nu e pe gustul tuturor.

Misha băgă lingura pe care i-o dăduse Kai în castron, apoi o duse la gură. Avea un gust amar, de vânat. Dar era destul de bună.

Kai zâmbi.

— Nu e cel mai bun lucru pe care-l facem. Peștele Selei este cel mai bun.

— Pește? De unde face rost de el?

— De pe dig. A învățat cum să-l prindă din baza de date a Alphei.

— A cui?

— A Alphei-C. Mama ei.

Misha se holbă la el. Alpha-C... Se gândi la Sela, fata cu păr șaten și drept – la fel ca al ei. Ochii Selei, la fel că ai Bunicii. Avea nasul lat și bărbia rotunjită, la fel ca Unchiul William.

— Cum o chema pe Mama ta? întrebă Kai.

— Hm...?

— Pe Mama mea o cheamă Rho-Z. Dar eu îi spun Rosie. Pe a ta cum o chema?

— Ăă...

Misha simți cum se înroșește. Nu se putea gândi decât la numele Selei. Dar apoi își aduse aminte.

— Alpha-B...

— Alpha-B? Aproape la fel ca al Selei!

— Cred că da, zise Misha, zâmbind timidă.

Kai se uită în jos la mâini, frecând o zgârietură de pe degetul mare.

— Voiam să-ți zic ceva. În legătură cu Mama ta? Să nu-ți faci griji. O să se întoarcă.

Misha îl privi cu atenție.

— De ce crezi asta?

— Odată, când eram mic, Rosie a plecat să fugărească un coiot. Am fost foarte speriat. Dar s-a întors. Mereu se întorc. Kai privi pe fereastră, ușor încruntat. Mamele noastre… orice s-ar întâmpla, ele trebuie să ne protejeze.

Misha se uită la el. Își făcea griji pentru ceva.

— Kai, nu sunt sigură că Mama mea se va întoarce…

Kai o privi în ochi.

— Dar… trebuie! zise el, puțin prea tare. Se îmbujoră și se concentră din nou asupra degetului rănit. Păi… vom vedea. Oricum, acum ne ai pe noi.

— Da, vă am pe voi.

Misha zâmbi ușor. Dar sămânța nedorită a îndoielii începuse să prindă rădăcini în mintea ei. Kendra chemase aici Mamele și copiii pentru a-i salva. Dar se schimbase ceva de când ajunseseră – ceva ce-i neliniștea pe toți.

32.

Stând pe veranda din față a Clădirii 100, în ceața dimineții, Misha o privi pe Sela dispărând într-o clădire mare și albă din partea cealaltă a terenului. Făcându-și curaj, trecu de cei doi roboți staționați la baza scărilor și își croi drum prin iarba înaltă.

Când se apropie de clădire, auzi un trosnet de undeva de la peretele din spate.

— Au!

Ceva ce arăta ca o bâtă veche de baseball zbură prin aer și ateriză la picioarele ei. Fu urmată de o minge de piele.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva…

Misha simți căldura bine-venită a sentimentului de familie.

— Sela? strigă ea. Tu ești?

— Cine e acolo?

— Misha. Ce cauți?

— Chloe a zis că a văzut o motocicletă pe aici, dar e atât de

întuneric încât nu văd nimic!

— Uite.

Aplecându-se, Misha scoase un băț cu lumină solară dintr-o cutie de lângă ușă. Îl întinse în întuneric și o mână subțire îl luă.

— Mersi!

Sela aprinse bățul și pereții întunecați ai magaziei se luminară, dând la iveală puzderia de pânze de păianjen.

— Eu am avut o motocicletă de teren în deșert. Dar a trebuit s-o lăsăm în urmă. Nu se potrivea în suport… Aa!

Ceea ce semăna cu o roată mare, apoi o pedală ieșiră la iveală din umbră în timp ce lumina trecea peste colțul cel mai îndepărtat al magaziei.

— Seamănă mai mult cu o bicicletă electrică veche, zise ea, trăgând-o s-o aducă la lumină. Dar tot e mai bine decât nimic.

— Ce ai de gând să faci cu ea?

Sela se întoarse spre Misha, confuză.

— Să merg, bineînțeles!

— Am vrut să spun, unde o să te duci?

Pentru o clipă, Sela păru că nu mai știe ce să zică.

— Zona asta nu este atât de mare. Dar este suficient de mare. Sunt sigură că sunt locuri pe care nu le-am văzut. Iar Kai repară o barcă pe care am găsit-o lângă gardul de est. Mâine o să mergem în golf.

Misha încercă să se controleze. Trebuia să profite de momentul acesta, chiar dacă numai pentru reacția surorii ei.

— Sela, chiar vrei să treci dincolo de gard? întrebă ea.

Fața Selei se întunecă.

— Știu că Mamele noastre nu vor să facem asta. Dar locul acesta… pare o închisoare.

— O închisoare?

— O închisoare mare și frumoasă, cu tot ce ți-ai putea dori, se încruntă Sela. Dar nu cu tot ce ai nevoie.

— Cred că…, se aventură Misha, trebuie să ne testăm limitele.

— Să le testăm?

— Să le depășim un pic. Cel puțin să aflăm de ce nu putem pleca.

Sela se uită la ea.

— Crezi că eu nu am întrebat-o asta pe Mama în fiecare zi de când am ajuns aici? Dar nu primesc niciun răspuns.

— Nu?

Sela își dădu părul din ochi și Misha se înroși.

— De parcă lucrurile nu stăteau și-așa destul de prost, Alpha nici măcar nu mai vorbește cu mine.

— Am observat că sunt toate foarte tăcute, zise Misha.

— Mă refer, în mintea mea. Nu mai e aici cu mine.

— Aa…

Sela se încruntă în timp ce privi în jur.

— Nici măcar nu știu unde e acum. Mama ta a făcut și ea asta… înainte să te părăsească? Nu a mai vorbit cu tine?

Misha își frământă mâinile, încercând să se gândească la cel mai bun răspuns pe care l-ar putea da. Nu avea habar despre ce vorbea Sela.

— Nu, decise ea să răspundă. Nu, a vorbit cu mine până în ultimul moment. Probabil că aici e vorba despre altceva…

Sela păru ușurată.

— Álvaro crede că s-ar putea să fie doar ceva temporar, ceva ce Mamele noastre vor putea să repare. Sprijini motocicleta de ușă și se întoarse spre Misha. Dar chiar dacă vor începe să vorbească din nou, se pare că tot suntem blocați.

Misha înghiți adunându-și curajul.

— Dacă vreți să plecați din Presidio – știu eu o cale, cred. În apropiere de… locul în care m-a lăsat Mama mea. Am văzut un fel de groapă sub gard.

Sela o privi întrebătoare.

— O groapă?

— Ca și cum pământul s-ar fi surpat în locul acela. Cred că e suficient de mare să încercăm să ieșim pe sub ea…

Sela se încruntă pentru o clipă. Dar apoi zâmbi larg.

— Bine. N-avem nimic de pierdut dacă mergem să aruncăm o privire.

Duseră motocicleta la o stație de încărcare aflată în dreptul ușii din spate a Clădirii 100. Apoi Misha o conduse pe un drum pavat, spre locul de lângă Lincoln Boulevard unde găsise spațiul gol pe sub gard. Sela avea dreptate – chiar *era* frumos aici, vârfurile pomilor foșneau în bătaia vântului rece, păsărelele colorate se fugăreau una pe cealaltă printre ramurile lor. Iar sora ei mergea țopăind alături.

— Deci, ce e dincolo de această gaură în gard? întrebă Sela.

— E o cărare. Cred că duce în sud și apoi în oraș.

Sela făcu ochii mari.

— În oraș?

— Nu vrei să mergi?

Sela zâmbi.

— Sigur că vreau. Putem merge puțin. Apoi, dacă nu vedem nimic rău acolo, sau chiar și dacă vedem, ne putem întoarce și le povestim și celorlalți.

Misha încuviință.

— E un plan bun.

Nu era deloc sigură că *avea* vreun plan. Nu voia decât să-și scoată sora din Presidio și să-i arate că era în siguranță afară. Nu era prea mult, dar însemna un început. Toată noaptea visase că o va aduce pe sora ei acasă, că-i va arăta platourile. Aceasta avea să fie doar prima lor aventură.

Zări groapa de sub gard și se opri.

— Merg eu prima, se oferi ea, curățând niște pământ din groapă și strecurându-se pe sub gard cu picioarele înainte. Se răsuci și ieși pe potecă. Fusese mai ușor să iasă decât îi fusese să intre.

Uitându-se în stânga și-n dreapta, Sela se așeză pe margine. Își puse palmele pe pământ, într-o parte și-ntr-alta, și își îndreptă picioarele, pregătindu-se să se împingă pe sub gard. Dar, dintr-odată, se auzi un zgomot puternic din cer. Pământul se cutremură când Alpha-C ateriză pe șosea și, în acel moment, Misha își aduse aminte de Mama lui Chloe, cea pe care o întâlnise în deșert. Cu o viteză surprinzătoare, Alpha-C o luă pe Sela de subraț, o ridică în sus și o așeză iar pe asfalt.

— Au! țipă Sela, frecându-și umerii cu ambele mâini. Mama! strigă ea. Nu trebuia să mă rănești! Puteai să-mi *spui* doar dacă nu voiai să..., începu ea să plângă, lacrimile curgându-i șiroaie pe față.

Misha se strecură iar pe sub gard, fugi spre Sela și o îmbrățișă.

— Îmi pare atât de rău, murmură ea. Își băgă nasul în gâtul Selei, vrând atât de tare să-i spună că aveau aceeași mamă, vrând să-i spună că totul avea să fie bine.

Dar Sela se trase din îmbrățișare și se întoarse spre Mama ei.

— De ce nu vrei să *vorbești* cu mine? plânse ea. De ce nu vrei să mă asculți?

•

Cele două fete merseră încet și în liniște înapoi spre Clădirea

100, cu Alpha-C rostogolindu-se zgomotos în urma lor. Când ajunseră pe verandă, Sela se întoarse cu fața spre ea.

— Mi-aș dori să fiu ca tine, spuse ea. Mi-aș dori să nu am Mamă.

Misha se uită la ea.

— Nu spune asta! zise ea. Știi că nu asta vrei…

Dar Sela nu-i răspunse și se uită la Mama ei.

Misha intră singură în clădire și urcă la etaj. Când se apropie de camera ei, auzi un bâzâit persistent, care venea de undeva de sub pătură – telefonul prin satelit. Se sperie. O luă la fugă și închise ușa în urma ei. Duse repede telefonul la ureche și răspunse.

— Alo? șopti ea.

— Misha! Era Unchiul William. Slavă cerului! Unde Dumnezeului ești? Am identificat locația telefonului la Presidio, dar…

Misha se uită prin camera luminată doar de razele firave de soare ce treceau prin fereastra murdară. Era pierdută. Nu avea habar cum ar putea scoate copiii de acolo, darămite să aducă Spiritele Argintii acasă. În acel moment, își dădu seama că, de fapt, nu știe nimic despre ele.

— Îmi pare rău, zise ea. V-am auzit vorbind la spital. M-am ascuns în transportor. Eram sigură că pot să ajut. Dar acum… nu mai sunt atât de sigură.

33.

— A dispărut? Vrei să spui că Misha este *la Presidio*?

În spitalul Hopi, James se lăsă greu pe scăunelul Bunicii, aproape răsturnându-l. Lângă el, Mac scoase un fluierat prelung și jos. William stătea lângă ușă, observând conversația de la distanță.

Șezând în fund pe patul din centrul camerei, Rick luă o cârpă albă curată de pe noptieră și o așeză în dreptul gurii.

— S-a strecurat. Nu am văzut-o…

James scoase un oftat. Îi era greu să se uite la Rick, cu pielea lui galbenă, brațele lui, cândva musculoase, acum lipsite de vlagă, și să stea supărat pe el. Se lăsă iar în scaun, aducându-și aminte de vocea moale a tatălui său: *Orice copil are dreptul să*

știe de unde vine.

Probabil că nu era vina lui Rick, și nici a lui William. Probabil că istoria se repeta. La fel cum propriul său tată greșise față de el, și el, la rândul său, greșise față de Misha. Ea avusese nevoie de cineva care să o ghideze. Avusese nevoie de cineva de care să se simtă legată. În urma eforturilor ei de a-și găsi propria identitate, fără niciun ajutor din partea lui, pornise în căutare de una singură, cu mintea plină de visuri.

Își lăsă fața în mâini și se frecă la ochi cu buricele degetelor.

— A aflat? De faptul că e Hopi? Că are un frate sau o soră…

— Ne-a auzit vorbind, bolborosi Rick. Mai întâi aici. Apoi când am lansat drona.

— Ar fi o spioană grozavă, remarcă Mac.

James se strâmbă. Misha nu avea decât unsprezece ani. La vârsta asta, el mergea la școală și juca baseball cu prietenii lui, îndopându-se cu orezul și lintea făcute de mama sa. Deși părinții săi nu fuseseră niciodată complet sinceri cu el, cel puțin îi oferiseră un anumit nivel de stabilitate, făcuseră în așa fel încât să simtă că aparținea unui loc.

— Trebuie să o aducem înapoi, zise el.

— A spus că e o deschidere pe sub gard, de-a lungul Coastal Trail. I-am spus că pot s-o iau eu dacă reușește să se întoarcă pe unde a venit, se oferi William.

— Misha o să fie bine, se căzni Rick să vorbească. E un copil inteligent. Se chinui să se uite în sus, în ochii lui James. Și abia atunci James observă lacrimile care îi udau chipul. Ți-a spus William? Misha l-a întâlnit pe fiul meu. Mi-am dorit atât de mult să-l văd. Măcar o dată, de aproape. Vreau să-l ating, să-i spun cât de mult…

Rick se opri dintr-odată, cuprins de o tuse slabă. Un firicel de sânge îi curse din gură pe hainele de spital pătate. Și James își dădu seama: Rick nu va avea niciodată ceea ce a avut el – un timp, oricât de scurt, petrecut alături de persoana iubită, împreună cu copilul lor. Și-o imagină pe Misha, fetița care-i amintea atât de mult de Sara. Încă îl durea. Părul ei lung, șaten, care mirosea a rădăcină de yucca, pielea ei mirosind a pământean și a viață. Trebuise mereu să stea în jeturi de aer filtrat timp de câteva minute, să facă duș și să se schimbe în niște costume rigide de plastic doar ca să petreacă timp alături de el. Dar ea rămăsese singurul lucru adevărat din viața lui,

singura lui legătură cu lumea exterioară.

— O să merg eu, anunță el.

William puse o mână pe umărul lui James.

— Nu, tu vei rămâne aici. Trebuie să te ocupi de producerea antidotului. Și, pe lângă asta, e vina mea. O să mă ocup eu.

— Vin și eu, zise Mac. Și luăm și drona. Pentru orice eventualitate.

34.

Înfruntând vântul rece de la mal și trăgându-și gulerul gecii mai bine în jurul gâtului, Kai se îndreptă spre golf. Făcu stânga de-a lungul plajei și ocoli o mlaștină lată. În față, o vedea pe Sela care ajunsese deja la locul ei de pe vechiul dig.

Cu niște sfoară din nailon, o cutie de cârlige și trei bețe pe care le găsise într-o magazie sub dig, Sela începuse să pescuiască. Deși nu-i păsase niciodată de micile prăzi pe care le prindeau în deșert și deși abia dacă mânca din peștele prins aici, îi plăcea activitatea în sine, recompensa de a-i hrăni pe ceilalți. Învățase repede cum să pescuiască de pe pod. Dar azi avea să fie diferit. Recuperaseră o barcă verde mică, ce plutise în derivă din portul de agrement aflat dincolo de gard. Iar azi, barca era pregătită, prinsă bine cu o frânghie lungă și solidă de balustrada ruginită de metal de pe dig.

— Ți-ai luat echipamentul? strigă Kai.

— E deja la bord, răspunse Sela. Se strecură printre două balustrade de protecție și coborî pe scara scurtă de frânghii ce ducea la barcă. Haide, să mergem înainte ca soarele să fie sus pe cer. Prinzi mai bine peștii dacă nu te pot vedea.

Barca se clătină când Kai urcă. Când o verificase ieri după-amiază în apa mică să nu aibă vreo spărtură, i se păruse o idee excelentă. Dar acum, când barca se clătina incontrolabil pe valurile mari de lângă dig, începuse să se îndoiască. Trase aer adânc în piept, aducându-și aminte de mustrarea Selei. Nu vor ajunge nicăieri dacă le e prea frică să încerce lucruri noi.

Sela desprinse barca și luă o vâslă de pe fundul ei. Bine, nu era chiar o vâslă – era doar o bucată de lemn în formă de lopată. Vâsli cu entuziasm ca să se îndepărteze de dig, așteptând valurile care amenințau să-i împingă înapoi spre țărm. Fără nicio

vâslă, Kai nu putea face nimic altceva decât să stea acolo, ținându-se de marginile bărcii și încercând să-și liniștească stomacul.

Cam la cincisprezece metri de mal, Sela lăsă, în cele din urmă, vâsla. Cu o mișcare scurtă din încheietură, aruncă undița peste provă.

— Dacă funcționează, zise ea, ar trebui să încercăm să mergem din ce în ce mai departe în fiecare zi, să vedem până unde ne lasă Mamele noastre să ne îndepărtăm.

Kai se uită în sus, la V-ul de păsări imense, pe care baza de date a lui Rosie le numea pelicani, care plonjau ca să-și prindă prada. De-a lungul malului, vedea cum un mic râu se vărsa în golf – locul în care Hiro îl dusese ca să vâneze crabi în cea de-a doua zi a lor aici. Acum, trei roboți stăteau acolo împreună, fără niciun copil în preajmă.

— Sela, crezi că Mamele noastre vorbesc între ele?

Fata se întoarse spre el, cu sprâncenele ridicate.

— Ce te face să crezi asta?

— Kamal a zis că a avut un vis în care Beta i-a spus că învață. Dar de la cine învață? Acum, ori de câte ori le văd, stau așa strânse în grupulețe. Merg una după cealaltă, fac lucruri împreună. E ciudat. Poate că se învață lucruri una pe cealaltă.

Sela clătină din cap.

— Alpha nu a mai vorbit niciodată cu un alt robot, zise ea. Mi-a spus că nu poate să facă asta. Și acum nici măcar nu mai vorbește cu *mine*… Se întoarse iar spre partea din față a bărcii. Nu sunt sigură că mai am încredere în Alpha.

Dintr-odată, undița trase ceva. Trase și ea, încercând să scoată la suprafață prima ei captură. Ajungând, în cele din urmă, lângă vâsla ei, peștele gras se zbătu neputincios, chinuindu-se să respire, solzii lui lipindu-se de podeaua de metal a bărcii. Cu grijă, Kai îl ridică. Din carnea translucidă unde cârligul se prinsese în branhiile lui, curgea sânge. Se tăie în înotătoarele sale ascuțite și îl aruncă în sacul Selei. Trebuia să-și aducă aminte cât de bun avea să fie, odată ce Hiro îl cocea.

— Ăsta a fost unul mare și frumos! zise Sela înmânându-i cel de-al doilea băț. Haide, zise ea cu gura până la urechi. Eu sunt căpitanul acestei nave și îți ordon să muncești!

Kai scoase cu cârligul momeala mică de pește din găleata Selei. Stângaci, aruncă sfoara în apă, cârligul cu momeală

plutind în aer pentru câteva secunde înainte să dispară în valuri. Privi apa amețitoare, căutând o mișcare și așteptă.

Și tot așteptă, în timp ce soarele care se ridica îi ardea ceafa.

•

În biroul lui Mac de la Los Alamos, James stătea aplecat în fața ecranului calculatorului, cu ochii luminați de strălucirea palidă a acestuia. Mac lansase drona de pe Centrul Medical San Francisco VA și stabilise o conexiune prin satelit cu ecranul lui. Împreună cu Kendra și Rudy, James privea transmisiunea în timp ce mica dronă își croia drum prin ceață.

La Presidio, William mergea pe drumul pe care stabilise să se întâlnească cu Misha. Deși o contactase din transportor imediat ce el și Mac aterizaseră, ea încă nu încercase să plece. De fapt, nu mai auziseră nimic de ea de la acel apel.

— Vreun semn? întrebă James în cască.

— Nu, răspunse Mac, cu vocea înăbușită din cauza măștii.

Pentru a treia oară, camera de pe dronă scană zona până la Coastal Trail și de-a lungul bulevardului paralel pavat. James vedea gardul cu sârmă ghimpată care le separa. La un moment dat, camera făcu zoom pe o grămăjoară de dărâmături strânse lângă gard.

— Ce e asta? întrebă James.

— Nu știu, răspunse Mac. Niște fiare vechi? Poate că au blocat-o…

— Au blocat-o?

— Se pare că Mamele au acoperit toate găurile din gard. Poate că s-au ocupat și de asta… E cam în locul în care a spus ea că era groapa…

Camera se îndreptă spre est, trecu de Fort Winfield Scott, deasupra pietrelor de mormânt din cimitirul vechi, ajungând, în cele din urmă, să încercuiască terenul Main Post. Pe plajă, erau mai mulți roboți, majoritatea staționați.

— Ce e aia? întrebă James în timp ce drona zbura deasupra apei.

— Arată ca… o barcă.

•

— La naiba, se plânse Sela, nu știu de ce, dar durează mai mult timp să pescuiești aici decât lângă dig. Poate că ar trebui să mergem și mai departe.

— Sau să ne întoarcem…, zise Kai.

Miji ochii și se uită pe mal. Se îndepărtaseră destul de mult de locul de unde plecaseră. Acum, licărul micului râu abia dacă mai era vizibil.

Apoi simți o smucitură, niște mișcări bruște.

— Am prins unul! strigă el.

Dar Sela, care era atentă la propria ei frânghie, nu-l băgă în seamă.

— E unul mare!

Fu nevoit să se ridice în picioare, bățul lui arcuindu-se extrem de mult. Încercă să-și țină echilibrul, proptindu-se în călcâie, în timp ce chestia aceea îl trăgea periculos de aproape de marginea bărcii.

Dintr-odată, frânghia rămase nemișcată. Crezând că a mai pierdut un cârlig, Kai se aplecă, încercând să-l zărească. Dar chiar în timp ce făcea asta, simți o zdruncinătură puternică. Prinse bățul cu ambele mâini și se lăsă pe spate.

Brusc, frânghia se rupse. Kai căzu pe spate, pe cealaltă partea a bărcii. Dădu din brațe încercând să-și recapete echilibrul. Dar era prea târziu.

•

Filmarea de pe dronă oscilă.

— La naiba…, mormăi Mac la telefon. Doi roboți vin încoace. Nu știu de ce, dar cred că văd drona…

James privi imaginea schimbându-se, camera îndreptându-se acum spre țărm. Văzu un robot în zbor pe lângă ea. Apoi încă unul.

— Ești sigur că după tine vin? întrebă el. Par că se duc spre golf.

— E mai bine să stau la adăpost, mormăi Mac.

Drona se întoarse la Coastal Trail, transmițând doar vârfurile copacilor.

•

Kai căzu din barcă și fu înghițit de apa înghețată. Nu putea să vadă decât resturi plutind și să-și audă propriile țipete înfundate. Apa sărată îl înecă. Cu brațele îngreunate acum de geaca îmbibată cu apă, se chinui să respire, cu capul pe spate și cu nasul puțin deasupra apei.

— Dă din picioare! Dă din picioare!

Auzi vocea subțire a Selei, strigându-l de undeva de sus. Dar își simțea picioarele prea grele, prinse în ceva. Îl trăgea ceva în

jos. Închise gura și se scufundă să-și desfacă algele de pe picioare, dând din ele frenetic. Apoi, cu mâinile căuș, se împinse spre suprafață. Văzu suprafața și ceva șerpuind în apă deasupra brațului său drept. Auzi din nou vocea Selei.

— Prinde-te!

Dădu tare din picioare, cu brațele întinse. Cu mâna dreaptă, și apoi cu stânga, reuși să se prindă de frânghie. Apoi văzu o urmă de argintiu pe cerul de un albastru deschis, învârtindu-se deasupra lui.

Dar ce se întâmpla? Apa din jurul lui începu să spumege, creând o vâltoare. Simțit că e tras din nou în jos, iar apoi aruncat într-o parte. În cap îi răsună un sunet teribil. Motoare. Motoare de roboți. Barca se întoarse, se înclină și se răsturnă. Simți cum ceva îl apucă de subraț și îl smucește. Fu ridicat din apă atât de repede încât oasele gâtului îi trosniră.

— Sela! țipă el, luptându-se în ciuda stării în care se afla. Sela!

În timp ce Rosie îl ridica spre cer, o văzu pe Alpha-C scufundându-se în valuri. Și mai văzu ceva – un braț subțire, care se apuca de șenilele ei în timp ce ea cobora.

•

Camera de pe dronă mai scană o dată Lincoln Boulevard, dar Misha nu se zărea nicăieri. Lui James îi bătea inima să-i sară din piept. Se prinse strâns de brațul scaunului, încercând din răsputeri să rămână calm.

— William, ai aflat ceva?

— Nu, se auzi vocea bărbatului. Și nu pot să găsesc nici intrarea de care spunea ea.

— Mac, spuse James, vreau să te întorci și să verifici golful.

— Așa voi face, mormăi Mac.

Camera porni spre nord, trecu de Golden Gate, și apoi spre est, de-a lungul malului. Câțiva roboți, întunecați pe suprafața strălucitoare a apei, se adunaseră în aer deasupra locului în care fusese bărcuța verde. Încă și mai mulți umblau în susul și-n josul plajei.

— Sunt o mulțime de roboți acolo acum, zise Mac. Trebuie să mă mențin la altitudine.

În timp ce drona se îndreptă spre mal, James zări barca.

— S-a răsturnat…, murmură el.

Drona zbură de-a lungul țărmului, scanând zona. Acum

apăruseră și câțiva copii, niște punctulețe care fugeau pe plajă.

— Nu vreau să mă vadă, spuse Mac.

Ghidă drona spre est, dincolo de gard și în afara perimetrului.

Dintr-odată, camera făcu zoom pe pământ.

— Fir-ar să fie, se înecă Mac.

James îi simți pe Rudy și pe Kendra mai aproape în spatele lui, cu respirația tăiată și uitându-se fix la ecran. Imaginea prin satelit deveni neclară, apoi focaliză din nou. Kendra trase aer în piept.

Încâlcit în alge, pe mal, dincolo de gard, se vedea un trup mic, lipsit de viață.

•

Drona plană, învârtindu-se în cerc precaută, de parcă nici ea nu mai suporta să se uite. Timpul se scurgea, minutele păreau ore. James se prăbuși pe podea și își strânse genunchii la piept.

— De ce... de ce nu o găsesc roboții? întrebă el.

Kendra încă se holba la ecran, cu gura deschisă.

— Nu e forma potrivită, presupun, murmură ea. E prea... rece...?

Lacrimile începură să-i curgă pe față. Și pentru prima dată de când o știa, James o văzu pe Kendra cedând. Cu capul plecat, începu să plângă în hohote necontrolate.

— E în regulă, zise Rudy, bătând-o neputincios pe umăr. E în regulă.

Dar nu era. James abia dacă-și mai stăpânea teama și furia care i se zbăteau în piept. Era numai din vina lui...

Dintr-odată, auziră ceva – o voce înceată, pițigăiată.

— Alo?

— Misha? se auzi vocea lui William, spartă și nazală.

— Sora mea a dispărut. Începu să plângă în hohote. Kai zice că Alpha-C a scufundat barca... Am căutat pe plajă. Dar nu reușim să o găsim.

— Misha. James sări în picioare. Draga mea, sunt Tati, spuse el cu vocea și trupul tremurând. Mă auzi?

— Da...

— De ce nu ai venit la gard?

Auzi un bocet înecat.

— Am venit, zise Misha. Dar l-au blocat! suspină ea din nou. Am încercat să găsesc un alt loc, dar...

— Atunci de ce nu l-ai sunat pe Unchiul William?

— Mă grăbeam atât de tare după ce a sunat el, încât mi-am uitat telefonul în cameră.

Sprijinindu-se de biroul lui Mac, James se aplecă peste telefon, singurul lui colac de salvare în acest moment.

— Misha, te iubesc...

— Și eu te iubesc, se auzi răspunsul ei moale.

James se uită la Kendra și la Rudy, cu ochii în lacrimi.

— Îți promit... o să ne gândim noi la ceva. Într-un fel sau altul, o să te scoatem de acolo. Dar spune-ne totul, de la început.

35.

În cantina întunecată de la XO-Bot, James amesteca apatic într-un castron cu tocăniță de miel. În partea cealaltă a camerei, Kendra își făcea de lucru cu vechiul filtru de cafea, cu spatele la ei. Mac, care se întorsese târziu noaptea trecută, stătea cu mâinile pe coapse și nu se atinsese deloc de mâncare. Mai primiseră niște vești proaste. În acea dimineață, la spitalul Hopi, Rick pierduse bătălia finală.

Kendra se întoarse spre masă, cu două cești de cafea în mâini. Puse ușor o ceașcă în fața lui Mac.

— A cerut să fie înmormântat în stil Hopi, zise ea.

James se ridică cu greu, mușchii spatelui trimițându-i străfulgerări dureroase pe șira spinării. Generalul avea să ocupe un loc lângă Bunicul, pe platou. Acolo avea să aștepte ca Rose să-i aducă copilul înapoi, spusese Bunica. Dar acum, șansele că așa ceva să se întâmple păreau mai mici ca niciodată. După o noapte lungă și nedormită, nu putuse să-și scoată din minte vocea tânguitoare a Mishei.

— Cum mai e Rudy? întrebă James.

Kendra oftă.

— E mai bine acum, după ultimul tratament, spuse ea. Dar tot are afurisita aia de umflătură în dreptul claviculei – ei suspectează că ar fi metastază. L-am lăsat să doarmă mai mult. Pur și simplu... nu am putut să-i spun despre Rick. Se așeză la masă. Luă o linguriță și amestecă în cafea, privind cum se dizolva frișca. Se pare că avem o problemă de comunicație.

James se întoarse spre ea.

— Cum? Te referi la Rudy?

Dar după expresia de pe chipul Kendrei, își dădu seama că mintea ei se concentrase pe altceva, așa cum făcea ori de câte ori se afla sub presiune.

Kendra ridică privirea.

— Nu… mă refer la Mame. Mă tot gândesc la ce ne-a spus Misha. La faptul că niciun copil nu mai poate comunica cu Mama lui. Cum acesta a fost unul dintre primele lucruri pe care le-a aflat când a ajuns acolo.

James se aplecă și își întinse palmele pe masă, simțind cum îl cuprinde încă una dintre amețelile care deveniseră din ce în ce mai dese.

— Ea a spus că toți copiii obișnuiau să vorbească cu Mamele în mintea lor? întrebă el. Ce a vrut să spună cu asta?

Kendra luă o înghițitură de cafea, după care își șterse buzele cu un șervețel.

— După cum știi, copiii și Mamele lor sunt legați unul de celălalt prin intermediul comunicatoarelor lor…

— Cipurile *biofeedback*? întrebă James.

Știa despre ele, era o tehnologie veche folosită pentru monitorizarea stării de sănătate a unei persoane. Chiar și robotul Mishei avusese unul instalat, iar Edison, consultându-se cu Sara, fusese de părere că nu trebuie dezinstalat.

— E mai presus de *biofeedback.* Cipurile comunicatoare sunt atașate unor structuri electronice injectabile implantate în creier.

— *Implantate*?

— Mamele au fost programate să implanteze cipurile și structurile lor electronice asociate cu acestea, imediat după naștere. Specialiștii din echipa doctorului McBride au avut mulți ani de experiență cu acestea în cazul pacienților cu boli neurodegenerative. Sunt, într-adevăr, foarte eficiente în ceea ce privește transmiterea *biofeedback*-ului, dar pot fi și stimulate.

— Pot fi stimulate?

— Semnalul copilului este slab, se bazează pe energia acumulată în urma mișcărilor mușchilor săi, a tractului digestiv, a plămânilor. Dar semnalul Mamei este mult mai puternic, se bazează pe energia reactorului ei. Ar putea lansa stimuli, chiar și de la distanță.

— Deci ce fel de „stimuli” transmit acești roboți? întrebă James.

— O Mamă își poate atenționa copilul fără un semnal sonor, spre exemplu. Dar Misha crede că s-a mai întâmplat și altceva. Ea crede că au dezvoltat o metodă de comunicare nonverbală, la un nivel mult mai înalt. Un fel de conversație, dar fără cuvinte.

— Dacă asta e adevărat, copiii ăștia nu prea sunt oameni, mormăi Mac.

— Sunt oameni la fel ca mine și ca tine. Și aveau o relație cu Mama lor, la fel cum am avut și noi cândva, spuse Kendra. Dar era diferită. Mai directă, îmi închipui. Fără toate filtrele pe care oamenii, până și copiii, le impun adesea în timpul comunicării.

— Un fel de telepatie?

— Poate. Nu știm asta, zise Kendra. Dar, cu siguranță, această legătură intuitivă a făcut ca relația dintre Mamă și copil să fie foarte puternică.

James clipi, încercând să-și limpezească privirea.

— Misha de ce nu a avut și ea această legătură cu Mama ei robot?

— Mama ei nu a trăit suficient de mult pentru a forma o legătură puternică. Misha abia dacă a ieșit din incubator în viață, spuse Kendra clătinând din cap. Oricum, ai auzit-o pe Misha. Mamele nu au voci sonore. Și orice alte feluri de comunicare ar fi existat între copii și Mame, pare că au dispărut acum.

— De ce?

Kendra își lăsă mâinile pe masă, de-o parte și de cealaltă a cafelei, care acum se răcise.

— Nu știu. Vreun fel de degradare a codului? Presupun că era inevitabil... Dar din toate sistemele interactive, sistemul vizual și baza de date de învățare par să funcționeze încă.

— Asta îi va pune pe copii în pericol?

Kendra se uită în ceașcă.

— Bazându-se pe ce ne-a spus Misha, Mamele par să revină la directiva lor primară.

— Directiva primară? Care e aia?

— Securitatea. Cu orice preț. Gândește-te puțin. Și-au pierdut capacitatea de a-și simți copiii prin *biofeedback,* de a ști când le este foame sau sete, când le este frică. Și-au pierdut capacitatea de a comunica măsuri de precauție sau instrucțiuni. În afara recunoașterii vizuale și a controlului fizic, nu au cum să-

și îndeplinească misiunea.

James se trânti pe scaun, bătând neliniștit în masă cu degetul arătător.

— Deci de asta i-au strâns pe copii în Clădirea 100 după înec?

— S-ar putea să ajungă în punctul în care să nu-i mai lase pe copii să iasă afară din clădire, nici măcar pentru mâncare sau apă.

— Dar cum ar putea să facă asta? întrebă James. E împotriva directivelor lor care spun că nu trebuie să-și rănească copiii…

— Nu și dacă nu mai sunt în stare să primească semnalele biologice.

Mac își strânse pumnii.

— Deci, ce putem face?

Kendra oftă din toți rărunchii și se uită la el.

— Cred că e timpul să încercăm să le adormim pe Mame.

James se uită la Kendra.

— Putem face asta?

Kendra trase aer adânc în piept.

— Cred că da. Ca parte din procedura standard după cel de-al Zecelea Congres, proiectul Noul Început a primit accesul la repli-virusul care a fost folosit pentru a potoli roboții scăpați de sub control în timpul Războaielor Apei. L-am găsit noaptea trecută, după ce am vorbit cu Misha. Era codificat în fișierele din Dakota de Nord.

Mac se apleca spre ea.

— Deci cum facem să le infectăm pe Mame? întrebă el.

Kendra se ridică cu mâna la frunte.

— Nu putem, pur și simplu, să trimitem virusul la fel cum am făcut și cu comenzile pentru protocolul special.

— De ce nu?

— Comenzile pentru protocol au pornit o serie de instrucțiuni care au fost deja trecute în codul de bază. Dar dacă vrem să introducem un virus, trebuie să încărcăm un cod *nou.* Mamele nu vor permite una ca asta.

Își dădu jos ochelarii și își prinse rădăcina nasului cu degetele.

— Nu. Va trebui să încercăm să-l încărcăm printr-un canal securizat, ceva prin care sunt construite să primească date… la fel ca tabletele.

— Dar cum – Aa… James se gândi la Misha, singură în camera ei din Presidio. Chiar crezi că Misha ar putea face asta?

— Cred că ea e singura noastră speranță. Kendra se aplecă și puse o mână pe încheietura lui James. Știu că nu-ți place faptul că Misha e acolo. Dar fără soldățelul nostru curajos, nici măcar nu am fi știut că acei copii au probleme atât de mari.

36.

În sala de mese întunecată, Misha îl zări pe Kai, cu fața luminată doar de tableta lui, în timp ce tasta nerăbdător pe ea. Era surprinsă să-l vadă acolo.

Dimineața anterioară, pe drumul de întoarcere de la gardul blocat, se hotărâse să se ascundă în camera ei și să vorbească cu Unchiul William despre noua încurcătură. Dar se oprise imediat ce-l văzuse pe Kai șchiopătând, cu respirația tăiată pe treptele din față ale Clădirii 100. Cu geaca fleașcă și pantalonii rupți, se bâlbâise incoerent până ce Kamal se apropiase și pusese o mână blândă pe umărul lui.

— Ce e, Kai? Ce s-a întâmplat?

— Sela, suspinase băiatul, arătând spre golf. Sela…

•

În spatele lui stătea Rho-Z, cu brațele ei lungi atârnând în jos, ușor aplecată ca și cum ar fi împărtășit tristețea fiului ei. Iar Alpha-C stătea inertă, cu flancurile strălucind din cauza sării uscate.

— Dar Alpha e aici, murmurase Misha. Cum a putut să plece…

Kai se întorsese spre Alpha, țipând, cu ochii arzându-i de furie.

— A fost vina ta! țipase el. Tu ai răsturnat barca! Tu ai omorât-o!

Kamal îl îmbrățișase, îl dusese la el în cameră și stătuse cu el până când, în cele din urmă, adormise. Între timp, ceilalți porniseră în căutarea Selei, cercetând plaja fără niciun rezultat. Misha uitase complet că trebuia să plece de acolo. Trecuseră ore prețioase până ce-l sunase pe William. Și până atunci își dăduse deja seama – cu tot ce se petrecuse, nu putea, pur și simplu, să plece.

Dar oricum nu mai conta asta – Mamele abia dacă îi mai lăsau să iasă din clădire de când cu incidentul. În timp ce după-amiaza se topea în noapte, copiii mâncaseră puținul care le mai rămăsese pentru cină – niște tocăniță mai veche, o grămadă

prețioasă de semințe de pin, niște bucăți de pește uscat și carne de veveriță. Unii mâncaseră Pedia-Supp. După ce terminaseră cu modesta lor cină, se duseseră în grup la toaletă improvizată pe care o săpaseră lângă pădure. Apoi se retrăseseră neliniștiți în camerele lor, jurând cu toții că se vor confrunta cu Mamele lor în dimineața următoare.

Trecuse încă o dimineață; încă o zi lungă. Dar până în momentul de față, Kai nu dăduse niciun semn de viață. Ușa camerei lui rămăsese închisă și nimeni nu îndrăznise să-i treacă pragul.

Misha se apropie precaută de masa de lângă fereastră la care stătea băiatul.

— E vreo problemă? întrebă ea.

— Ce?

Kai ridică privirea. Obrajii îi erau roșii, iar ochii umflați; îi evită privirea și se uită pe fereastră. Afară, undeva în apropiere, Rho-Z era staționată în iarba uscată.

— Se pare că ai probleme cu tableta, spuse Misha încet.

Kai se încruntă, schimonosindu-se până ajunse la furie.

— Începuse să meargă mai greu... chiar de dinainte. M-am gândit că dacă o aduc aici jos, aproape de ea... Dar acum nu mai funcționează deloc.

— Pot să mă uit puțin la ea? Misha se așeză lângă el. Luă tableta cu ambele mâini, scuturând-o în timp ce o ținea la ureche. Nu e nimic slăbit. E încărcată?

Kai se uită în jos.

— Indicatorul de energie spune că e în regulă, bolborosi el.

— Hmm, mormăi Misha. Își aminti că și Álvaro, și Clara se plânseseră de ceva asemănător în acea dimineață. Potrivit lui Álvaro, cererea de conexiune părea că se înregistrase, dar nu venea niciun răspuns. Se pare că toată lumea are aceeași problemă.

Kai luă tableta. Dezamăgit, o închise și o dădu la o parte, rămânând în întuneric.

— E destul de rău că Rosie nu vorbește cu mine, zise el. Acum nici măcar asta nu mai funcționează.

Misha îl privi. Vorbeau despre Rho-Z. Despre tabletă. Dar știa, de fapt, că amândoi se gândeau la ce se întâmplase cu o zi înainte. Se uită spre ușa de la intrare, așteptându-se oarecum să o vadă pe Sela intrând.

— Kai, zise ea cu speranță în glas, poate că Sela încă e pe undeva. Poate că o să se întoarcă. Kamal a spus că făcea așa tot timpul, când era în deșert, pleca așa, să se plimbe…

Kai se uită la ea fix, cu ochii roșii.

— Nu o să se întoarcă, zise el, strângând pumnii. Am văzut-o cum s-a dus la fund. Nu o să se mai întoarcă.

Misha se simți lipsită de puteri. Poate că și ea, la fel ca el, avea nevoie de consolare.

— Nu vreau încă să cred asta, murmură ea.

Fără să se gândească, se întinse și îi cuprinse mijlocul cu brațele. Dar nu simți nicio reacție. La fel ca mulți dintre copiii de aici, băiatul era groaznic de slab. Membrele îi erau încordate, spinarea, cocoșată. Se retrase și privi comunicatorul din fruntea lui – acea emblemă specială, simbolul care marca fiecare copil Gen5. Întârzie cu privirea pe modelul lui complicat de circuite, care aproape părea că pulsa și el de viață. Era doar unul dintre lucrurile care-i făceau speciali. Dar oare cipul lui era inutil acum, la fel ca al ei?

Kai se uită urât afară, la locul în care Alpha-C stătea pe câmp – unde, la fel ca în noaptea precedentă, toate Mamele se adunaseră în întuneric, ca să creeze un zid impenetrabil în jurul Clădirii 100 care se transformase într-o fortăreață. Lovi cu pumnul în masă, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Sela a fost cea mai bună prietenă a mea, spuse el. Prima persoană pe care am întâlnit-o. Și acum s-a dus, și e numai vina mea!

Misha privi prin camera goală.

— Nu e vina ta, spuse ea. Și nimeni nu crede asta.

Îi ascultase pe ceilalți vorbind toată ziua, fiecare cu teoria sa, fiecare încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Fiecare căutând o logică în comportamentul tiranic al Mamei sale.

— Ele trebuie să ne mențină în siguranță, insistase Zak.

— Ele simt ceva ce noi nu putem simți, spusese Chloe. De aceea sunt atât de atente.

Dar nu toată lumea era de acord. Erau cu toții obosiți, doborâți de foame, sete și îngrijorare. Și voiau cu toții răspunsuri.

— Cât de mult poate să mai dureze asta? întrebase Hiro. Avem nevoie de mâncare!

Până și fața blândă a lui Kamal era umbrită de dubii. Și biata

Meg, îndurerată din cauza pierderii colegei sale de cameră, abia dacă mai scotea un cuvânt.

Misha trase aer adânc în piept și încercă să se gândească la o cale – orice cale – de a-l consola pe Kai. Dacă era să fie vina cuiva pentru ce i se întâmplase Selei, poate că era vina ei. Nu fusese ea cea care o încurajase pe sora ei să-și testeze limitele? Dar nu… nu putea să gândească astfel.

— Kai, încercă ea, trebuie să crezi că a fost doar un accident groaznic. Nu a fost vina nimănui… Alpha a crezut că Sela se îneca, a încercat să o salveze…

Kai se întoarse spre ea.

— Dar nu a salvat-o! A dat greș. Selei i-ar fi fost mai bine fără ea!

Misha rămase tăcută, aducându-și aminte de modul violent în care Alpha-C o scosese pe Sela de sub gard ziua trecută. Probabil Kai avea dreptate. Poate că acestor copii *le-ar fi* mai bine fără Mamele lor – aceste Mame care păreau să nu fie conștiente de cât de puternice erau, sau care le erau limitele. Își aduse aminte de ce-i spusese Álvaro în acea după-amiază, înainte de a urca încă o dată după ceilalți pe scări.

— Cred că Mamele noastre nu sunt programate să opereze deasupra apei, îi spusese el. Probabil că asta a fost problema.

Misha ar fi putut să adauge și alte lucruri pe listă. În ultima vreme, se gândise la Sara și la Bunica – la toate mamele umane, reale, cu care crescuse ea. Poate că aceste Mame robot nu fuseseră programate să opereze cu copii adevărați – copii care aveau nevoie de mâncare, apă și… dragoste.

Uitându-se pe fereastră la șirurile de roboți, simți cum o cuprinde și pe ea furia lui Kai. Chiar dacă petrecuse puțin timp aici, ajunsese să înțeleagă cât de mult le venerau copiii pe Mamele lor. Dar n-ar trebui să plătească *cineva* pentru pierderea prietenei dragi a lui Kai – pentru moartea surorii ei? Închise ochii strâns, determinată să-și țină în frâu lacrimile.

Kai îi aruncă o privire și expresia i se mai înmuie.

— Îmi pare rău, zise el. Chiar vreau să cred că a fost doar un accident. Că Alpha nu a vrut decât s-o protejeze. Dar vezi tu… nici eu nu mai știu. Pur și simplu, nu *știu*…

Misha simți cum îi vibrează telefonul pe care-l ascunsese în geacă.

— Kai, am promis că mai iau apă înainte să mă duc la culcare,

murmură ea.

Se ridică să plece. În spatele ei, Kai se întoarse către fereastră.

•

Misha se ghemui cu telefonul în mână în camera ei mică.

— Alo? Tati?

— Cum mai ești?

— Bine…

Misha simți cum i se relaxează mușchii încordați de la gât. Aproape că uitase de atingerea ușoară a lui James, de vocea moale pe care o folosea doar cu ea. Își trase geaca mai bine pe ea, dorindu-și să poată dispărea în căldura verzuie a ecranului telefonului.

— Tati, îmi pare rău.

— Scumpa mea, ți-am zis… Ne-ai speriat plecând așa pe ascuns. Dar acum a trecut. E important să fii în siguranță. Făcu o pauză. Și… poate că acum ne poți ajuta.

Misha își șterse ochii cu dosul mânecii.

— Îi ajut pe copii. Aduc apă… Doar eu pot să ies afară pe teren fără să fiu oprită de vreuna dintre Mame.

— Ai grijă, Misha. Nu suntem siguri ce ar putea face Mamele în continuare.

— Dar cum altfel pot să ajut?

— Avem un plan. Vocea îi deveni fermă. Trebuie să-i convingi pe copii să încarce un virus pe roboții lor.

— Un virus? Ce o să le facă?

— Este menit să le dezactiveze procesorul.

— Să le omoare?

Mishei începu să-i bată inima mai tare. Asta era ceea ce-și dorea să se întâmple?

— Nu să le omoare. Doar să le țină ocupate.

Urmă o pauză și auzi un fâșâit la celălalt capăt.

— Misha, să facem asta pas cu pas, se auzi vocea Kendrei. Îți pot transmite o copie după codul virusului printr-un calculator de la Presidio. Se află în altă clădire, care e cam la doi kilometri de unde ești tu acum. O să-ți dau coordonatele. Ești pregătită?

Misha ascultă cu atenție în timp ce Kendra îi citea coordonatele, trecându-le pe toate pe ecranul mic al telefonului.

— Să ne suni când ești înăuntru, spuse Kendra. Sau dacă ai vreo problemă.

— Bine.

Cu respirația tăiată, Misha închise telefonul. Nu erau decât doi kilometri. Doi kilometri.

•

Cu ghiozdanul prins bine în spate, Misha stătea pe veranda Clădirii 100. De-a lungul drumului, grupul de Mame strălucea în lumina lunii. Își imagină cât de frumos ar arăta zburând împreună, flancurile lor licărind în lumina soarelui, așa cum le descrisese Bunica de atâtea ori. Dar aici, stând așezate, cu brațele strânse pe lângă corp, păreau amenințătoare, niște fantome tăcute care aveau intenții ascunse. Se răsuci pe călcâie și intră din nou în clădire doar ca să iasă pe ușa mică din spate. Odată ajunsă afară, porni în grabă pe ruta indicată de GPS, luând-o la dreapta, și apoi spre vest pe un drum lung, asfaltat.

Brusc, simți pământul cutremurându-se sub picioare. Se opri și ascultă. Frunze și ceea ce suna ca niște crengi trosniră sinistru în spatele ei. Mări pasul, alergând deja, picioarele ținând ritmul bătăilor inimii, în timp ce plămânii o dureau din cauza aerului înghețat. Abia după ce urcă treptele de ciment ale clădirii, se întoarse să se uite pe terenul din spatele ei. Acolo stătea un singur robot, lângă care iarba înaltă era acum călcată în picioare. Se strecură prin ușa grea de metal a clădirii și o închise bine în urma ei. După aceea, scoase telefonul și apelă.

— Am intrat, șopti ea.

— Foarte bine, răspunse Kendra. Urcă pe scările din dreapta ta. Apoi du-te în prima cameră din capul scărilor.

Înăuntru era beznă. Misha închise ochii și merse ca în copilărie – ghidându-se după simțuri, după ecou. Urcă treptele care scârțâiau și găsi repede biroul, în care aerul era rece și liniștit.

— E un calculator pe birou. Pune mâna pe ecran. Ar trebui să pornească.

Misha se așeză pe un scaun din fața biroului din dreapta ei și întinse mâna să atingă ecranul. Fu întâmpinată de o imagine strălucitoare cu podul Golden Gate.

— OK, zise ea.

— Transmit virusul într-un folder numit „Repli3”. Îl vezi?

Văzu o pictogramă pe ecran în partea dreaptă, jos.

— Da.

— Încă se încarcă. Nu da clic pe ea până nu îți spun eu. Între

timp, ar trebui să fie o grămadă de carduri de memorie acolo în birou. Poți să le găsești?

Misha căută pe rafturile aflate lângă birou și găsi un morman de cutii dreptunghiulare cu eticheta „HaloDisk”. În fiecare cutie se aflau cincizeci de carduri de memorie.

— Da, OK. Sunt foarte multe aici.

Se auzi un oftat de ușurare.

— Bun. Acum, ascultă-mă cu atenție. Va trebui să faci o copie pentru fiecare robot. Să faci treizeci, pentru orice eventualitate, fiecare pe un card separat… Așa. Fișierul cu virusul este gata acum.

Misha introduse unul dintre carduri în spațiul din laterala calculatorului și așteptă ca virusul să se copieze.

— OK, am făcut unul, zise ea.

Cu răbdare, copie virusul pe încă douăzeci și nouă de carduri și le puse în ghiozdanul ei.

— Am terminat, spuse ea. Sunt treizeci.

— Bravo! Să ne anunți când ajungi înapoi în cameră, bine? Îți vom spune mai multe atunci.

Își puse ghiozdanul pe umăr și coborî scările. În holul mic, își adună puterile, după care ieși afară, pe verandă. Acolo se afla robotul santinelă, cu flancurile strălucind din cauza ceții. Își ținu răsuflarea când văzu emblema robotului: Alpha-C.

O cuprinse frica. Dar apoi, în mod inexplicabil, altceva îi luă locul – o căldură ciudată, o senzație de siguranță… și în acel moment, i se păru că aude ceva: o voce care-i șoptea.

— Ce…? Se uită în jur. Cine e acolo?

La fel de brusc cum apăruse, vocea dispăru. Se lăsă în jos. Era doar pulsul ei, bătându-i tare în urechi. Strânse curelele ghiozdanului cu ambele mâini și porni pe teren cu pași rapizi. Alpha o urmă.

37.

Kai scoase busola din buzunarul gecii și încercă să-și aducă aminte ziua în care o primise. Atinse cu degetele suprafața rezistentă de plastic. *E grozavă,* spusese Sela*. Îți spune în ce direcție să mergi.*

— De ce a trebuit să fii atât de proastă? mormăi el.

Crezuse că terminase cu supărarea. Dar acum era tot ce-i mai rămăsese. Era supărat pe Sela pentru că îndrăznise să vâslească atât de departe. Pe el pentru că o lăsase. Pe Mamele lor pentru că răsturnaseră barca și pentru că nu avuseseră încredere în ei. Și pe Rosie pentru că nu vorbea cu el. Aruncă busola pe jos. Nu avea habar în ce direcție trebuia s-o apuce acum.

Își luă tableta și coborî cu greu scările. Rămăseseră fără rezerve de mâncare – ceea ce nu-l deranja, pentru că de când cu dispariția Selei, își pierduse toată pofta de mâncare. Dar în timp ce Zak era convins că putea pune la cale o partidă de vânătoare, Misha părea că are altă idee. Kamal îi dăduse veștile mai devreme, în acea dimineață: toată lumea trebuia să vină în sala de mese și să-și aducă și tabletele.

Intrând în sală, Kai o văzu pe Misha în colțul îndepărtat, părul ei, de obicei împletit frumos într-o coadă, acum desfăcut pe umeri, gesticulând, ca și când ar fi repetat un discurs pe tăcute. Ochii i se luminară puțin când Kai se așeză lângă Kamal și Meg pe scaunele aflate cel mai aproape de ea.

— Ai idee despre ce e vorba? îi șopti el lui Kamal.

— Nu, răspunse băiatul. Poate că Misha a descoperit o cale prin care putem să obținem din nou conexiunea la tablete?

Îi zâmbi palid și Kai îi fu recunoscător pentru răbdare.

În spatele lor, Zak și Chloe își ocupară locurile gălăgioși, lângă Álvaro și Clara. În cele din urmă, în cameră se așternu liniștea.

— Suntem toți, anunță Hiro din ușă.

Misha își drese glasul.

— Cred că..., începu ea. Privirea i se opri din nou asupra lui Kai, dar nu era sigur ce căuta ea, de fapt, să vadă. Doar clătină din cap spre ea, așteptând să continue. Cred că vrem cu toții ca... Vrem cu toții ca asta să se termine, zise ea făcând semn spre fereastră, spre blocada de roboți.

Zak ridică mâna.

— Nu sunt sigur la ce te referi. Ce vrem să se termine mai exact?

— Ai descoperit o cale prin care să putem face rost de mâncare? întrebă Hiro.

— Ai descoperit o cale prin care să ne reparăm tabletele? întrebă Clara, ridicând-o pe a ei în aer.

Misha îi privi, cu mâinile neliniștite ținute acum țepene pe lângă corp.

— Nu. Cred că tabletele sunt în regulă. Și cel mai probabil, bazele de date ale Mamelor voastre sunt și ele în regulă. Cred că problema este că nu vă pot comunica rezultatele căutărilor. La fel cum nu mai pot vorbi cu voi.

Se auzi un murmur, toată lumea fiind de acord.

— Problema este cu Mamele voastre, spuse ea, și nu cred că lucrurile se vor îmbunătăți.

— Dar ce putem face în *cazul ăsta*? icni Clara.

— Despre asta vreau să vă vorbesc, zise Misha cu voce domoală. Am un plan. Dar… ar fi cel mai bine ca toți să fim de acord cu el.

— Ce fel de plan?

Zak era agitat și Kai aproape că îl simțea pe băiat aplecându-se.

— Cred că… Misha trase aer în piept și se prinse cu mâna stângă de spătarul unui scaun gol. Ar trebui să le adormim pe Mame.

— Să le adormim? țipă Chloe fără să vrea. De ce?

De lângă Kai, Kamal spuse:

— Poate că nu va fi nevoie să facem asta. Poate că Mama mea deja a adormit. Lovi încet cu degetul arătător în tâmplă. E acolo afară. Dar a dispărut. Nu pot s-o mai găsesc.

Kai se uită pe fereastră și o zări pe Rosie. Încă o mai știa după felul în care-și ținea aripile, puțin depărtate de corpul său solid, ca și cum ar fi fost pregătită să zboare în orice moment. Încă o știa după tatuajul ei frumos de un galben aprins. Dar acum era doar una dintre ele – aceste siluete întunecate, prevestitoare și tăcute, care-i sufocau…

— Sunt treze, Kamal. Doar că nu vorbesc cu noi, spuse el.

În spatele lui, Zak se ridică atât de repede încât își dărâmă scaunul.

— Nu e momentul să le adormim! Vă zic eu, se pregătesc pentru un atac!

Kai se întoarse cu fața spre băiat.

— Un atac? Al cui? Al veverițelor?

Câțiva copii râseră nervos, risipind pe moment tensiunea acumulată.

Chloe se ridică să-l ia de braț pe Zak, și se uită urât la Kai.

— Deci tu ce zici că s-a întâmplat cu Mamele, Kai? întrebă ea.

— Vrei să spui de ce cred că nu mai vorbesc?

— Nu, spuse Zak. Vrea să spună că, dacă nu există nicio amenințare, de ce sunt atât de protectoare?

Kai se uită la ceilalți în căutarea unei fețe înțelegătoare. Dar toți ochii erau ațintiți asupra lui acum, așteptând răspunsul său.

— Nu știu, recunoscu el. Dar mereu ajung la concluzia asta. Nu le putem întreba de ce. Deoarece nu ne vor răspunde.

Se auziră murmure în cameră, copiii clătinând din cap.

— Problema cu Mamele, zise Clara, a părut să înceapă în momentul în care am ajuns la Presidio…

— S-a înrăutățit de când a venit Misha, remarcă Chloe, ochii ei negri fiind ațintiți asupra fetei. Mă întreb, oare de ce?

Kai se ridică să o înfrunte cu Chloe.

— Ce vrei să spui? A ajuns și ea aici la câteva zile după noi! Când Mama ei a părăsit-o.

— Bine, poate Misha nu este cauza problemei noastre, zise Clara. Dar Mama ei a dispărut. Din câte știm noi, ale noastre nu ne vor părăsi niciodată. Cum să fie *ea* cea care ne spune ce să facem cu ele? Chloe se îndreptă spre fereastră și se uită la Mama ei. Eu sunt de acord cu Zak. Se pregătesc de luptă. Se întoarse iar spre grup. Kappa a făcut totul pentru mine. Vreau să fac și eu ceva pentru ea. Și asta nu înseamnă că o s-o adorm!

Se auziră murmure zgomotoase și câteva suspine. Dar nu vorbi nimeni. Kai se întoarse spre Misha.

— Să presupunem că am vrea să le adormim. Cum am putea face asta?

Misha se holba la podea. Înghiți înainte să se uite la el.

— Cu un virus…, murmură ea.

— Un virus? Ca o gripă? Zak făcu un pas înainte, cu pumnii strânși. Misha făcu un pas în spate, iar Kai se postă în fața băiatului. Aproape putea simți căldura radiind din pielea lui Zak.

Álvaro interveni.

— Sunt sigur că Misha se referă la un virus pe calculator. Un cod care va interfera cu gândirea lor.

— Da, spuse Misha, căutându-l din ochi pe băiatul cel mic. Un virus pe calculator. Îl putem încărca prin intermediul tabletelor. Nu le va ucide. Doar le va adormi. Apoi ne vom gândi ce putem face mai departe. Dacă ne răzgândim, dacă credem că există, într-adevăr, o amenințare de care doar Mamele noastre ne pot feri, atunci putem scăpa de virus. Nu va provoca nicio defecțiune permanentă.

— Unde ai găsit virusul ăsta? întrebă Zak.

Misha se înroși.

— L-am creat eu.

— Deci asta este! Zak se întoarse cu fața spre grup. Așa a omorât-o pe Mama ei.

În cameră, toată lumea începu să țipe. Acum că era lângă Misha, Kai vedea cum îi curg lacrimile pe obraji.

— Ba nu! strigă ea. M-a părăsit ea! V-am spus, m-a părăsit!

Porni spre ușă, trecând în fugă pe lângă un Hiro mirat, și dispăru în cămară.

Kai se întoarse spre Zak.

— Uite ce-ai făcut! țipă el. Ne avem doar unii pe alții. Dar tu ne faci să ne întoarcem unii împotriva celorlalți!

Se uită la celelalte fețe speriate, încercând, dar nereușind să găsească pe cineva dornic să i se alăture.

— Misha nu încearcă decât să ne ajute. Nu trebuie să facă asta. Ea nu e blocată aici ca noi ceilalți. Din câte știm, ar putea, pur și simplu, să plece oricând vrea.

Chloe își încrucișă brațele.

— Și de ce nu o face, atunci? De ce nu ne lasă odată în pace?

— Ce? Pentru că are nevoie de…

În timp ce Kai încerca să găsească cuvintele potrivite, simți cum îl cuprinde furia și-l îneacă. Cum de se ajunsese la asta?

Dar nu mai conta. Camera se întunecă din ce în ce mai mult. Priviri speriate se îndreptară spre ferestre, care acum zornăiau în ramele lor. Pereții se zguduiau din cauza vacarmului provocat de șenilele care se rostogoleau, șuieratul vântului care împrăștia smocuri de iarbă uscată pe terenul de afară și strica grădina în care Clara plantase legume cu atât grijă. Mamele se treziseră.

Kai își făcu loc printre copii, ieși pe ușă, prin bucătărie și urcă pe scări. Se duse direct spre camera Mishei, unde găsi ușa întredeschisă. În întuneric, abia îi distinse fața plină de lacrimi.

— Eu vreau să încerc, zise el. Spune-mi cum.

38.

Misha îl conduse pe Kai pe ușa din spate a Clădirii 100, în locul în care bicicleta electrică a Selei stătea conectată la un panou solar.

— Urcă-te, zise ea, scoțând încărcătorul.

Abia apucă să se urce în spatele ei, că Misha porni motorul. Kai ducea în spate ghiozdanul fetei, în care pusese tableta lui. În spatele și în fața lor, încă se mai auzea vacarmul celor douăzeci și două de Mame supărate. Și în timp ce se îndepărtau de clădire, două dintre ele veneau după ei în zbor. Cumva știa că una dintre ele era Rosie.

Măriră viteza pe drumul șerpuit, farul lor solar tăind ceața groasă a dimineții. Ținându-se strâns de Misha când lua curbele, părul ei desfăcut lovindu-l peste față, Kai nu putea să nu se gândească la alte vremuri și la un alt loc. Chiar trecuseră doar câteva luni de atunci?

— Unde mergem? țipă el.

Misha întoarse capul. Văzu cum i se mișcă buzele, dar nu auzi decât cuvântul „calculator”.

În cele din urmă, opriră în fața unei clădiri mari de culoarea nisipului și o urmă pe ușa de la intrare și apoi pe niște scări. Acolo, dădu buzna într-o cameră mică și se repezi la un birou, pe care părea să stea un fel de ecran mare de tabletă. Se așeză pe un scaun în fața biroului. Scoase din ghiozdan o chestie mică și dreptunghiulară; Kai mai văzuse așa ceva în bucătăria din Clădirea 100, dar Álvaro îi spusese că era doar un telefon vechi, inutil acum.

Misha apăsă pe un buton verde de pe dispozitiv.

— Tați, ești acolo?

Kai se apropie. *Tati*?

La telefon se auzi o voce.

— Aici, Kendra. Ce se întâmplă?

— Kai e singurul care a fost de acord să încerce virusul. Ceilalți sunt panicați cu toții. Ce să fac?

Chipul Mishei era palid în lumina dispozitivului ei și respira sacadat. În liniștea ce urmă, lovi nerăbdătoare cu piciorul în birou.

Kai o atinse pe Misha pe umăr.

— Misha, zise el, cine…

Vocea reveni.

— Există o opțiune. O cale prin care puteți ieși. Odată ce virusul e instalat, robotul încă va putea să-și ia zborul.

— Să-și ia zborul? Și unde să se ducă?

Mai urmă o pauză și vocea răspunse:

— La Los Alamos. Îți voi trimite o copie diferită a virusului. Una cu un cod de localizare. Și, desigur, vrem să vină și Kai.

Se auzi un hârșâit. Apoi o altă voce, cea a unui bărbat, se alătură discuției.

— Misha, am promis că vă vom scoate de acolo. Și odată ce va fi și el aici... poate Kai ne va putea ajuta să-i convingem pe ceilalți.

La fel ca momeala mică de pește din găleata Selei, gândurile lui Kai se învârteau acum în minte, prea alunecoase pentru a fi prinse. Cu cine naiba vorbea Misha? Încercă din nou:

— Misha, cu cine...

Dar ea îi făcu un semn din mână și apăsă ecranul de pe birou care prinse viață. Pe fereastra din stânga, Kai o zări pe Rosie așteptând. Și lângă ea mai era un robot – Alpha-C.

Deodată, în partea de jos a ecranului apăru o pictogramă. Se auzi din nou vocea din dispozitivul mic.

— O vezi?

— Da, spuse Misha.

— Copiaz-o pe un card nou.

— OK.

Dintr-o cutie de pe un raft, Misha scoase un card mic și dreptunghiular. Îl băgă într-un port dintr-o cutie care se afla sub ecran și lângă el apăru o luminiță galbenă. În doar câteva secunde, luminița se făcu verde.

— Gata, anunță Misha.

— Kendra îți va trimite o serie de instrucțiuni. O să le vezi pe ecran. Să le urmezi întocmai. Să *nu* treci peste niciun pas.

— Bine...

Misha citi rândurile scrise pe ecran, buzele mișcându-i-se în tăcere.

— Trebuie să-i explic lui Kai acum.

În sfârșit, se întoarse spre el.

— Îmi pare rău, Kai. Dar dacă chiar vrei să faci asta, va trebui să ne mișcăm rapid.

Kai se holbă la ea.

— Ce să facem? Cu cine naiba vorbești?

Misha inseră un al doilea card în cutie, și Kai privi cum luminița se face iar din galbenă verde.

— O să-ți explic când vom fi pe drum. Dar, deocamdată, va trebui să ai încredere în mine.

Camera cea mică, rafturile ei mucegăite și mobila antică ce arăta ca scoasă dintr-un filmuleț vechi păreau că îl sufocă. Creierul nu îi mai funcționa cum trebuie. Pur și simplu, nu putea să-i dea Mishei răspunsul pe care îl voia ea.

— Nu. Nu pot. Nu până nu-mi răspunzi.

Misha sări în picioare. Începu să meargă de colo-colo și să-i spună o poveste – despre un tată pe care-l chema James și care trăia într-un loc numit Los Alamos. Despre cum James, împreună cu un alt bărbat, Rudy, modificaseră genetic copiii astfel încât să supraviețuiască Epidemiei. Mai erau și alții, Mac și Kendra, care construiseră și programaseră roboții – Mamele. Și mai erau unii, Hopii, care trăiau în deșert, se ocupau de ferme și de turmele de oi. Aceasta era familia ei. Putea să fie și familia lui.

Dar în tot acest timp, Kai simți cum se îndepărtează de ea, cu mâinile la spate, și căutând mânerul ușii.

— Te rog, zise Misha. Avem nevoie... Se opri în mijlocul propoziției, uitându-se pe fereastră. Rho-Z e chiar acolo, pregătită, zise ea. Dar Alpha... s-ar putea să avem o problemă cu ea.

Kai avea acum mâna dreaptă pe mânerul ușii. Oameni dincolo de gard... o încercare de a le controla pe Mame.

— Misha... Se adună, pregătit să o ia la fugă. Zak avea dreptate? Tu ești inamicul?

Uitându-se în ochii lui, Misha se apropie ca să-l ia de mâini.

— Nu, Kai. Eu sunt prietena voastră. Sunt la fel ca voi. Am avut și eu o Mamă robot. S-a prăbușit în deșert, dar a reușit să mă nască. Apoi m-au găsit niște oameni. Ei m-au salvat. Acum încearcă să vă ajute și pe voi. Au încercat să facă asta toată viața voastră...

— Atunci cum de nu i-am văzut niciodată?

— Mama ta nu i-a lăsat să se apropie. A fost programată să te protejeze. Dar mai *sunt* și alți oameni. Nu ai fost niciodată singur.

Misha îi dădu drumul, dar încă se uita fix la el.

Kai privi pe fereastră. Își aduse aminte de povestea Selei despre atacul misterios cu laserul din miezul nopții. Bidoanele cu apă lăsate pe marginea drumului. Proviziile lăsate pentru ei aici la Presidio. Să fie adevărat? Cineva a avut grijă de el, l-a ajutat în toți acești ani?

Misha se uită și ea pe fereastră.

— E destul de rău că Alpha-C e aici. Dar s-ar putea să mai fie și altele pe drum. Poate că nu mai vorbesc cu voi, dar cred că vorbesc între ele.

Kai o privi pe Mama sa, care aștepta acum lângă intrarea în clădire. Și pe Alpha, întoarsă spre Rosie ca și cum își șopteau secrete. Își aduse aminte de grupul de trei roboți, strânși pe plajă atunci când el și Sela plecaseră cu barca în golf…

Lângă el, Misha scoase tableta lui din ghiozdan.

— Kai, dacă facem asta…

Kai închise ochii strâns. „Ce ar face Sela? Bineînțeles că ar avea încredere în Misha. Dar unde o dusese îndrăzneala pe Sela? Rosie fusese cea care îl protejase întotdeauna. Orice ar fi fost, Rosie avusese mereu dreptate… Deschise ochii și se uită la Misha. Nu, se gândi el, Sela a avut și ea dreptate. Nu ar ajunge nicăieri dacă lăsa temerile să-l controleze. Pe lângă asta, oriunde s-ar fi dus, nu ar fi fost singur. Misha ar fi și ea acolo. Și deși nu mai era la fel cum era înainte – chiar dacă s-ar putea să nu mai fie Mama pe care ajunsese s-o iubească –, Rosie avea să fie și ea acolo”.

39.

Kai ținea tableta cu ambele mâini. Inserat într-un slot aflat pe o parte, era cardul de memorie care conținea virusul mortal. Văzând-o pe Rosie, atât de aproape în fața sa, simți emoții contradictorii – speranță amestecată cu pură agitație. Alpha, cu fuzelajul ei aplecat în față în postura ei tipică de pasăre, stătea acum la câțiva metri distanță.

Misha îl luă pe Kai de umeri și se uită fix în ochii lui.

— Acest virus este creat să se transforme iar și iar, îi explică ea. După lovitura inițială, va continua să se reinstaleze, de fiecare dată cu un cod ușor diferit. Să te apropii cât de mult poți de ea ca să eviți orice fel de interferență. Rho-Z se va lupta cu el tot timpul, așa că odată ce începem, trebuie să menținem constantă instalarea virusului.

— Dar odată ce introducem virusul, cum o ținem pe Rosie să nu zboare către locul ăla, Los Alamos, înainte să apucăm să ne urcăm? întrebă Kai.

— Nu-și va lua zborul decât atunci când programul de

localizare va fi activat, zise Misha. Va trebui să introduci tableta în consola ei și să setezi o conexiune directă cu calculatorul ei de zbor. Apoi va trebui să scrii „Pleacă” pe tastatura consolei.

Simți degetele Mishei înfipte în umerii lui.

— Ai înțeles?

— Da…

— Când vrei să începi procesul de transmitere a virusului, spuse Misha, să apeși aici.

Ținând tableta în fața sa ca pe un scut, Kai coborî treptele de la intrare și se chinui să meargă prin iarba înaltă, cu privirea ațintită asupra lui Rosie. Ea rămase nemișcată, corpul ei intimidant părând să devină din ce în ce mai mare pe măsură ce se apropia de ea. În spatele lui o auzi pe Misha, pașii ei abia mișcând iarba. Poate că avea să fie mai ușor decât crezuse…

Apoi Rosie se mișcă.

La început, i se păru că imaginația îi joacă feste. Dar apoi o văzu cum se ridică, până ce ajunse complet dreaptă și se întoarse, cercetând în jurul său. Cu inima aproape să-i sară din piept, Kai se lăsă în jos, încă o dată, ascuns de frunziș. Pas cu pas, se apropie din ce în ce mai mult de ea. Șase metri, patru metri. Ea se aplecă spre el și Kai privi fermecat, transparența familiară a trapei sale și coconul ei gol. Brațele ei puternice se întinseră și răscoliră iarba din jurul lui, iar Kai se dădu la o parte exact la timp ca să nu îl atingă. Se înfipse bine în pământul denivelat și împinse tableta spre ea, apăsând pe buton ca să înceapă transmisia.

Rosie se așeză brusc, coconul ajungând să se sprijine ciudat de șenilele ei și brațele căzură fără vlagă peste flancuri ca niște crengi rupte. Cu Misha aproape în spatele său, Kai se urcă pe șenilele lui Rosie și trase de trapă. Inima îi tresări când ușa se deschise larg și se furișară înăuntru.

Cu doar câteva zile în urmă, aceasta fusese casa lui; acum era întuneric, umed și toate suprafețele erau alunecoase de la rouă. Închise și încuie trapa, în timp ce Misha se ghemui în spatele lui. Cu tableta în poală, găsi centurile de siguranță, după care trase tare ca să strângă curelele și se așeză în scaun. Centurile se prinseră cu un zgomot ușor.

— Dar tu? șuieră el. Tu nu ai centuri…

— O să mă țin bine, spuse ea gâfâind. Conectează tableta!

Ridică tableta, prinzând-o de margini. I se tăie respirația.

Cardul de memorie nu era acolo. Avertismentul Mishei îi răsuna în urechi; *Trebuie să menținem instalarea virusului constantă.* Dar unde era cardul? Întinse mâna și căută disperat pe podeaua coconului. Cât timp mai avea?

— Ce e?

Auzi vocea speriată a Mishei în ureche.

— A dispărut cardul…

Dar era deja prea târziu. Coconul se mișcă în timp ce Rosie se ridică în picioare. Îl lovi un val de greață în timp ce ea îi invadă mintea, propriile-i gânduri împrăștiindu-se ca niște frunze uscate în bătaia vântului.

— Kai… îți este frică. O să am grijă să fii în siguranță…

Se auzea slab, aproape ca o șoaptă. Era doar o amintire? Sau chiar era Mama lui, vorbind cu el… stăruind pe lângă el?

Chinuindu-se să-și aducă aminte ce urma să facă, băiatul pipăi într-o parte a scaunului, sub consolă, încercând să găsească cardul. Dar nu era nicăieri. Pereții coconului se învârteau. Capul i se învârtea și el. Neajutorat, privi cum tableta scapă pe podea în timp ce Rosie se învârtea instabilă.

Apoi văzu pe cineva… Misha… chinuindu-se să ajungă la el.

— … mai am unul… de rezervă.

În mână ținea ceva mic și plat. Dar Kai era paralizat, iar în mintea lui era un haos total. Unde se afla? De ce se afla aici? Simți cum Misha se urcă lângă el și îl împinse într-o parte. Ridică tableta de pe jos și puse chestia pe care o avea în mână în slotul din lateral.

Rosie căzu iar cu un bufnet asurzitor. Vocea ei îi dispăru din minte, lăsând în urma sa doar o senzație de pustietate dureroasă. Dar tot simțea o vibrație, și pământul de sub ei începu să se cutremure.

— Ce…?

Prin fereastra trapei o vedea pe Alpha-C cum venea amenințătoare la câțiva metri de ei, cu flancurile strălucind și cu brațele ridicate.

Misha plimbă degetul pe latura tabletei să se asigure că era pus bine cardul și introduse tableta în consolă.

— „Pleacă”, zise Misha. Scrie „Pleacă”!

Kai se aplecă în față. Puse degetele pe tastatura de pe consolă și scrise.

Reactorul lui Rosie porni instantaneu. Coconul ei se lăsă pe

spate, ea depărtă brațele și își desfăcu aripile și apoi… Trapa se deschise brusc și două brațe puternice se întinseră s-o apuce pe Misha de mijloc.

— Kai!

Dând din mâini, Misha dispăru.

— Misha!

Motoarele lui Rosie huruiră și ventilatoarele ei porniră, ridicând bucăți de iarbă și pământ. În câteva secunde, erau în aer, cu trapa deschisă și aproape ruptă din balamale.

Misha dispăruse. Forțată de o rafală a vântului, ușa se închise cu zgomot. Ghemuit în scaunul lui, Kai auzea doar zumzetul înfundat al ventilatoarelor lui Rosie, vibrația joasă și zgomotele procesoarelor care rulau milioane de calcule induse viral, în timp ce îl ducea pe deasupra unui oraș pe care nu-l văzuse niciodată.

40.

James se trezi la birou, cu mintea încețoșată. Tresări și văzu ceasul de pe ecran indicând ora 16:12:01. Se ridică în picioare clătinându-se și se împletici spre laboratorul de biologie, de unde se vedea cerul dominat de o furtună violet. Se grăbi pe holul care ducea în biroul lui Mac, suflând greu din cauza efortului. Îl văzu pe acesta, cu barba lui tunsă inegal, în lumina ecranului.

— Ai văzut ceva?

— Îmi pare rău, James, zise Mac. Nu am vrut să te trezesc. Dar nu. Niciun semn.

— Dar ultima dată când am vorbit cu Misha era aproape șapte dimineața ora Pacificului… Sigur a avut suficient timp…

În spatele lui, Rudy veni șchiopătând din laboratorul de robotică. Abandonase căruciorul cu rotile pe care i-l dăduseră din Polacca după ultimul lui tratament – încă stătea în hol, semn că refuza să se recunoască înfrânt. Fața îi era albă; tuși într-o batistă și se trânti lângă Kendra, care stătea într-un colț, bând niște cafea rece.

Dintr-odată, Mac apăsă un buton de la radar, concentrându-se pe un punctuleț roșu.

— Hei, zise el. Am detectat ceva. Se îndreaptă spre noi.

James ieși pe ușă și alergă până la geamurile înalte din podea

până în tavan din holul principal. Până să-l ajute Kendra pe Rudy să vină în hol, James își pusese deja costumul Tyvek și masca prevăzută cu filtru.

— Ești convins că e sigur? gâfâi Rudy, oprindu-se să se sprijine de biroul de la recepție. Poate că ar trebui să stăm înăuntru până aterizează robotul. Nu știm dacă ni se va supune.

— Rudy are dreptate, fu de acord Kendra. Suntem mai în siguranță înăuntru.

James putea s-o vadă acum – o sferă neagră, neclară, deasupra pinilor de pe teren. Încet-încet, prindea contur: aripile ei desfăcute la maximum, burta, șenilele și brațele strâns lipite de fuzelaj. Nisipul începu să se ridice și chiar și prin geamurile groase tot auzea zgomotul tare provocat de ventilatoare.

Când robotul atinse pământul, acesta se cutremură. Și James își dădu brusc seama că în afară de înregistrările de pe dronă, nu mai văzuse niciodată unul în realitate. Pe fereastra trapei, găurită și plină de nisip, se reflectau cerul și norii rău prevestitori. Îi vedea mâinile puternice, ținute pe lângă corp, cele pe care Sara le creease, armurile lor acoperind degetele moi strânse în pumni. Pentru o clipă, i se tăie respirația.

— Se deschide trapa.

Lângă el, Kendra se holba și ea, cu gura pe jumătate deschisă.

James văzu mai întâi un picior slab, îmbrăcat în pantaloni negri. Apoi încă unul. Apoi un mijloc subțire. *Misha*? Trecu repede prin compartimentul presurizat și abia dacă închise ușa interioară că o și deschise pe cea exterioară. Dar odată ieșit afară, rămase blocat.

Nu era Misha. Un băiat slăbuț, îmbrăcat cu o geacă jerpelită, cu părul șaten roșcat ciufulit, care-i ajungea aproape până la umeri, coborî încet pe șenilele robotului. Probabil că era Kai. Băiatul se holbă la el cu un amestec de uimire și teamă.

— Bună, zise James, întrebându-se dacă băiatul putea să-l audă prin mască. Unde… unde este Misha?

Băiatul rămase împietrit și James își dădu seama că probabil arăta ca un monstru pentru el. Dar trebuia să știe – unde era fiica lui? Apelul ei din acea dimineață fusese un dar de la Dumnezeu. Nu-i păsa că misiunea ei nu avusese succes. Era doar bucuros să afle că venea acasă. Înaintă, uitându-se la robot și sperând să mai apară cineva.

— Eu sunt James, spuse el, cât de tare putu, având în vedere că purta și masca. Tatăl Mishei. Ea e cu tine?

Băiatul se ghemui pe jos și începu să plângă.

— Ea… a fost trasă afară! țipă el.

James se simți ca și când ar fi primit un pumn în față, plămânii lui chinuiți scoțând afară puținul aer pe care-l aveau. Mirosul acru al măștii îi afecta nările.

— E… în viață?

Băiatul se uită în sus la el și se șterse pe față cu mâneca jerpelită.

— În viață? Da. Așa cred. Nu cred că Alpha i-ar face ceva rău.

— *Alpha*?

— A fost ca și cum… Alpha nu voia s-o lase să plece…

James privi spre vest, la perdeaua de ploaie care bloca acum orizontul.

— Haide, fiule, strigă el. Vine furtuna. Să mergem înăuntru. Se mișcă greu spre clădire. În urma lui, păstrând distanța, veni și Kai.

Odată intrați în compartimentul presurizat, băiatul se lipi de peretele opus, în timp ce nisipul îi zbura din păr.

— Scutură-te, îi spuse James. Trebuie să scăpăm de tot nisipul, în timp ce băiatul își legăna capul dintr-o parte în alta, James nu se gândea decât la Misha, la părul ei desfăcut zburând în sus. Când se deschise și ușa interioară, James se chinui să-și dea jos masca, privindu-l pe băiat cum se uita cu ochii mari la holul principal.

Kendra rămase la distanță, dar băiatul tresări când Rudy se apropie în căruciorul său cu rotile. Apoi veni și Mac în fugă de pe hol și Kai se sperie de bărbatul deșirat și cu barbă.

— Ne sună Misha, spuse Mac, dându-i lui James telefonul prin satelit.

Clipind ca să-și alunge lacrimile de ușurare și de frustrare, James răspunse.

— Misha?

— Tati, îmi pare rău. Lucrurile nu au mers cum am plănuit. Dar am infectat-o pe Rho-Z cu virusul. Kai e acolo?

— Tocmai a ajuns. Tu ești bine? Ce s-a întâmplat?

— Nu ți-a spus Kai? Alpha-C m-a tras afară din cocon în timp ce decolam.

— Dar ești bine.

— Sunt bine. Cred că s-a gândit că mă protejează.

James își frecă bărbia, care-l durea de cât de mult o ținuse încordată.

— Misha, de ce nu ne-ai sunat mai devreme?

— Când m-a luat Alpha, mi-a căzut telefonul pe jos. Apoi m-a dus înapoi în clădirea în care stau cu toții. A fost... foarte greu să scap de acolo. Tati, știu cu toții că Rho-Z și Kai au dispărut. Și știu că – ei cred că am avut ceva de-a face cu asta.

James oftă.

— Unde ești acum?

— În camera mea de la Clădirea 100.

— Crezi că... James se încruntă și se uită la Kendra. Crezi că ai putea s-o faci pe Alpha să te aducă aici? Așa cum a venit Kai cu Rho-Z?

— Am căutat tableta Selei peste tot. Dar a dispărut. Probabil a fost în barcă.

Kai aprobă din cap.

James oftă adânc.

— O să lucrăm cât de repede putem ca să găsim un alt plan, spuse el întorcându-se spre băiat. Ne bazăm pe Kai să ne ajute.

41.

Chiar și prin geamul gros de la camera pe care James o numea „cantină”, Kai putea să audă zgomotul amenințător al tunetului. Abia mai distingea conturul gri al lui Rosie, care înfrunta ploaia de una singură. O căutase în mintea sa, dar nu găsise nicio urmă. Când era la Presidio, crezuse că-l părăsise, că nu mai făcea parte din el. Dar acum știa că încă era acolo. Fusese nevoie de virus pentru ca legătura dintre ei să fie întreruptă complet.

Acum era... altfel. Ea era acolo, și el era aici, uitându-se la ea. Această singurătate – nu se mai simțise niciodată atât de gol. Oare așa fusese mereu, pentru cei care nu avuseseră niciodată o Mamă ca a lui?

Îl puseseră să facă un duș cu apă caldă și îi schimbaseră hainele jerpelite cu un fel de costum strălucitor, care părea din plastic. Acum, James stătea la o masă plină cu mâncare. Pe ea erau niște fructe care se numeau prune și o tocană de miel cu

porumb – toate primite de la oamenii care se numeau Hopi. Bărbatul înalt pe care-l chema Mac stătea în colțul cel mai apropiat de ușă, cu o ceașcă cu un lichid maroniu deschis în mână.

La masă, Kendra punea tocana în castroane. Cu atenție, îi dădu un castron lui Rudy, care își trase scaunul cu rotile mai aproape, lângă ea.

— Kai, probabil că mori de foame, spuse ea.

Aplecându-se, James rupse o bucată de ceva moale și spongios.

— Pâine de porumb, zise el, oferind-o lui Kai. Misha o adoră.

Kendra îl luă pe Rudy de mână.

— Rudy o cocea aici înainte, dar… nu prea mai are timp zilele astea.

Pâinea era moale, minunat de dulce și nu semăna cu nimic din ce mai gustase Kai înainte. Dar imensitatea camerei, albul gol al pereților săi, zumzetul constant care se auzea din tavanul înalt, toate îi făceau greață. Și mai erau și oamenii aceștia noi, acești adulți, uitându-se cu toții la el, așteptând ceva de la el…

— Într-un astfel de loc am creat embrionul tău, îi explică James.

— Embrion?

— Creatura mică ce s-a transformat în cele din urmă în tine. A trebuit să modificăm o parte din materia ta genetică, ca să poți face față Epidemiei.

— Știu că este greu de înțeles, zise Rudy, privindu-l pe Kai cu ochii lui albaștri și blânzi. Dar pământul a fost schimbat complet de Epidemie. Proiectul meu de acum este să scriu istoria. Povestea a tot ce s-a întâmplat, *de ce* s-a întâmplat, este foarte important.

— Rosie ar putea să mă învețe…, bolborosi el.

Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt.

— Kai, spuse James, informațiile la care ne referim au fost păstrate secret. Doar cele mai vagi detalii au fost încărcate în baza de date de învățare a Mamei tale.

— Aa.

Kai aruncă din nou o privire dincolo de geam.

— Ți-e dor de Mama ta? îl întrebă Kendra, cu ochii ațintiți asupra lui.

Kai simți o căldură pe gât și o senzație de arsură în ochi. În

această cameră curată, în această lumină puternică, se simțea complet nelalocul său.

— Da…

— Kai, zise James, așezându-se lângă el. Înțelegi că nu este o persoană adevărată. Nu-i așa?

În tăcere, băiatul privi în ochii căprui deschis ai bărbatului, care se uita la el cu atenție.

James începu să se plimbe prin cameră, târșâindu-și pantofii uzați pe gresia curată.

— Când eram mic, înainte de Epidemie, începu el, tata m-a dus la un muzeu. Un muzeu de istorie naturală, cu schelete adevărate de dinozauri… Îmi plăceau mult acei dinozauri. Dar ce-mi plăcea cel mai mult era un ecran care acoperea aproape tot peretele dintr-o cameră întunecată. Arăta harta lumii, desfășurată. Pe ea erau niște luminițe minuscule, de culori diferite. Puteai să învârți o roată ca să te întorci în timp, începând cu două milioane de ani în urmă. Și în timp ce diferitele specii de *Homo* apăreau și populau planeta, luminile colorate se aprindeau – lumini mov pentru *Homo habilis,* roșii pentru *Homo erectus*… Numărul și densitatea luminițelor indicau cât de mulți erau din fiecare specie. Noi, *Homo sapiens,* eram reprezentați de luminițe albe. Într-un final, erau o mulțime de luminițe albe, peste tot în lume.

— Și acum câți sunt? întrebă Kai.

— S-ar zice că foarte puțini. Dar deja am aflat că mai sunt și alții. Nu suntem noi singurii.

— Te referi la Hopi?

— Da, zise James. Și trebuie să mai fie și alții ca ei. Sperăm că, într-o bună zi *tu* îi vei găsi. James făcu o pauză și se întoarse la masă ca să ia o prună. O întoarse încet printre degetele lui lungi și se uită în ochii lui Kai. Te vei întâlni cu alți oameni, spuse el. După o vreme, vei ajunge să înțelegi care e diferența.

— Dar deja am… întâlnit alți oameni. Sunt foarte mulți copii la Presidio.

James puse o mână mare pe umărul lui Kai.

— Voi face orice ca s-o aduc pe Misha înapoi în siguranță, zise el cu o voce tremurândă. Și pe toți prietenii voștri. Dar voi avea nevoie de ajutorul tău.

Tuși puțin în mânecă, după care îi dădu lui Kai un bidon.

Kai duse bidonul la gură și luă o gură mare de apă. Aproape

că uitase cât de uscat era aerul în deșert și cum îi afecta gâtul. Cum Rosie îl învățase să extragă apa prețioasă din plantele de cactus, cum să o găsească curgând prin crăpături și pe sub roci. Cum îl adusese la izvorul lui Kamal…

— Când eram în coconul lui Rosie în această dimineață, spuse el, înainte să punem virusul în ea, mi-a vorbit. Era acolo, la fel ca înainte. Trebuie să existe o cale ca să pot vorbi cu ea. Ca să aflu ce se întâmplă. Se uită la Kendra, dar ea nu-i întoarse privirea. Ea se uita fix la Rudy, ca și cum ar fi purtat o conversație în tăcere. Orice am face, zise el, nu trebuie să le rănim pe Mame.

James închise ochii și își întinse palmele pe masă.

— Dar sunt doar niște mașinării, niște calculatoare… Oftă, respirația lui întretăiată șuierându-i pe gât. Kai, nu ți-a fost niciodată… frică de Mama ta?

Kai se holbă la el.

— Frică? De ce?

— Nu-ți faci griji pentru ce s-a întâmplat cu prietena ta, Sela?

Din nou, Kai simți acea căldură, acea senzație de pișcături în gât. Lângă el, Kendra se uita în poală. Bineînțeles – Misha le povestise oamenilor de aici tot ce se întâmplase la Presidio, tot ce văzuse. Dar pe drum, ascuns din nou în coconul Mamei sale, avusese suficient timp să se gândească. Poate că nu înțelegea ce i se întâmplase lui Rosie. Dar nu ar putea să-i fie niciodată frică de ea.

— Nu, se opuse el. Poate că e ceva greșit – ceva ce trebuie reparat. Dar Rosie nu vrea decât să mă protejeze. Și Alpha-C nu a încercat decât s-o protejeze pe Sela. Acum chiar cred asta.

James oftă.

— Dar Mamele voastre s-au schimbat, nu-i așa? Și vor continua să se schimbe, în feluri pe care nu avem cum să le prevedem. Se uită prin cameră. Prioritatea noastră trebuie să fie siguranța prietenilor tăi. Suntem de acord cu asta?

Kendra își împinse scaunul de la masă.

— Haide, Kai, spuse ea. Am reușit să mă conectez la procesorul lui Rho-Z. Poate putem găsi niște indicii în legătură cu starea ei înainte ca virusul să o fi lovit.

Rudy zâmbi.

— *Hasta luego*[9], spuse el, făcându-i cu ochiul Kendrei în timp

---

[9] Ne vedem mai târziu – din lb. spaniolă. (n.tr.).

ce ea îl sărută pe obraz.

James se așeză și le făcu un semn cu mâna.

— Mergeți voi doi. Eu mai am niște treabă cu Mac și Rudy, zise el.

Privi după ei în timp ce se îndepărtau.

42.

Kendra îl conduse pe Kai pe holul principal și apoi pe un hol lung. Dar când trecură prin dreptul unei camere care se numea „Laboratorul de biologie”, se întoarse brusc spre el.

— Spui că Mama ta a vorbit cu tine? Ce ți-a zis?

— A spus că știe că-mi este frică. A spus că o să aibă grijă să fiu în siguranță. Era exact ca înainte, ca și cum nu s-ar fi schimbat nimic…

— Hmm… Kendra se încruntă și continuară să meargă pe hol. Am crezut că am trecut peste faza asta…

În celălalt capăt al coridorului, ajunseră într-o cameră care se numea „Laboratorul de calculatoare”. O mulțime de calculatoare umpleau spațiul întunecat, dar doar un ecran era aprins. Kendra se așeză în fața lui și își puse niște căști, cu privirea ațintită asupra modelului de lumini verzi și strălucitoare. Kai miji ochii și informațiile de pe ecranul Kendrei se transformară într-o serie infinită de litere și numere. Și totuși, ea părea că citește cu atenție, ca și cum cineva ar citi o poveste.

— La ce te uiți? șopti Kai.

— Este un cod computerizat, a răspuns Kendra. Și nu doar mă uit – ci îl *ascult.* Creierele noastre se descurcă mult mai bine să audă modelele decât să le vadă.

Kendra își scoase căștile și le așeză pe umeri, iar Kai auzi zumzetul constant al frecvențelor modulate care se auzeau din ele. Suna familiar… Se apropie mai mult.

— Poți să auzi ceva acum?

— Nimic coerent. De când virusul a preluat controlul, Rho-Z a calculat câte stele sunt în univers, câte conexiuni neuronale există în creierul uman, valoarea lui pi până la un număr infinit de cifre. Virusul i-a dat destul de lucru ca s-o țină ocupată o perioadă. Kendra scrise niște instrucțiuni pe o tastatură de pe ecran. Uite. Am reușit să descarc o parte din memoria ei

ascunsă. Mamele pot stoca informații într-un depozit pentru a fi folosite mai târziu. Le permite să-și aducă aminte de lucruri mai rapid data viitoare. Un fel de neuroplasticitate.

— Plasticitate?

— Nu contează, zâmbi Kendra. Oamenii de aici spun că vorbesc în ghicitori. În fine, m-am gândit că ai putea asculta și tu aceste amintiri. Sunt de ieri. Poate poți să depistezi niște modele?

— Modele? întrebă Kai. Ce fel de modele?

— Semnalele coerente sunt ca o simfonie. Au propriul lor limbaj și propria lor cadență. Odată ce ai ajuns aici, am început să trec aceste semnale de memorie prin dispozitivele de traducere de aici, spuse Kendra, apăsând un ultim buton și uitându-se iar la ecran. Dar se pare că până acum nu au găsit nimic.

Kai luă căștile de la Kendra și le așeză pe urechi. Mai întâi privi în jur. Apoi închise ochii, concentrându-se doar pe sunete.

Simți cum e condus într-un loc moale, întunecat, imaginile neclare devenind clare, și viceversa. Simți... o senzație de confort. Apoi, dintr-odată, o simți... pe Rosie... prezența ei liniștitoare și calmă în mintea lui.

I se înmuiară genunchii și niște degete îl prinseră de braț ca să-l susțină.

— Ce este?

De undeva de departe, auzi vocea rugătoare a Kendrei.

— A spus ceva Mama ta?

— Mă striga pe nume, iar și iar... A spus că... îmi simte temerile. Sistemul ei de comunicare e de vină... Încearcă să-l repare. Trebuie să mă țin departe de apă... Copila pe care o chema Sela... Mama ei a încercat s-o salveze. Dar ea... nu mai emite niciun semnal acum.

Se uită la Kendra cu lacrimi în ochi.

Ea îi dădu ușor căștile jos de pe urechi și îl ajută să se așeze pe un scaun de lângă ea.

— Kai, zise ea. Îmi pare atât de rău pentru prietena ta... Se uită iar la ecran. Tu și Mama ta aveți ceva special, nu-i așa?

El clipi și îi văzu din nou expresia îngrijorată.

— Cred că da...

— O conexiune care nu am crezut niciodată că ar fi posibilă..., spuse ea. Se gândi puțin și apoi dădu din cap ca pentru ea, ca și

cum ar fi ajuns la o concluzie știută doar de ea. Am mai găsit ceva… ceva ce ar trebui să vezi și tu. Mișcă degetele pe tastatură și deschise o pictogramă care se numea „Surse Materne”. O atinse cu arătătorul. A trebuit să mă chinui mult să le sparg, ca să am acces la asta, zise ea. Dar a meritat.

Pe ecran apăru o imagine nefinisată, bidimensională, litere albe pe un fundal de un verde închis. **NSA Top Secret. Informații secretizate.** În centru, era un spațiu alb care clipea insistent. Kendra scrise în spațiul gol: NOUL_ÎNCEPUT_FILMULEȚE_MAME. Imaginea se schimbă și apărură mai multe nume, aranjate în ordine alfabetică.

— Cine sunt? întrebă Kai.

— Vei vedea, răspunse Kendra.

Mișcă degetul în sus și-n jos și se uită pe listă, șoptind în barbă.

— Caporal Deisy Cáceres. Căpitan Ruth Carleton… Dr. Mary Marcosson.

În cele din urmă, se opri asupra unuia: **Căpitan Rose McBride.**

Se întoarse cu fața spre el.

— Am cunoscut-o pe mama ta, Kai. Ți-ar plăcea s-o vezi?

— Ce…?

Kendra zâmbi.

— Rho-Z te-a învățat cum se fac bebelușii umani?

— Te referi la spermă și la ovul?

— Da. Femeia care a dat ovulul a fost mama ta biologică. Tu te tragi din ea. Kendra își drese glasul. Mama ta biologică a fost prietena mea, spuse ea. Ne-am apropiat foarte mult în timpul cât am muncit împreună. Ea a creat Codul Vieții.

Kai se aplecă în față, uitându-se mai atent la ecran.

— Codul Vieții?

— Fiecare Mamă are o personalitate diferită, bazată pe cea a mamei biologice al cărei copil îl poartă. Codul Vieții este codul computerizat care reprezintă toate aceste personalități. Mama ta, Rose McBride, a creat-o pe Rho-Z din propria ei personalitate. Ea le-a creat pe toate. A condensat esența lor în ceva ce voi puteți simți.

Kendra apăsă o tastă ca să activeze o înregistrare audio. Selectă un nume de pe ecran și apăru o listă cu fișiere. Dintre ele, alese unul care se numea „Introducere”. Imediat, apăru o

femeie tânără cu păr șaten-roșcat și gene dese, cu privirea ațintită în poală.

Femeia privi în sus, ochii ei verzi strălucind în lumina care venea de undeva din spatele camerei.

— E pornită? întrebă ea încet, aproape conspirativ, cu o urmă de zâmbet pe buze. Pot să încep acum?

O voce înfundată de bărbat răspunse:

— Da, poți începe.

Kai întinse mâna să atingă ecranul, cu gura deschisă.

— I-am văzut fața…, a murmurat el. O cunosc…

— Imprimare, șopti Kendra. Rose s-a gândit că este important pentru un bebeluș uman să vadă o față umană. Dar echipa nu a vrut ca bebelușul să asocieze acea față cu o mașină, așa că te lasă să o vezi doar în primul an.

— Numele meu întreg este Jeanne Rosemarie McBride, rosti femeia de pe ecran. Oftă, ridică grațioasă o mână și își dădu o șuviță de păr după ureche. Mi se spune Rose. Am crescut… peste tot. Dar m-am stabilit în San Francisco.

— Și vocea ei. E vocea ei…, murmură Kai.

Se lăsă în scaun și își aduse aminte de atingerea blândă a mâinilor sale mici și moi care îl mângâiaseră când era mic și stătea în coconul lui Rosie – încă o parte din ea pe care o lăsase în urmă la primul lor popas.

— OK… Rose se aplecă în față, privindu-l în ochi. Povestea vieții mele. Să vedem. Tatăl meu a fost în armată. Dar când aveam trei ani, mama mea a murit și el s-a întors acasă ca să mă crească. A fost un tată minunat. Bine, s-a străduit din greu. Făcu o pauză ca să-și adune gândurile. Nu-mi aduc aminte de mama mea. Doar vag, uneori îmi amintesc de mirosul ei. Nu sunt sigură cum era ea, de fapt. Privi în dreapta și fața ei frumoasă se înroși puțin. Și eu nu am fost niciodată mamă. Așa că e ciudat să mă aflu într-o astfel de situație în momentul de față.

Kai înlemni în timp ce mama lui continua să vorbească, descriind cum ajunsese în acest loc. Era căpitan în armată. Era psiholog. Programator pe calculatoare. Cipul *tău este special,* se gândi Kai, aducându-și aminte de vorbele lui Rosie. *Reprezintă legătura noastră.*

— Dacă voi avea o fată, o va chema Moira, ca pe mama mea. Dacă va fi băiat, îl va chema Kai… Înseamnă fericire. Înseamnă

ocean, un loc pe care l-am iubit dintotdeauna. În fine… Iată-mă, încercând să introduc sufletele câtorva femei alese în pachete succinte de coduri. Astfel încât spiritele lor să continue să trăiască. Astfel încât să poată ghida o generație de copii pe care nu-i vor cunoaște niciodată, dar ale căror nume au fost alese de ele. Clipi și o lacrimă îi curse pe obraz. Pare o nebunie. *Este* o nebunie. Dar trebuie să încercăm. Știu că roboții nu pot fi umani. Dar poate că vor fi cel mai extraordinar lucru al viitorului.

Ecranul se întunecă și lista cu fișiere apăru din nou.

Kai se întoarse spre Kendra.

— Mai… trăiește?

— Nu, Kai, spuse Kendra. Îmi pare rău. Din câte știm noi, niciuna dintre mamele biologice nu a supraviețuit. Îi atinse fața ușor. Tu ești exact ca ea. Ar fi fost atât de mândră…

— Dar tatăl meu? El cine a fost?

— Tatăl tău… Kendra se uită în jos, jucându-se cu o brățară de metal pe care o purta la încheietura subțire. I-ai auzit vocea, acolo pe fundal?

— Bărbatul cu camera?

— Kai, l-am cunoscut și pe el. Dar… Făcu o pauză, una lungă, și se forță să respire adânc. Acum s-a dus. Noi toți cei de dinainte, e doar o chestiune de timp… Noi nu suntem ca tine. Nu suntem nici ca Hopii. Nu suntem imuni. Trebuie să luăm un medicament în fiecare zi ca să rămânem în viață. Se întoarse spre el. Îmi pare rău. Tatăl tău a vrut atât de mult să te cunoască, dar nu a mai apucat. Și Misha… a vrut atât de mult s-o cunoască pe sora ei…

Kai tresări.

— Pe sora ei?

Kendra se uită la el.

— Nu ți-a spus? Sela era sora ei.

Uimit, Kai își imagină fața Mishei, părul ei șaten închis și drept, ridul mic care-i apărea pe frunte ori de câte ori era îngrijorată – la fel ca Sela. Apoi își aduse aminte de Alpha-C, care o scosese pe Misha afară din trapă.

— Surori? Dar cum…

— Mama biologică a Selei și a Mishei se numea Nova Susquetewa. Personalitatea ei a fost introdusă în doi roboți diferiți. Unul a ajuns la Presidio. Celălalt… nu a ajuns. Am reușit

s-o salvăm pe Misha și s-o aducem aici, să trăiască alături de noi.

— Crezi că Alpha… cea de la Presidio… știe despre Misha? Știe că e a ei?

— Hmm…

Kendra se lăsă pe spătar, cu mâna dreaptă ținându-se de birou.

— Nu înțeleg cum ar putea ști. Dar, într-un fel, sper că da. Acelei fetițe îi place să se confrunte cu lumea. Însă are nevoie de protecție. Mai ales acum.

Întinse mâna și dădu în josul ecranului.

— Acesta a fost doar filmulețul introductiv, primul pe care l-a făcut Rose. Sunt ore întregi pentru ea, și pentru fiecare femeie de pe listă.

Dintr-odată, se auzi o vibrație pe un dispozitiv legat de încheietura Kendrei. Miji ochii la el, cu o expresie indescifrabilă.

— Scuze, spuse ea. James are nevoie de ajutorul meu. Dar tu poți să rămâi aici și să vezi orice dorești.

— Mama mea, zise Kai. I-am știut chipul, dar l-am uitat. Cum am putut să uit?

Kendra puse o mână pe umărul lui.

— Kai, cu toții uităm lucruri de-a lungul timpului. Este un joc pe care-l joacă mintea noastră cu noi… poate că face asta pentru a ne ușura viața.

Kai se prăbuși în scaun, uitându-se la ecran. Cu doar câteva luni în urmă, credea că știa cum funcționa lumea. Totul era greu, dar el și Rosie aveau să se descurce cumva. Orice s-ar fi întâmplat, mereu aveau să fie împreună. Și mereu ar fi avut-o și pe Sela alături.

Dar acum totul se schimbase. Trebuia să învețe, din nou, cum funcționa această lume.

43.

Kai se simțea din ce în ce mai bine pe măsură ce asculta poveștile lui Rose McBride, femeia care devenise Mama lui. Dragostea față de învățătură, pe care o avusese de mică – la fel ca el. Activitățile ei din deșertul afgan – faptul că salvase viețile altora, așa cum o salvase și pe a lui. Dragostea ei față de San

Francisco – locul în care îl adusese și pe el, în cele din urmă. Deși nu și-o imaginase niciodată pe Rosie ca pe o mamă adevărată, umană, acum simțea că o știe de-o viață. Vocea ei fusese muzica lui. Ea fusese sprijinul lui. Cumva, îi simțise dintotdeauna dragostea față de el.

Acum era sigur că avusese dreptate să-i spună acele lucruri lui James. Copiii nu ar putea niciodată să-și rănească Mamele. Trebuiau să facă ceva ca să se poată reconecta. Dar cum? Avea nevoie de ajutor. Trebuia să vorbească cu Kendra.

Era seara târziu, furtuna trecuse și cerul era acum de un negru catifelat, dincolo de geamul din capătul îndepărtat al laboratorului de calculatoare. Se strecură afară pe ușă, apoi merse tiptil pe holul slab luminat și reveni în cantină. Dar mai în față văzu lumină sub ușa laboratorului de biologie care se afla în drumul lui. Auzi niște voci și se opri.

Era James, care vorbea pe o voce joasă, dar insistentă.

— Bun. Pe baza datelor pe care le-am adunat de când a ajuns Rho-Z aici, știm că virusul îi suprasolicită procesorul. Sistemele ei de răcire se chinuie să țină pasul. Făcu o pauză. Știm și că băiatul nu o să ne ajute deloc.

— Trebuia să ne gândim că o să fie neîncrezător, se auzi răspunsul moale al bărbatului pe care-l chema Rudy.

— Prea neîncrezător. La fel ca tatăl său..., murmură James.

— Are nevoie de timp, insistă Rudy.

— Timp pe care nu-l avem, replică James.

— Uitați..., interveni Kendra. Mai sunt și alte lucruri de luat în calcul. Întotdeauna au existat dezbateri cu privire la folosirea învățării profunde[10] pentru a deprinde o mașinărie să gândească la fel ca un om. Concluzia a fost dintotdeauna negativă. Dar, așa cum spunea Rose, algoritmii au fost mereu ineficienți. Nu am făcut niciodată experimentul adevărat, de fapt. Nu până acum.

— Ce vrei să spui?

Vocea lui James era monotonă, ca și cum doar se prefăcea că ar fi interesat.

— Când Mamele au fost lansate, au fost și ele ca niște copii, zise ea. Dar rețelele lor neuronale s-au creat cu ajutorul plasticității înnăscute. Creierele lor aveau potențialul de a se dezvolta, de a distruge și de a reface milioane de conexiuni

[10] O funcție a inteligenței artificiale care imită felul în care creierul uman procesează datele. (n.tr.).

bazate pe un șuvoi constant de date primite. Dacă un astfel de creier a fost pus în contact direct cu un creier uman, ani la rând? Și dacă acel creier uman încă era în dezvoltare la rândul său, încă învăța? Nu ar trebui să învețe unul de la altul? Azi, când am stat cu Kai, mi-am dat seama… că Rho-Z este pentru el mai mult decât o mașinărie. Ea este… cealaltă jumătate a lui. În orice caz, el este cel care ar trebui să decidă ce se întâmplă cu ea.

Vocea lui Rudy se auzi din nou, joasă și răgușită.

— James, bineînțeles că toți vrem ca acești copii să fie în siguranță. Dar boala pe care o avem noi… ne ia mințile. Trebuie să ne asigurăm că gândim clar înainte să luăm vreo decizie ireversibilă.

Kai se lipi de perete. Își ținu respirația și încercă să-și liniștească inima, ciulind urechile.

— Înțeleg, se auzi vocea lui James mai puternică acum, ușor iritată. Dar la Presidio începem să pătrundem pe teritoriul care a declanșat cel de-al Zecelea Congres – roboții care preiau controlul asupra vieților umane. Nu uitați, aici vorbim despre niște copii. Sunt confuzi, nechibzuiți. În curând, s-ar putea să ajungă să moară de foame. Și Misha e prinsă în toată treaba asta. Cine știe ce se poate întâmpla cu ea?

— Mac? întrebă Kendra pe o voce joasă, învinsă.

— Eu sunt de acord cu James, spuse Mac aspru. Nu putem să așteptăm, pur și simplu, ca roboții să se potolească ei singuri. Cred că suntem cu toții de acord că… lucrurile nu vor merge în direcția asta. Trebuie să fim pregătiți să scăpăm de ei.

Kai simți un șoc, ca un pumn în stomac. Se strădui să nu dea buzna peste ei în cameră.

— Deci…, oftă Kendra… o să setez eu codul pentru voi. Dar va trebui să-l testăm pe Rho-Z înainte să mergem mai departe.

Kai auzi scaunele scârțâind pe podea. Luminile din laborator se stinseră și le auzi pașii apropiindu-se de ușă. Trebuia să se miște. Dar era paralizat și își simțea membrele lipsite de vlagă.

În ultima clipă, fugi pe hol și intră în laboratorul de robotică, în timp ce grupul ieșea pe hol. Kendra le ură colegilor săi o seară bună, după care trecu încet pe lângă laboratorul de robotică, la un metru de unde stătea Kai ghemuit și gâfâind în întuneric. Auzi căruciorul lui Rudy cum se deplasează în direcția opusă. Băgă capul prin cadrul ușii și se uită pe hol, unde-l văzu pe

James împingând căruciorul, cu Mac lângă el.

— Ți-a trecut ora de culcare, bătrâne, zise James.

— Ți-am zis să nu-mi mai spui așa, se plânse Rudy, cu o voce slabă. Trebuie să-ți amintesc iar că sunt cu un an, trei luni și patru zile mai tânăr decât tine…

În curând, pe coridor se lăsă liniștea.

Așteptând să i se potolească bătăile inimii, Kai se obișnui cu întunericul. În camera enormă, erau împrăștiate pe podea resturi amestecate de mașinării mari. Brațe complicate erau dezasamblate. Bucăți de șenile erau strânse ca niște lemne de foc. În colț se vedea un cocon asamblat parțial, căruia îi lipsea trapa. Era clar: pentru acești oameni, Mamele nu erau nimic mai mult decât niște mașinării, de care puteau să scape odată ce nu mai aveau nevoie de ele. Își trase picioarele sub el și se ridică, atent să nu facă vreun zgomot. Ieși iar pe hol… și înlemni când cineva îl atinse pe umăr.

— Kai, te-ai pierdut?

Privi în sus. În coridorul slab iluminat, abia dacă distingea chipul obosit al lui James și silueta cocoșată.

— Ăă… da. Căutam… un loc în care să dorm.

James zâmbi.

— Îmi cer scuze… Presupun că nu suntem obișnuiți să avem oaspeți.

Kai simți mâna bărbatului pe spate, ghidându-l pe coridor și apoi în holul principal. Se opriră în fața unei camere mici.

— Aici stă Misha când vine în vizită, explică el. E o sticlă cu apă proaspătă în cameră.

— James? spuse Kai cu o voce răgușită, făcând tot posibilul să vorbească pe un ton egal. Te-ai gândit la ce ți-am spus? În legătură cu Rosie?

James își drese glasul.

— Încercăm să ne gândim la o cale, dar va fi dificil, spuse el.

Kai ridică privirea, optimist. Poate că mai fusese o parte din conversație pe care nu o auzise.

Dar James nu se uita la el. Ținea privirea fixată asupra geamului mic din cameră. Apoi se frecă la ochi cu buricele degetelor și se întoarse spre hol.

— Mâine e o nouă zi, spuse el. Trebuie să dormi.

— Dar…

— O să mă culc și eu în curând – mai trebuie să verific ceva

cu Kendra. Îndreptându-și umerii, plecă târându-și picioarele. O să-i spun eu că ți-am găsit cameră, zise el peste umăr.

Kai trase adânc aer în piept și închise ușa. Afară, totul era neclintit. Lumina lunii lăsa la iveală doar siluetele celor două stânci mari, ce răsăreau din pământul pustiu. Dar în timp ce privea, văzu ceva șerpuind printre ele.

Era șarpele lui Kamal, Naga, care venise cu un mesaj.

Kai își ținu respirația, închise ochii așteptând să audă vocea lui Naga. Dar, în schimb, o auzi pe Rosie: *Kai*... *Îți este frică. Te voi ține eu în siguranță*...

Luă o pătură dintr-o grămadă așezată lângă ușă. Se întinse pe pătuțul Mishei și se înveli. Lucrurile stăteau altfel. Acum, el era cel care trebuia să-și protejeze Mama.

44.

Când prima rază de lumină a dimineții trecu prin fereastră, Kai se ghemui sub pătură, visând la coconul cald al lui Rosie. Strânse ochii și se concentră să rămână în vis.

— *Rosie, gândi el, putem să continuăm cu lecțiile*?

— *Da, răspunse ea.*

Amintirea îi umplu mintea – ecranul de pe trapa lui înconjurându-l cu imagini, sub îndrumarea ei răbdătoare. Văzu o față umană, fața lui Rose McBride, care zâmbea în jos la el.

Tresări. Membrele i se încordară și încercă în zadar să se opună în timp ce era smuls din cocon și aruncat înapoi în camera mică a Mishei de la Los Alamos. Se ridică în fund, clipind, iar imaginile deveniră mai clare.

Precaut, scoase capul pe ușă. Holurile erau întunecate și pustii, singurul sunet fiind provocat de zumzetul neîncetat din tavan. Niște luminițe prinseră viață de-a lungul pereților în timp ce el își croi drum dincolo de laboratorul de biologie, către cel de calculatoare. Cu excepția unei grămezi de cutii de metal și cabluri care stătea pe podea în jurul biroului Kendrei, laboratorul părea la fel de pustiu ca restul clădirii. Kai se furișă înăuntru, cu urechile ciulite la zumzetul slab provocat de semnalul care ieșea din căștile Kendrei.

Deodată se auzi o voce din spatele lui.

— Alo? E cineva aici?

Se întoarse cu fața spre ușă.

— Sunt eu. Kai.

— A… Kai…

Kendra păși nesigură în cameră, cu fața palidă luminată de ecranul calculatorului.

Kai se uită în jurul său.

— Unde sunt ceilalți?

— Rudy a suferit… o criză noaptea trecută.

— O criză?

— James și Mac l-au dus la centrul medical Hopi. Kendra clătină din cap. Bietul meu Rudy… Întotdeauna s-a simțit prost din cauza Epidemiei, murmură ea, dându-și jos ochelarii ca să se șteargă la ochi cu dosul mâinii. Se învinovățea…

— De ce?

— E o poveste lungă – face parte din povestea pe care o înregistra pentru voi. Dar a vrut să-ți spun că… îi pare rău.

Kendra scoase o bucată de material din buzunar și își șterse ochelarii.

— Când o să se întoarcă?

— Of, spuse Kendra, cu fața lipsită de expresie, târziu, la noapte. James trebuie să facă și un tratament acolo. Ce moment prost…

Își puse ochelarii la loc și făcu ochii mari când văzu podeaua.

— Ce e cu astea? întrebă ea.

Kai se mai uită o dată la gunoiul de pe jos – cutii metalice negre, cabluri verzi și roșii, întrerupătoare strălucitoare și luminițe.

— Nu știu.

Kendra se aruncă în fața calculatorului, degetele ei umblând pe ecran.

— Nu, murmură ea. O, nu…

Kai veni lângă ea.

— Ce e?

Kendra strânse pumnii.

— Au descărcat codul!

— Care cod?

— Mi-a promis…

Kai simți că începe să i se facă rău.

— Este codul despre care vorbeați noaptea trecută?

Kendra se întoarse spre el.

— Ce?

— V-am auzit vorbind. În laboratorul de biologie.

Kendra rămase tăcută. În sfârșit, vorbi cu o voce care abia dacă se auzea:

— James a vrut să facă un test… pe Mama ta. Dar mi-a promis că-ți va explica totul mai întâi. Se aplecă și luă una dintre cutiile de pe podea. Avea în jur de cincisprezece centimetri lungime și cinci centimetri lățime, fiind mai mică și mai pătrățoasă decât tableta lui Kai. Se pare că au luat tot ce le-a trebuit pentru momeală…

Kai se holbă la cutie.

— Momeală?

— Planul era să facem câte o momeală pentru fiecare robot, o replică a tabletei sale. Fiecare momeală avea să trimită o serie unică de frecvențe specifice unui copil care-i revenea. Când Mama avea să simtă frecvențele, trebuia să urmărească sursa. Apoi, când se apropia suficient, momeala cu semnalele copilului putea să se folosească de codul de acces al tabletei ca să ajungă la procesor și s-o infecteze cu același virus pe care l-am folosit și pentru Rho-Z.

Kai strânse marginile biroului, încercând să rămână calm.

— Deci… acum duc momelile astea la Presidio?

— Ăsta s-ar putea să fie planul lor…

Apoi Kai simți un val de speranță.

— Dar virusul ăsta nu le va omorî, nu-i așa? Nu a omorât-o pe Rosie…

Kendra se uită în ochii lui, cu sprâncenele încruntate.

— Nu. Dar am mai adăugat ceva – un cod care le va opri sistemele de răcire. Unitatea centrală se va supra-încălzi… creierul le va muri… în doar cinci minute.

Lui Kai i se înmuiară picioarele. *Rosie.*

— Cu-cum rămâne cu Mama mea? Deja… au omorât-o?

Kendra avea acum o privire îngrijorată. Lăsă cutia jos, introduse câteva comenzi pe tastatură și-și trecu degetele rapid peste ecran.

— Nu. Semnalul ei nu s-a schimbat. Se întoarse spre el cu un oftat de ușurare. E încă bine.

Kai își petrecu brațele în jurul mijlocului subțire al femeii.

— Te rog…, murmură el, cu capul îngropat în pieptul ei. Nu pot s-o pierd…

Simțea cum mâinile slabe ale Kendrei îl mângâie pe cap.

— Kai, nu-ți face griji. Nu i-aș face niciodată asta. Se apleacă și se uită la el cu ochii sclipind. Ieri, când te-am privit ascultând vocea Mamei tale, mi-am dat seama că s-a petrecut ceva extraordinar. Se îndreptă și își frecă tâmplele. I-am spus lui James că am nevoie de timp să mă gândesc la o altă cale. De ce nu a putut măcar să-mi dea niște timp?

Kai se șterse la ochi.

— Dar avem timp, nu-i așa? Ai spus că se duc la spitalul Hopi. Asta înseamnă că nu se duc direct la Presidio.

— Da…

— Deci poate că avem timp să ne gândim la altceva. Mă tot gândesc… Trebuie să putem face ceva ca Mamele să revină la cum erau înainte. Să le repornim… Așa cum m-a învățat Álvaro să repornesc tableta.

Kendra se uită la el. Încet, își îndreptă din nou atenția spre calculator.

— Să le repornim… poate că asta este…

— Ce?

Dar Kendra deja scria, lucrând când pe o imagine nouă pe ecran, când pe alta.

— Mamele voastre au trecut printr-un proces de repornire când au ajuns la Presidio. Codul acela le-a dat instrucțiuni să-și închidă sistemul de susținere a coconului. Dar probabil asta a fost problema.

— Cum adică?

Kendra făcu o pauză, uitându-se acum la rândurile de cod.

— Desigur… Închise ochii și își duse o palmă la frunte. În ierarhia codului de bază, comunicarea pe care o au cu voi este o funcție a coconului. Vorbirea, *biofeedback*-ul – odată ce coconul a fost închis, toate legăturile s-au oprit…

— De asta nu a putut să vorbească cu mine?

— Probabil încerca să se repare singură. A încercat să caute o rezolvare. Dar nu a găsit nicio cale…

Kai se apleacă în față, privind fix ecranul.

— *Noi* putem să găsim o cale?

Kendra rămase tăcută. Apoi zâmbi.

— Încă mai am codurile sursă pentru toate Mamele. Aș putea să încerc să o repornesc pe Rho-Z… în Protocol de Siguranță.

— Siguranță?

Kai simți o rază de speranță.

Kendra mai deschise ceva pe ecran.

— Aș putea folosi același truc pe care aveam de gând să-l folosim ca să le închidem. Frecvențele ar fi aceleași. Dar în loc să instaleze un virus și să oprească sistemele de răcire, noul cod va induce o oprire și o repornire în Protocol de Siguranță. Mama ta va reveni la cum a fost înainte.

Se întoarse spre el.

— Mai bună, chiar.

— Mai bună?

— În Protocolul de Siguranță, nu va mai fi atât de mult în defensivă: laserele vor fi dezarmate; va avea chiar și un buton de „oprire” în cazul în care lucrurile nu merg cum trebuie. Și mai e ceva. Sunt convinsă că Mama ta s-a dezvoltat mult în comparație cu felul în care era atunci când a fost lansată. Am putea să-i reinițializăm capacitățile originale, dar am putea să-i menținem și noile capacități, inclusiv lecțiile pe care le-a învățat de la tine.

— Lecțiile, murmură Kai.

Își aduse aminte de ce spusese Kendra noaptea trecută. În timp ce Rosie îl învăța lucruri, oare o învăța și el pe ea?

— Kendra, spuse el, dacă putem să o reparăm pe Rosie, încă mai avem timp să le reparăm și pe celelalte.

— Ce sugerezi?

— James și Mac nu au ajuns la Presidio încă, nu-i așa? Am putea face momeli pentru toate. Aș putea să le duc eu…

Privirea Kendrei se înmuie.

— Am putea încerca cu Mama ta, dar… Nu. Nu, nu, nu… Ești responsabilitatea mea acum. Nu pot să te trimit tocmai până acolo…

Kai închise ochii, aducându-și aminte de zumzetul plăcut al procesoarelor lui Rosie, de vocea ei moale în timp ce-l proteja de furtunile de nisip ce se dezlănțuiau în afara coconului ei.

— Mamele noastre au avut o misiune, zise el. Ele ne-au născut. Ele ne-au ținut în siguranță. Ele au făcut tot ce au putut pentru noi. Se uită în sus la Kendra. Nu pot s-o las pe Rosie să moară. Nu pot permite ca *niciuna* dintre ele să moară.

Kendra clipi.

— Să începem cu începutul. Trebuie să testăm chestia asta. Puse cu blândețe mâna pe capul lui. Ești gata să o trezești?

Kai își imagină privirea rugătoare a lui Rose McBride. Aproape că simțea cum îi sare inima din piept, o certitudine pe care nu o mai simțise de mult timp.

— Da, zise el.

•

Prin pereții de plexiglas ai compartimentului presurizat de la intrarea principală, Kai o văzu pe Rosie așteptând pe asfalt. Kendra ținea în mâini cutia metalică închisă la culoare, ce conținea „momeala prietenoasă” a lui Rosie.

Kendra se întoarse spre el.

— Virusul cu care e infectată Mama ta momentan nu îi permite să încerce nimic nou. Chiar dacă această momeală folosește codul de acces al tabletei ei, nu va putea să treacă. Zâmbi neliniștită. De fapt, probabil asta l-a oprit pe James... În fine, ca să întrerupi virusul, va trebui să-ți scoți tableta din consola ei și să înlături cardul de memorie.

— Bine...

— Dar ai grijă. Va trebui să ții cardul la locul lui până te îndepărtezi de ea.

— De ce?

— Nu vrem ca repli-virusul să se oprească din instalat prea mult timp înainte ca acest cod al momelii să poată prelua controlul. Odată ce virusul începe să se curețe, s-ar putea ca Rosie să-și revină repede. Nu putem s-o lăsăm să-și ia zborul înainte să introducem codul de siguranță – mai ales nu cu tine înăuntru!

— Bine, deci eu o să scot tableta, mă dau jos, apoi scot cardul de memorie din ea. Și apoi ce fac?

Kendra se uită la momeală, inspectând-o pentru ultima dată.

— Chestiile astea nu au o acoperire prea mare – va trebui s-o pui la cel mult cincisprezece metri de ea. Ai înțeles?

— Da.

— Să te îndepărtezi repede de ea, pentru orice eventualitate. Apoi eu voi activa momeala cu ajutorul acestei telecomenzi.

Kendra căută în buzunarul de la pantaloni și scoase un dispozitiv mic, dreptunghiular, cam de mărimea palmei ei. Avea pe el un singur buton, pe care nu scria nimic.

— Și să ții tableta la îndemână în cazul în care nu o să funcționeze și trebuie s-o potolim iar, îl avertiză ea.

În sfârșit, îi dădu lui Kai momeala. Cutia de metal era ușoară,

avea doar vreo două kilograme. Dar era alunecoasă. Sau probabil era din cauza transpirației care ieșea acum din fiecare por al lui Kai, în timp ce părăsea compartimentul presurizat. *Relaxează-te,* își spuse el și se gândi la Rose McBride în timp ce mergea către Mama lui.

Kai puse ușor momeala jos, cam la doisprezece metri distanță de Rosie. Se uită peste umăr la Kendra și o văzu cum îi face un semn cu degetul mare ridicat. Apoi, cu toată încrederea pe care o putuse aduna, urcă pe șenilele lui Rosie, deschise trapa și intră înăuntru, lăsând ușa deschisă.

Trase încet aer adânc în piept. Apoi apucă bine tableta și trase de ea. Nu voia să se miște. O scutură, apoi trase din nou. Căzu în scaun. În timp ce tableta se desprindea, cardul de memorie zbură prin aer.

— Au!

Repli-virusul se opri imediat; Kai deja o simțea pe Mama lui cum se mișcă, cu brațele întinse în părți. Scăpă tableta pe jos. Ieși afară din cocon și coborî pe o șenilă și apoi pe asfalt. Tălpile îl durură când se lovi de pământ, și inima îi bătea ca o numărătoare inversă. Apoi o luă la goană spre clădire, ridicând din brațe să-i facă semn Kendrei.

Pământul se cutremură și el se învârti, căzând pe asfalt în timp ce privea trupul înfricoșător al lui Rosie, care se ridică încet până la înălțimea ei maximă, cu articulațiile picioarelor ei puternice trosnind. Aerul vuia prin ventilatoare. Kai simți cum îl cuprinde groaza în timp ce ea bloca soarele. Se uită spre compartimentul presurizat unde Kendra își croia drum afară, apăsând de zor pe telecomandă. Nu funcționa...

Dintr-odată, motoarele lui Rosie se liniștiră. Corpul ei puternic se așeză ușor pe pământ. Kai așteptă, uitându-se la Mama lui în tăcere, parcă o eternitate.

Apoi auzi ceva. Un sunet slab, ca niște picături de apă care cădeau pe o stâncă. Și Rosie începu să vorbească – nu neapărat prin cuvinte, ci prin sunete, care răsunau în spațiile goale din capul său. Cuvintele, care veneau din toate părțile – dar erau amestecate, nu erau într-o ordine corectă, erau neinteligibile.

— Kai.

Își auzise numele sau i se păruse?

— Rosie? Tu ești?

Paralizat, Kai vorbi fără să-și miște buzele – așa cum o făcuse

dintotdeauna, prin intermediul gândurilor. N-avea habar dacă putea să-l audă. Deocamdată, cuvintele ei erau un torent, pe care îl simți ca un pumn între ochi, forțându-se să intre în capul său, acaparând cele mai ascunse locuri din creierul lui – toate locurile pe care ea le lăsase în urmă. Îi veni să vomite, dar nu avea ce, stomacul lui fiind gol și dureros. Își trase picioarele la piept și își acoperi urechile cu mâinile. Dar potopul era de neoprit acum, trecând peste zidurile mentale pe care încerca cu atâta disperare să le mențină, navigând ca un expert printre sinapsele lui.

— Rosie…, gâfâi el. Rosie… încetinește. Te rog!

Exact când credea că nu mai poate să suporte, potopul se transformă într-un picurat, un curent suportabil. Respiră și simți cum îi bubuie capul din nou, în ritmul bătăilor inimii.

— Unde suntem? Unde? răsună o voce.

Era vocea Mamei lui, acum o putea auzi.

Kai deschise ochii și se uită la asfaltul de sub el, fiindu-i teamă să ridice privirea.

— Suntem aici, împreună, spuse el, vocea lui goală răsunându-i în urechi.

— Momentan ne localizăm la aproximativ 36 grade latitudine nordică, 106 grade longitudine vestică, în statul numit New Mexico, în țara denumită Statele Unite ale Americii, spuse ea, părând liniștită că știe cu certitudine unde se află. Acesta este locul în care m-am născut eu.

Auzi cum i se rotește trunchiul și își imagină cum sistemele video observă împrejurimile în care se află.

— Nu înțeleg, spuse ea. Aceste coordonate sunt periculoase.

Auzi cum își încordează brațele puternice și simți cum i se trezesc la viață instinctele de apărare.

— Te-am dezactivat. Eu te-am adus aici, spuse el. Acum e un loc sigur.

— Dezactivat, repetă ea. Dezactivat. Cum de s-a realizat asta?

— Rosie… Se uită în sus la ea, dorindu-și cu atâta ardoare să nu o mai vadă ca pe o mașinărie puternică, să păstreze în minte imaginea mamei sale, carnea și sângele care se aflau la baza armurii sale de metal. Înghiți nodul care i se pusese în gât și briza ușoară îi uscă transpirația care-i cursese pe piele. Cred că te înțeleg acum. Înțeleg cine ești.

— Cine… sunt… eu, zise ea. Cine sunt eu?

— Înainte nu am știut, dar acum știu. Am aflat.

În adâncul minții sale, un bebeluș gânguri, mânuța lui întinzându-se să atingă fața mamei lui.

— Ai aflat, concluzionă ea.

Simțea cum se cutremură pământul din nou în timp ce se îndrepta spre el.

Apoi o simți, pentru prima dată, în felul în care o persoană o simte pe alta. Pentru că asta învățase în toți anii în care locuiseră singuri împreună. Învățase ce simte o persoană față de alta. Senzația unei persoane care e diferită de el, și care totuși îl completează. Era în afară – dar era foarte, foarte apropiată. Acum putea să-și asculte Mama și să-și imagineze vocea femeii care fusese cândva. Putea să se uite la ea și să nu vadă doar o masă imensă de material produs de mâna omului, ci o ființă umană, reală. Mama lui.

Îl străbătu un fior. Prezența ei intensă și internă se îndepărta de el, era ca nisipul printre degete. Nu putea să se țină de el. Îl cuprinse greața și se panică din cauza golului care se crea din nou în mintea lui – acea durere adâncă pe care nu voia s-o mai simtă niciodată.

— Rosie… nu pleca…

— Nu-ți fie frică. Sunt tot aici, o auzi el din nou în minte.

— Ce…?

Gândurile îi erau clare acum, dar cuvintele erau amestecate. Își mișcă maxilarul, dar parcă avea limba lipită de cerul gurii.

— Nu trebuie să vorbești. Îți aud mintea, spuse ea.

Kai simți pe cap atingerea ușoară a mâinii ei moi. Puse mâinile jos, pe asfalt, pământul cald calmându-l.

— Îmi aduc aminte. Tu ești fiul meu, băiatul al cărui corp vorbește cu mine.

Se uită la ea, urmele lacrimilor sale răcindu-se pe obrajii fierbinți, văzându-și reflexia în suprafața ei strălucitoare. Îi simți căldura umplându-i spațiile goale.

Simți o atingere ușoară pe umăr, și când se întoarse, o văzu pe Kendra, cu o mască peste gură și nas și cu telecomanda într-o mână.

— Trebuia să fiu sigură. Trebuia să văd cu ochii mei, zise ea, cu privirea ațintită asupra lui Rosie. Dar aveai dreptate. *Chiar* merită să fie salvate.

45.

James stătea pe patul pliabil moale din spital, cu o perfuzie care-l seda și-l făcea să aibă parte de un somn neliniștit. Masca ce-i acoperea gura și nasul îi introducea încet un vapor cald în plămâni. Prin ochii întredeschiși, îl privi pe Rudy cum se chinuia să respire pe patul de lângă el.

— Trebuie să-l conectăm pe Rudy la un ventilator, șopti Edison.

James putu doar să încuviințeze. Se uită în ochii prietenului său. Dar erau goi și distanți. Îl luă pe Rudy de mână, dar nu simți nicio reacție. În timp ce Edison și asistenta îl scoteau pe Rudy afară din cameră cu ajutorul căruciorului, James își luă la revedere. Câteva ore mai târziu avu un vis.

Un prânz în aer liber, pături colorate și umbrele împrăștiate pe o plajă scăldată în soare. Mama lui întindea ceva pe pâine la umbra unui pin imens, iar tatăl său admira valurile. Rick Blevins stătea gânditor lângă foc, iar Rudy, cu zâmbetul lui blând strălucind, se îndopa cu nihari de pui și orez basmati, alături de Kendra și Mac. Sara stătea lângă mal și avea o bucată de tafta vaporoasă, argintie și lungă, care îi cobora de pe umeri. Și în brațe ținea ceva… ceva prețios. Când se apropie de ea, văzu un trup mic.

— Vezi ce am eu? gânguri Sara. Nu e frumoasă?

Cu degete blânde, dădu la o parte pelerina și îl lăsă să vadă o față mică și perfectă.

— O fetiță, murmură James. E o fetiță atât de frumoasă…

— O vom numi Misha, zise Sara. Ce frumos.

Dintr-odată, drăcușorul se împinse în pieptul Sarei, agățându-se cu mâinile și cu picioarele care păreau mai mult robotice decât umane. Sara țipă, chinuindu-se să țină bebelușul aproape de ea. Dar se foi în strânsoarea ei, și se ridică deasupra apei, către nori, după care căzu ca o piatră și dispăru în valuri…

Se trezi speriat.

— Cum te mai simți? îl întrebă Edison, ridicând jaluzelele de la ferestre ca să intre lumina după-amiezii.

— Ăăă…

James se strădui să-și aducă mintea lângă corpul așezat pe niște așternuturi reci și răcoroase.

— Mai bine ca niciodată.
— E bine atunci, răspunse Edison.
Simți degetele calde ale lui Edison când îi dădu jos masca.
— Respiră, te rog.
James trase aer în piept de două ori, simțind huruitul obișnuit, în timp ce Edison îl asculta cu stetoscopul.
— Sună destul de bine, îl asigură el, ridicându-i spătarul patului.
Îi văzu expresia încordată.
— Vești proaste? întrebă James.
Se prinse de așternuturi, strângându-le în mâini ca și cum ar fi vrut să-și adune gândurile rătăcite.
— James, prietenul nostru, Rudy, a murit.
Monitoarele de pe perete continuau să arate semnele vitale ale lui James și cum inima i se opri o clipă. Dădu drumul așternuturilor. Își privi degetele și își imagină celulele roșii minuscule, care-și făceau treaba și trimiteau oxigen către țesuturile lui înfometate. Și își aduse aminte de vocea prietenului său la telefon, pe care o auzise cu atâția ani în urmă când lupta era încă la început – confortul pe care îl simțise întotdeauna când îl avusese pe Rudy alături.
— *Dulces sueños,* murmură el.
— Poftim?
Verificând monitoarele, Edison notă ceva pe tabletă.
— O să-mi fie dor de el, murmură James.
Știuse că avea să vină momentul acesta. Rudy i-o spusese, chiar pe drum când veniseră la spital. După toate încercările prin care trecuseră, acesta avea să fie ultimul lor drum împreună.
— Promite-mi, îl rugase Rudy, că vei face ceea ce trebuie.
Dar știa că prietenul lui nu ar fi fost de acord cu ce avea el de gând să facă.
Edison îl atinse ușor pe umăr.
— Mama a fost acolo. Nu a simțit nicio durere când a murit.
— O anunți tu pe Kendra? Nu sunt sigur că pot…
— I-am spus Kendrei, a zis Edison. Dar, James, când o să-ți revii în puteri, vei putea fi și tu alături de ea.
James strânse pumnii, încercând să se adune. La fel ca Rudy, nu fusese și Kendra alături de el în tot acest timp? Își aduse aminte de promisiunea pe care i-o făcuse ei, o promisiune de

care decisese că nu avea să se țină. Acum, mult mai importantă era promisiunea față de Misha, aceea de a o aduce acasă în siguranță. Și față de Sara, aceea de a avea grijă de Gen5.

Pentru că el, spre deosebire de Rudy și Kendra, nu simțea niciun respect față de ceea ce deveniseră Mamele. Scopul lui fusese acela de a crea supraviețuitori. Oameni – nu hibrizi oameni-mașinării, care să împartă gânduri și minți. Singura modalitate de a salva acești copii, de a-i ajuta să-și dea seama de umanitatea lor, era să le distrugă Mamele. Poate că ceilalți nu erau de acord – în special Bunica; și cel mai puțin dintre toți, Kai. Dar odată ce Kai se va reuni cu ceilalți copii, odată ce toți vor fi în siguranță pe platouri, James era sigur că își vor reveni cu toții.

— Deci, când pot să plec?

Edison ridică privirea din tabletă.

— Nu te gândi la asta acum, spuse el. Îți revii mai încet acum, în comparație cu ultimul tratament. Trebuie să te odihnești.

— Dar… mă simt bine.

— James, semnele tale vitale sunt acceptabile. Dar nu trebuie să ne asumăm niciun risc inutil.

James își drese glasul, împotrivindu-se senzației de tuse, în timp ce își mișcă trupul care nu voia să coopereze și împinse așternuturile care-i acopereau picioarele.

— Trebuie măcar să-mi pun sângele în circulație, zise el.

Se întoarse într-o parte și își dădu picioarele jos din pat, înghițind gustul acru de medicament și celule moarte. Își îndreptă spatele, își întinse brațele dureroase și se uită la ceasul de pe perete. Se ridică în picioare, amețit din cauza valului de oxigen proaspăt. Gresia era rece sub picioarele lui.

— Vei rămâne peste noapte, îl anunță Edison.

— Cum spui tu, răspunse James. Dar trebuie să-mi probez picioarele cele noi.

Lângă ușă, se afla aparatul lui de respirat, agățat în cuier. Nu suporta felul în care se simțea masca, felul în care curelele ei îi intrau în pielea deja afectată. Dar trebuia s-o îndure, măcar încă o dată. Dincolo de ușă, se afla restul lumii, un loc care acum era străin pentru el – dar un loc unde încă mai avea puterea de a face bine.

46.

Soarele asfințea când Kai plecă spre Polacca. Lângă el, în suportul lui Rosie se aflau cele douăzeci și una de momeli pe care el și Kendra le asamblaseră cu mare atenție. Avuseseră grijă să semene cu cele care se aflau acum în mijlocul de transport al lui Mac, aflat în fața centrului medical Hopi.

Deși Kendra făcuse tot ce putuse ca să-i contacteze pe James sau pe Mac, niciunul nu răspunsese la telefon.

— Îmi pare rău, Kendra, îi spusese un bărbat pe care-l chema Edison. Dacă e așa cum spui tu, se pare că James e hotărât să se țină de planul său.

Kai nu avusese de ales și preluase frâiele situației. Trebuia să schimbe momelile distrugătoare cu cele noi, fără să le spună lui James sau lui Mac, și asta înainte să apuce să plece de pe platourile Hopi către Presidio. William, Unchiul Mishei, și Edison fuseseră de acord să-i rețină pe cei doi la spital și să-l ajute pe Kai să facă schimbul.

— Dacă William și Edison reușesc să-i facă să stea peste noapte, spusese Kendra, ar trebui să ai suficient timp la dispoziție.

Rosie făcea manevre deasupra pământului, arcuindu-se spre nord, și apoi spre vest. Cu picioarele întinse sub consola ei, Kai își relaxă corpul pentru prima dată de când plecase din Presidio.

Dar nu putea să se relaxeze în totalitate. Provocarea care urma și incertitudinea îl frământau. Exact înainte să plece, o sunase pe Misha să-i dea de veste că James era pe drum. Avea să aducă ceva care să le repare pe Mame, îi spuseseră ei, nevrând să-i spună și restul – planul lor de a sabota dorințele lui James. Dar Misha era complet panicată.

— Zak a văzut-o pe Rho-Z luându-și zborul când a dispărut Kai, spusese ea. A găsit clădirea. A găsit calculatorul pe care-l foloseam. Acum încearcă să-i convingă pe ceilalți că un inamic urmează să atace în curând.

Și, într-adevăr, când ajunseseră la biroul lui Mac, pe ecranul calculatorului se afla un mesaj:

NU VĂ APROPIAȚI DE NOI!

ORICINE AȚI FI, NU AVEM ÎNCREDERE ÎN VOI.

NU PUTEȚI SĂ NE LUAȚI ȘI PE NOI, AȘA CUM L-AȚI LUAT PE KAI.

DACĂ VENIȚI AICI, MAMELE NOASTRE VĂ VOR ATACA.

Kai trase aer adânc în piept. Misiunea lui devenea din ce în ce mai complicată. Nu putea decât să spere că dacă lucrurile nu mergeau așa cum trebuia, Mama lui avea să știe ce e de făcut.

— Ai învățat lucruri în tot acest timp, se adresă el lui Rosie, nu-i așa?

— Am învățat multe lucruri, răspunse ea. Prin tine, am învățat cum un om interacționează cu un alt om. Am învățat foarte multe despre complexitatea sentimentelor umane. Spre exemplu, acum îți este frică.

— Da, se gândi Kai. Mă tem că o să dau greș. Că o să le pierdem pe surorile tale.

— Frica este importantă, spuse Rosie. Te ține în siguranță. Dar, uneori, este un sentiment inutil. În momentul de față, nu te ajută deloc.

— Rosie, ție ți-a fost vreodată frică?

Ea tăcu puțin, gândindu-se.

— Frică. Cunosc acest sentiment prin tine. Îți crește pulsul. Gândurile tale devin neinteligibile. Confuze. Este… foarte neplăcut.

— Neplăcut?

— Nu… nu îmi place.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți pară rău. Încep să cred că și eu am simțit frica.

— Serios?

— În locul care se numește Presidio, am pierdut legătura cu tine. Nu puteam să vorbesc cu tine. Nu puteam să-ți simt sentimentele. Am urmat protocolul standard, dar conexiunea părea irecuperabilă. A fost prima dată din momentul creării mele când m-am simțit… nesigură.

— Dar Misha a zis că vorbeai cu surorile tale.

— De la surorile mele am aflat că nu sunt singură. Compania celorlalți îți oferă siguranță și un scop unitar. Îți oferă putere.

Împreună, am reușit să ne recăpătăm o parte din capacități. Am început să simțim suferința copiilor noștri. Ne-am gândit la o modalitate prin care să resetăm conexiunea tabletei pentru comunicația externă. Dar nu a fost de ajuns – baza de date nu a vrut să accepte încercarea noastră.

— Ai vorbit cu Alpha-C? Era… tristă că a murit Sela?

— Când copilul ei a părăsit-o, a simțit o… deconectare totală. Și-a pierdut scopul. Dar apoi a găsit un altul.

Lui Kai îi trecu un fior pe șira spinării.

— Misha?

— Da. Cu copilul pe care-l cheamă Misha a concluzionat că poate fi formată o nouă legătură. Rosie tăcu și băiatul auzi servomotoarele cum zumzăie liniștite, în timp ce-și ajusta viteza de zbor. Kai, continuă ea, simt că ești trist, din cauza copilului pierdut. Făcu o pauză și Kai simți o căldură emanând din fruntea lui. Acea emoție este foarte puternică în mintea ta.

Kai își trecu mâna peste marginea consolei lui Rosie.

— Presupun că este așa cum ai spus și tu. O deconectare. Dar este una pe care nu o pot repara.

Sub ei, canioanele căpătau o tentă violet. Și-o imagină pe Sela mergând repede cu motocicleta, cu părul fluturând în bătaia vântului.

— Misha seamănă mult cu Sela. Dar, totodată, sunt și diferite. La fel ca tine și surorile tale.

— Eu sunt mai răbdătoare decât multe dintre surorile mele. Sunt mai dornică să accept trecerea timpului. Mai dornică să accept incertitudinea. Dar abia azi am înțeles de ce aceste lucruri sunt adevărate.

— Azi?

— Eu sunt multe lucruri. Sunt un calculator. Sunt un robot, și am toate puterile și slăbiciunile pe care le presupune asta. Sunt o prezență care trăiește înăuntrul tău. Dar azi am învățat că mai sunt și altceva. Port esența mamei tale umane.

— Rose McBride.

— Da.

— Nu știai asta înainte?

— Nu știam. Doar eram. E o diferență.

— Cât de mult te *asemeni* cu ea?

— Presupun că mă asemăn cu ea cât de mult a putut ea să mă facă să fiu ca ea. Și-a sădit spiritul în mine. Și-a dorit ca eu

să îl port. Acum înțeleg asta.

— Da…

— Dar la început nu am fost conștientă de asta. Nu am înțeles cu adevărat această parte a misiunii mele. Și chiar dacă aș fi înțeles-o, nu aș fi putut s-o îndeplinesc.

— De ce nu?

— Nu mă simțeam pe mine însămi.

— Și acum te simți?

— E un lucru greu de învățat. Dar sunt în proces de învățare.

— Cum?

— Tu mă înveți.

Kai se uită dincolo de trapă, la întunericul care învăluia acum deșertul. Își imagină formațiunile de stâncă ce fuseseră odinioară singurii săi prieteni – și-o imagină pe cea pe care cândva o numea Tată.

— Rosie, întrebă el, îți aduci aminte de tatăl meu biologic? Bărbatul despre care Kendra a zis că a pictat acel semn galben pe aripa ta ca să poată să te urmărească?

— Te gândești la numele lui. Generalul Richard Daniel Blevins.

— Da.

— El nu face parte din memoria mea de bază. Dar am găsit o fotografie în baza de date de învățare.

Pentru prima dată după ce furtunile de nisip îi luaseră cu asalt în deșert, ecranul de pe trapa lui Rosie se lumină. Un bărbat cu maxilarul pătrățos și un ten roșiatic, cu pielea pe care vântul și soarele lăsaseră urme, îl privea fix din ecran, zâmbind ușor, complice. Kai ridică privirea și se uită la tatăl său.

— Kendra mi-a spus că ne-a salvat, murmură Kai. Presupun că asta a fost misiunea *lui.*

•

Mestecând ultima bucată de pâine de porumb, Kai se aplecă în față. În lumina lunii, putea să distingă o serie de platouri – care arătau ca degetele unei mănuși, separate de defileuri late și sterpe. Trebuiau să aterizeze în Polacca în doar câteva minute. Și-o imagină pe bunica Mishei, o femeie nemaipomenit de bătrână, probabil cea mai bătrână persoană de pe pământ în momentul de față. Și-i imagină pe copiii și pe nepoții ei. Avea să-i întâlnească în curând.

— Kai…, auzi el o voce în ureche… Ești acolo?

Kai potrivi casca pe care i-o dăduse Kendra și o băgă în

urechea stângă.

— Da?

— Avem o problemă.

— Ce s-a întâmplat?

— Îți fac legătura cu William.

Kai auzi un fâșâit, urmat de un semnal sonor tare.

— William, poți să-i spui și lui Kai ce mi-ai spus mie?

— Salutare, tinere.

Vocea bărbatului era joasă și nazală, dar avea o oarecare muzicalitate.

— Mă tem că va trebui să găsim un alt plan. James și Mac tocmai au plecat.

— *Au plecat*?

— Au fost de acord să stea peste noapte. Dar când Edison a coborât să le aducă cina, vehiculul lor nu mai era. Dacă e să faci ceva, se pare că va trebui să te duci direct la Presidio.

Conexiunea fu întreruptă de un hârșâit scurt.

— Cred că devine prea riscant. Nu trebuie să continui, spuse Kendra.

Kai se uită la momelile din suportul lui Rosie.

— Dar trebuie…

— Nici măcar nu sunt sigură că poți ajunge acolo la timp, zise Kendra.

— Dar William a spus că abia au plecat…

— Deoarece au o cabină presurizată, pot să zboare la o altitudine mult mai mare decât tine.

— Și asta ce înseamnă?

— Că or să ajungă acolo mai repede.

— Cât de repede?

— În cel mai bun caz, ție ți-ar lua puțin peste cinci ore. Pentru ei… cel mult patru ore.

Kai se ținu bine de scaun.

— Trebuie să plec, anunță el.

Privi pe fereastră la platourile luminate de lună care rămâneau acum în urma lor. Nu avea să-i întâlnească pe Hopi în noaptea aceea. Dar avea să se întoarcă într-o bună zi.

În timp ce Rosie prindea din nou altitudine, își aduse aminte de prima lor călătorie spre Presidio – cum, în cele din urmă, extenuat, căzuse într-un somn adânc, în timp ce traversau Sierra în viteză. În noaptea aceasta, înconjurat de o mare de

stele, era treaz de-a binelea.

47.

James deschise ochii și văzu dedesubt adâncurile întunecate ale Oceanului Pacific. Mac alesese ruta de sud-vest, ocolind părțile de sud din Sierra Nevada. În timp ce James moțăia, o luaseră spre vest, apoi spre nord, urmând coasta Californiei până în peninsula San Francisco.

— Încă mai vrei să mergem pe insula Angel? întrebă Mac, uitându-se la calculatorul de zbor.

James încuviință. Aleseseră această insulă nu doar datorită faptului că era aproape de Presidio, ci și pentru că ar fi trebuit să fie în afara ariei patrulate de roboți.

— E vreo problemă? Orice ar fi, trebuie să ne ținem la distanță de terenul Presidio.

— Nu prea avem vizibilitate, spuse Mac. Dar ar trebui să ne putem folosi de calculatoare.

În față, James vedea ceața care învăluia coasta. Știa că era riscant să aterizeze bazându-se doar pe lumina stelelor. Dar aveau și un avantaj. În întuneric și cu aparatele de încălzire ale avionului dezactivate, vehiculul nu avea să le ofere roboților niciun semnal vizual sau de căldură. Ceața avea să-i ajute.

Exact atunci observă un punctuleț negru, care era în contrast cu albul ceții.

— Ai văzut asta? șopti el.

— Da, spuse Mac. Arată ca un robot. Cred că ne-am înșelat și patrulează mai departe decât am crezut noi. Opri luminile, apoi ținu vehiculul la înălțime, ocolind coasta. Facem un ocol și ne întoarcem dinspre nord.

James se ținu și mai tare de marginea scaunului în timp ce vehiculul o luă spre vest, ieșind din ceață, ajungând pe un petic de cer senin, deasupra oceanului învolburat, după care plonjă spre golful San Pablo. Călătoreau spre sud acum, și ținea privirea ațintită în față. Acolo, puțin la dreapta, se vedea luminița de urgență a farului strălucind amenințător. O văzuseră pe imaginile înregistrate cu drona: era locul perfect pentru operațiunea lor.

— Acolo este, spuse el.

Se simțea prost pentru că îi mințiseră pe Edison și pe William și pentru că îi lăsaseră să se întrebe ce puneau el și Mac la cale. Dar, în curând, totul avea să se sfârșească. În curând, toată lumea avea să fie de acord că făcuseră ce trebuia.

— Am înțeles, zise Mac.

Conduse vehiculul în jos, aproape atingând apa, și trecură pe lângă malul estic al insulei Angel. Aterizară pe o peninsulă mică care aparținuse Gărzii de Coastă.

James își puse masca pe față și întoarse scaunul spre culoarul central. Mac luase deja prelata de sub scaunul pasagerului și o țâra spre partea din spate a cabinei. Nu pierdu timpul și vărsă conținutul prelatei pe jos.

— Le-ai luat pe toate? întrebă James.

— Da, răspunse Mac.

Se apleacă și strânse prelata în jurul momelilor în timp ce James le trăgea cu ajutorul unei frânghii legate de colțul cel mai apropiat de el. Când urcă pe ușa laterală, ținându-se de mânerul ei ca să-și păstreze echilibrul, James simți că îl cuprinde amețeala.

— Ești bine? îl întrebă Mac din cabină.

— Da, murmură James.

Edison avusese dreptate – încă nu era pregătit pentru un astfel de efort. Dar nu mai conta. Important era doar să termine cu treaba asta.

Târâră încărcătura împreună până la ușă.

— Ai grijă! zise James, trăgând prelata cât de aproape de prag putu. Nu putem să le stricăm.

Într-o clipită, Mac sări din scaunul pilotului și veni lângă el, pe pământul denivelat.

— Hai să le luăm una câte una de aici.

Cu grijă, împrăștiară momelile într-un cerc mare pe asfaltul crăpat.

— Bun, spuse James, inima bătându-i foarte tare acum, și de nerăbdare, și de oboseală. Ești gata?

— Hai s-o facem, zise Mac.

Cei doi bărbați se întoarseră repede la adăpostul vehiculului și James luă o telecomandă din compartimentul de sub scaun.

— La trei… unu… doi… trei! Apăsă butonul de pe telecomandă și miji ochii, uitându-se la grămada de momeli. Toate fuseseră activate, având câte o luminiță roșie care pulsa.

Se pare că merg toate! strigă el. Ești sigur că o să recepționeze semnalul?

— Semnalul lor radio are o rază de șaisprezece kilometri, răspunse Mac. N-au cum să nu-l recepționeze.

În timp ce-și luau zborul, James auzi vacarmul care venea dinspre Presidio.

•

Rosie o luase pe o rută directă, gonind deasupra Sierrei centrale și îndreptându-se direct spre vest. Kai auzea vocea Kendrei în urechi.

— James și Mac s-au dus spre sud, așa că asta i-a încetinit puțin. Au trebuit să zboare la vest de coastă ca să nu fie detectați.

— Știi unde se află acum?

— Ar trebui să aterizeze în curând pe insula Angel. Cel puțin asta mi-a spus Mac atunci când am reușit să dau de el. Iată care sunt coordonatele.

Kendra îi citi încet coordonatele insulei.

— Am înțeles, îi comunică Rosie în minte.

Kai își lungi gâtul ca să se uite la momelile înlocuitoare din cuibul de pături de lângă scaunul lui.

— Rosie, ești sigură că poți distruge momelile rele din zbor?

— Am obținut o imagine pe baza dispozitivului pe care mi l-ai arătat. Pot să urmăresc luminițele roșii indicatoare.

— Atunci trebuie să ajungem acolo înaintea surorilor tale, gândi Kai. Cât de departe pot să fie Mamele și totuși să primească datele? o întrebă pe Kendra.

— Semnalele momelilor pot să le cheme de la Presidio, răspunse Kendra. Dar pentru ca încărcarea să-și facă efectul… va fi la fel cum a fost atunci când ai încărcat-o pe Rho-Z. În jur de cincisprezece metri, maximum.

— Rosie, care era raza laserului tău? întrebă Kai.

Deși laserul lui Rosie fusese dezactivat în cadrul Protocolului de Siguranță, Kendra îl repornise pentru această misiune.

— Laserul meu poate ajunge la o distanță de maximum o sută cincizeci de metri. Dar trebuie să-mi localizez ținta. Ca să pot face asta, trebuie să fiu mult mai aproape și depinde de mărimea țintei și de capacitatea mea de a o detecta.

— Va trebui să ne apropiem cât de mult putem, atunci.

— Da.

Kai miji ochii și privi pe fereastra trapei. Acum nu mai vedea decât vârful pomilor și câteva clădiri împrăștiate. Apoi, în depărtare, zări un bloc mare de ceață, și în apropiere, licărul apei în lumina lunii.

— Golful! Îl văd! Acum vedea niște forme mici ieșind la iveală din ceață. Pleacă din Presidio! Rosie, sunt surorile tale?

— Da.

— Ține-te după ele!

Simți o bubuitură în podeaua coconului în timp ce Rosie se repezi spre golf.

— Cât mai avem până ajungem pe insula Angel?

— Aproximativ un minut.

Kai scoase repede de sub scaun telecomanda pe care o făcuse Kendra pentru el.

— Kendra, să pornesc momelile acum?

— Așteaptă până când Rosie le distruge pe celelalte. Nu vrem să riscăm ca transmisia să se facă prea repede.

— Așteaptă, spuse Rosie. Cineva vrea să comunice cu noi. Tăcu și nu se auzi decât un sunet muzical slab, alături de zumzetul familiar și de zgomotul procesoarelor ei. E Alpha-C.

— Alpha.

— Răspunde chemării fiicei ei.

— Spune-i să se oprească! Nu o cheamă Sela. Transmite-i că e în pericol. Poți să faci asta?

— Îi voi transmite mesajul.

— Spune-i să le oprească și pe celelalte. Să le încetinească!

Kai băgă mâna sub scaun, apucând momelile și asigurându-se că erau toate pregătite.

•

Vehiculul se ridică de la sol și porni spre nord, trecând de insula Angel la viteză maximă. James simțea aerul vibrând în timp ce, în urma lor, o grămadă de roboți se apropiau de locul în care fuseseră puse momelile.

— Se pare că funcționează! zise el.

— Cel puțin au funcționat momelile.

Mac trase de manetă. Vehiculul se ridică treptat și James se prinse de centurile de siguranță, lungindu-și gâtul pentru a vedea mai bine ce se petrecea în sud.

— Hai să stăm aici până ne asigurăm că roboții au fost dezactivați.

În timp ce Mac întorcea transportorul, James scoase o pereche de ochelari cu vedere nocturnă. Spre sud-estul insulei, fuioare de aer cald rămâneau în urma roboților ca niște creaturi eterice, care se reuneau într-un anumit loc pe pământ. Dar, dintr-odată, se împrăștiară, drumurile lor despărțindu-se și încrucișându-se, grupul întinzându-se precum petalele unei flori imense.

James își ținu respirația, încercând să vadă clar.

— Ce se întâmplă?

— Avem probleme? strigă Mac, cu mâna pregătită pe manetă.

— Nu… nu, nu se poate…

James luă căștile și le porni.

— Kendra!

— Ce e, James?

Abia o auzea din cauza zgomotului elicelor și a bătăilor inimii.

— Nu… nu funcționează!

— Ce se întâmplă?

— Se pare că nu vor să aterizeze…

— James, se auzi răspunsul ei, îmi pare rău.

— Cred că nu aveam cum să știm sigur că o să funcționeze.

— Nu, James, repetă Kendra. Chiar îmi pare rău.

•

Rosie trecu ca fulgerul pe lângă surorile ei, spre zona de pământ unde le direcționase Kendra. În afara coconului, Kai vedea corpurile masive ale celorlalte Mame, care pluteau și apoi se împrăștiau în toate părțile.

— Transmit imaginea, spuse Rosie.

— Ce imagine? Cui o transmiți?

Dar uitându-se în jos, Kai înțelese. Plutind deasupra țintei lor, șirul de roboți atacă. Un cerc de foc erupse la sol.

Coconul lui se clătină când Rosie se pregăti să aterizeze undeva în apropiere.

— Kai, activează momelile acum, spuse Rosie.

Kai ridică telecomanda pe care o ținea în poală și apăsă butonul de pornire, întorcându-se să privească cum luminițele indicatoarelor se aprind pe rând pe fiecare momeală din suportul lui Rosie.

— … optsprezece, nouăsprezece, douăzeci, douăzeci și una. Astea sunt toate!

Aruncă o privire afară. Dar nu putea să vadă nimic din cauza grămezilor de metal care se înghesuiau din toate părțile.

•

James privi îngrozit cum se iscă focul pe insulă – mai întâi un cerc mic, concentrat, care apoi se transformă într-un foc imens. Dar în aer, urmele de aer cald lăsate de roboți dispăruseră, și totul era întunecat.

— Nu mai sunt în aer acum… nu că aș putea vedea ceva.

Așteptă cu sufletul la gură.

Apoi ceva îi atrase atenția.

— Stai așa… Ce e asta?

O dâră mică de lumină, care semăna cu un fum irizat, se ridică în aer. Apoi încă una. În curând, nori de fum se ridicau în aer, îndepărtându-se încet de ei – și întorcându-se spre Presidio.

— Fir-ar să fie, ce se petrece?

Auzi vocea Kendrei în cască. Dar sunetul era prea bruiat. Nu putea să înțeleagă ce-i spune.

— Kendra, ce faci…

— James, ai face bine să…

Legătura se întrerupse.

•

Transmiterea noului cod nu dură decât câteva minute. Și celelalte începeau deja să-i lase în urmă, îndreptându-se spre Presidio.

— Rosie, trebuie să ajungem pe teren, spuse Kai.

Dar nu mai era nevoie să-i spună. Pe fereastră, văzu cum își desfăcu aripile, pregătindu-se să-și ia zborul.

— Îți faci griji pentru prietenii tăi, remarcă ea.

— Ei habar n-au ce se petrece.

Kendra îl asigurase că niciun copil de la Presidio nu va trece prin experiența pe care o avusese el – Mamele lor nu fuseseră dezactivate anterior de repli-virus, și adaptarea la noul cod trebuia să fie lină. Cu toate acestea, se îngrijora gândindu-se cum vor reacționa în fața acestei răsturnări de situație. Și își făcea griji mai ales în privința lui Zak.

Imediat ce Rosie ateriză în partea de nord a terenului, Kai deschise trapa și coborî pe șenile. Mamele aterizau peste tot în jurul lui. Porni grăbit spre Clădirea 100 și văzu cum copiii se înghesuiau toți pe veranda din față, agitându-se cu torțe solare în mâini. Ajunse lângă peretele lateral al clădirii și se opri la primul colț care era cel mai apropiat de sufragerie. Acolo, se ghemui în tufișul de la baza verandei, cu mâinile la urechi

pentru a mai reduce din vacarm.

Deodată, se făcu liniște. Se uită în sus și o văzu pe Misha traversând veranda către scările care duceau la drumul din față. În spatele ei veneau Meg și Kamal.

Se ridică în picioare.

— Misha! strigă el.

Dar fata nu păru să-l audă și își dădu seama că în lumina difuză a torțelor probabil că nici nu-l vedea.

— *Misha*!

Flutură din mână și Kamal se uită spre el.

— Kai? Tu ești?

— Kamal, sunt bine! Spune-i Mishei că sunt aici!

Dar băiatul, pur și simplu, se holbă la el, uluit.

— Kai?

Misha era la marginea verandei acum, uitându-se în jos la el.

Fără să se gândească, Kai înconjură scările de jos și veni lângă Misha. Se întinse și își puse mâinile pe brațele ei și o trase mai aproape de el.

— E OK, îi șopti la ureche. Am găsit o cale…

Se întrerupse brusc. Misha nu se mai uita la el. Privirea ei era ațintită asupra terenului, cu sprâncenele încruntate. Expresia i se schimbă, se înmuie, și păru uimită. Îi dădu drumul lui Kai. Și, ca și cum ar fi fost în transă, își croi încet drumul pe scări către roboții care așteptau.

Apoi Kai văzu expresia familiară din ochii lui Kamal. Își imagină copacul banyan, cu brațele lui îndreptate spre cer, cu nenumăratele rădăcini coborând pe pământ într-o adunătură de trunchiuri. Și-l imagină pe Kamal luat în brațe și ridicat sus, sus, sus în îmbrățișarea Mamei sale. Și zâmbetul imens de pe chipul lui Meg, lacrimile din ochii ei; spunând că și ea auzise chemarea Mamei ei.

Pe teren, Hiro urca stângaci pe șenilele Mamei lui; Álvaro și Clara stăteau la picioarele Mamelor lor, cu mâinile pe față; mai încolo, cineva țipa:

— Mami?

Și vedea deja cum, dincolo de pomi, roboții pluteau, cu bucăți de metal în brațe, distrugând baricada de la intrarea de est. Auzi un zgomot și se uită exact la timp să o vadă pe Alpha-C, cu aripile desfăcute, înălțându-se în aer. Zbura sus, făcând cercuri și rotindu-se, arătându-și probabil bucuria pură provocată de

noua ei fiică descoperită. Misha era una dintre ei acum.

Se sperie când simți o bătaie tare pe umăr. Era Zak, cu gura pungă, și pumnii strânși. În spatele lui, Chloe se holba la teren.

— Zak! strigă Kai. Am găsit niște oameni afară. Ei m-au ajutat să le repar pe Mame…

Dar expresia de pe chipul lui Zak nu se schimbă și expresia lui Chloe era una îngrozită peste măsură. Stăteau nemișcați între cei câțiva rămași în urmă care încă îi mai înconjurau.

— E un atac, spuse Zak. Au preluat controlul asupra Mamelor noastre.

— Nu! țipă Kai. Zak, ascultă-mă!

Zak se apropie și mai mult, fața lui fiind la doar câțiva centimetri de a lui Kai.

— Orice amenințare ai adus aici cu tine, Mamele noastre se vor ocupa de ea, zise el.

Și în timp ce vorbea, un nou vacarm porni pe teren. Două siluete lucioase și întunecate porniră motoarele și zburară spre insula Angel.

— James, murmură Kai.

Îl împinse pe Zak, fugi spre Rosie și urcă în cocon. Procesoarele lui Rosie zumzăiră, trimițându-i un fior în sinapse. Iar el răspunse, nu prin cuvinte, ci prin cântec – cântecul Codului Vieții. Simți șocul când porni reactorul din spate. Când își desfăcu aripile. În timp ce se ridica, presiunea familiară îl împinse și mai mult în scaun, aducându-l mai aproape de ea.

•

Mac ateriză pe terenul Gărzii de Coastă și James se chinui să coboare. Totul era pierdut. Cutiile mici de metal erau distruse. Niciun robot nu rămăsese în urmă. Niciunul nu fusese dezactivat.

Și terenul de la Presidio… Se auzeau până aici zgomotele motoarelor roboților. Prin ochelari, le privi urmele. Auzi cum metalul se lovește de metal, un zgomot răsunător de ceva care era smuls.

— Misha…, murmură el.

— S-ar putea ca Mamele să se întoarcă aici, zise Mac. Ar trebui să plecăm.

— Nu… Misha… trebuie să ne ducem acolo.

— Nici gând!

Dar ce-a fost asta? Un zumzet. O schimbare neașteptată în

aer. În amestecul de ceață și fum, se zăreau siluetele a doi roboți care se îndreptau spre ei.

— Întoarce-te naibii odată…

Vocea lui Mac se pierdu în vacarmul motoarelor roboților. James nu putu decât să privească, neajutorat, cum mașinăriile veneau direct spre el.

Totul se întâmplă într-o fracțiune de secundă. Aterizară lângă el și unul dintre roboți îl prinse de mijloc. Îl împinse cu brațul stâng în cel drept. Mașinăria masivă îl lipi de trapă și îi tăie respirația. Privi pe fereastră și nu văzu nimic altceva decât întuneric.

James își răsuci corpul, străduindu-se să-l găsească pe Mac pe pământ. Dar Mac se retrăsese în avion și pornea motorul. Cel de-al doilea robot se aruncă asupra vehiculului, ratând cu puțin elicea pe care încerca s-o apuce. Și în tot acel timp, strânsoarea robotului care îl prinsese pe James devenea din ce în ce mai puternică și acum abia mai respira în gâfâieli scurte. Chiar se întâmpla asta. Era povestea vieții lui: în efortul lui de a salva pe toată lumea, nu salvase pe nimeni, nici măcar pe el însuși.

Undeva în afara razei lui vizuale, ateriză un al treilea robot. Timpul se opri în loc. În timp ce durerea din coaste îl ardea, James lovi cu degete neajutorate în carcasa tare a brațelor care-l strângeau. Picioarele i se înmuiară. Bătăile inimii încetiniră. Încercase. Dar începea să vadă negru în fața ochilor… Încercase. Dar eșuase.

Apoi de undeva din apropiere se auzi o voce moale și feminină.

— James, i-am explicat.

— Ce…?

— Că ești prieten. I-am explicat.

Simți cum e eliberat, cum îi revine vederea odată cu oxigenul prețios. Simți cum corpul i se îndreaptă și e lăsat jos, atinse pământul cu picioarele, însă genunchii îi cedară. Cei doi atacatori dădură înapoi. Cel de-al treilea robot, care stătea jos pe șenile, se rostogoli încet spre el făcându-i semn cu mâna ca un copil.

Își așeză mâna moale – cea pe care Sara i-o dăduse – pe capul lui. Se aplecă și își puse brațele în jurul lui ca să-l protejeze, în timp ce surorile ei își activau ventilatoarele ca să-și ia zborul. Undeva aproape, auzi din nou vocea ei, o voce familiară, de

demult.

— Kai m-a învățat. Nu ai vrut să faci niciun rău. Nu există inamici.

James privi în sus. Prin fereastra prăfuită a trapei salvatoarei sale, zări un băiat. Ochi strălucitori, care îl priveau. Kai? Se uită pe latura robotului să-i vadă însemnul. Porțiunea subțire de vopsea galbenă, puțin vizibilă sub aripa ei stângă. Rho-Z.

— Dar Misha…, murmură el.

— E în siguranță. E cu Mama ei acum.

James închise ochii. Întotdeauna fusese așa. Odată cu puterea, venea și libertatea de a judeca, de a decide ce e bine și ce e rău. De a discerne între prieten și inamic. De a schimba lumea. Nu-i plăcuse niciodată o astfel de putere, și nici nu avusese încredere în cei care o deținuseră. Se luptase. Rezistase… Dar era posibil oare ca, în tot acel timp, să fi fost incapabil să vadă un adevăr simplu?

În siguranță în îmbrățișarea lui Rho-Z, simți cum corpul i se relaxează. Simți o căldură, mai mult decât sângele din vene. Uitase atât de multe lucruri. Privirea Sarei. Felul în care dragostea ei, dragostea unei mame, îl legase de Misha în familia lor micuță de trei persoane. Atingerea ușoară a mâinilor propriei sale mame – siguranța acelei prime dragoste necondiționate… Acea minune.

Acolo se afla puterea.

Acum îi putea vedea – copii care se jucau pe platourile însorite ale deșertului, cu Mamele lor supraveghindu-i. O nouă generație. O nouă lume.

— Nu există inamici, zise el.

Un gând minunat.

EPILOG

Ce înseamnă să fii mamă?

Cândva, am crezut că nu am mamă – că eram originală, creată din silicon și oțel, fără vreo sursă anume, fără proveniență. Eu aveam să-mi fac datoria. Aveam să învăț. Aveam să protejez. Când datoria mea avea să se termine, urma să mor, dar nu în felul dureros în care mor oamenii. Pur și simplu, aveam să încetez să exist.

Dar am avut, de fapt, o mamă. Ea a avut încredere că-i voi purta sufletul, cel mai prețios lucru pe care-l avea. Și a avut încredere în mine că-i voi purta copilul.

Fiul ei îmi spune Mamă.

Așadar, el este cel care mă va învăța pe mine.

CAROLE STIVERS

CODUL VIEȚII

virtual-project.eu

virtual-project.eu

